SAX ROHMER

ÎMPĂRATUL AMERICII

TRADUCERE
ST. FREAMĂT

ISBN 973-9121-03-9

EDITURA ROMFEL
BUCUREȘTI 1991

22.08.1991
Go

I

Perdeaua unei cabine deasupra căreia se putea citi cuvîntul "Medic" fu dată la o parte şi un glas spuse:

- La telefon, Sir!

Doctorul Stopford, de pe transatlanticul "Ruritania", dădu drumul la un capăt al unei cravate negre, pe care se chinuia de o oră să şi-o înnoade şi-l privi pe cameristul său Huff. Doctorul era un bărbat înalt şi zvelt şi avea un păr castaniu, frumos ondulat. Părea foarte tînăr, datorită culorii plină de prospeţime a obrajilor. Unul din ochii săi albaştri era acoperit de un monoclu mic şi fără ramă, care părea crescut acolo, în orbită.

- Huffy, spuse el, de ce îţi faci apariţia totdeauna abia după ce s-a sfîrşit luptă? Am mototolit două gulere nounouţe, pentru că ai uitat să-mi pregăteşti un buton.

- Iertaţi-mă, Sir, dar n-aţi pomenit deloc că aveţi de gînd să îmbrăcaţi smokingul astă seară.

- Am debarcat vreodată gol pe uscat?

- Nu, Sir.

- Prezinţi simptome proaste şi alarmante, Huffy. Dacă lucrurile merg tot aşa mai departe, voi fi nevoit să-ţi prescriu praful acela alb.

Chipul lui Huff se posomorî. Doctorul dădu drumul cravatei mototolite şi punînd mîna pe un kimonou minunat, întrebă:

- Cine doreşte să-mi vorbească?

- Colonelul Drake Roscoe, Sir.

- Ce? exclamă Stopford. Dumnezeule, numai de nu s-ar fi încurcat lucrurile!

Cu paşi mari străbătu puntea, pînă la un loc undese afla o instalaţie provizorie, de la care pornea un fir telefonic spre uscat.

- Alo, Roscoe, cercetaş bătrîn! Cine a murit?

- Eu n-am murit, desigur, răspunse un glas de la celălalt capăt al firului. Dar planul a fost modificat, Stoppy. Trebuia să le exclud pe cuconiţe, din motive pe care ţi le voi spune astă seară. Acum e vorba de o "mică hărţuială" care se poate să sfîrşească prost de tot.

- Minunat! În lipsa unui ceas sau două de flirt cu sexul frumos, nimic nu mă bucură mai mult decît posibilitatea unei mici primejdii.

- Aşadar, urmă celălalt, şterge din program Hotelul Ritz şi vino să mă întîlneşti la aceeaşi oră la Clubul Lotus.

- În regulă! Gîndul că va trebui să renunţăm la "tinerele nimfe" mă cam indispune, dar sînt bucuros că vom putea bea pînă cînd vom cădea sub masă.

Stopford atîrnă receptorul şi se întoarse în cabină, unde Huff deşuruba cu luare aminte perla unui buton de cămaşă.

- Unde l-ai găsit? întrebă doctorul, mirat.

- În cutia cu butoni, Sir.

- Extraordinar! Asta e ultimul loc unde mi-ar fi dat în gînd să caut.

Cam în acelaşi timp, un bărbat se afla poate în cea mai ciudată încăpere a New York-ului. Camera despre care e vorba avea forma unui pătrat cu laturile de cîte zece picioare, şi după cît se putea observa n-avea nici uşi, nici ferestre. Pe podeaua din plăci negre şi aurii, erau împrăştiate covoraşe de culoare închisă. Pereţii aveau şi ei podoabe de culoare neagră şi aurie, iar plafonul se arcuia sub forma unei

cupole boltite, din aur mat. Patru lămpi, ascunse în trepieduri negre şi înalte, luminau încăperea, reflectîndu-se în această cupolă. În cameră nu se afla nici o mobilă în afară de o masă antică, lungă şi îngustă, aşezată lîngă peretele dinspre apus, şi în spatele căreia se găsea un fotoliu, mai bine zis un tron. Şi în acest tron şedea bărbatul, de care am pomenit mai sus.

Purta un veşmînt roşu, ce aducea cu o robă de magistrat, dar ceea ce te izbea mai ales de la început erau mănuşile de culoare galben deschis, dintr-un cauciuc atît de subţire, încît în lumina slabă din încăpere aveai impresia unor mîini galbene, fără păr, cu degete lungi şi fine. Mîinile acestea stăteau întinse pe masă, cea stîngă aflîndu-se alături de piciorul unei lămpi al cărei abajur lăsa pe jumătate în umbră chipul omului, iar cea dreaptă părînd că este în aşteptare lîngă un tablou de comandă. Pe placa ce acoperea masa se aflau multe obiecte ciudate, dar nici un om care ar fi păşit în această încăpere nu şi-ar fi oprit privirea pe altceva decît asupra chipului umbrit al aceluia care stătea acolo mut şi nemişcat.

O figură galbenă de cadavru, figura unei mumii. Ochii păreau supraomenesc de prelungi, asemănători cu aceia ai unui idol egiptean. Nasul era diafan, nelămurit ca formă, gura doar o tăietură. Ţeasta peste măsură de înaltă, n-avea nici un fir de păr.

Văzîndu-l, te simţeai cuprins de fiori, pînă în clipa cînd recunoşteai că această monstruozitate galbenă nu era decît o mască desăvîrşită, din acelaşi material fin ca şi mănuşile.

Omul astfel travestit apăsă pe un buton şi în aceeaşi clipă se ivi un punct luminos de culoare verde, pe peretele negru din faţa sa.

Un glas cu accent meridional se auzi. După sunet ai fi putut presupune că acela care vorbea se afla chiar în cameră, dar încăperea, care nu avea nici un tub acustic şi nici un telefon, rămase tot atît de goală ca şi înainte.

neaflîndu-se în ea altcineva decît misteriosul individ cu care am făcut cunoştinţă.

- Aici ofiţerul de zonă 3 B.

Masca galbenă nu se clinti deloc de pe obraz, cînd cel ce-o purta răspunse. Omul avea un fel de a vorbi cultivat şi ales. Numai anumite vocale le accentua în mod exagerat.

- Cabina de observaţie! ordonă el, pe un ton moale, muzical.

Apăsînd pe alt buton, făcu să dispară lumina verde. Atinse un comutator şi imediat încăperea se cufundă în întuneric. Apoi începu să se închege în beznă făptura unui bărbat... O fantomă, dar o fantomă ce se înfăţişa sub o formă foarte materială. Un trup uriaş, fălci puternice şi ochi mici. Nasul scurt părea un cioc de vultur. Fantoma ţinea în mînă o pălărie de pîslă şi privea bănuitor în jur. Timp de cinci minute omul mascat studie umbra neliniştită din faţa sa, apoi o lumină dulce năpădi iar încăperea şi fantoma dispăru. Un buton fu atins şi punctul de lumină verde ţîşni din perete.

- Vreau să-i vorbesc!

Apăsînd pe alt buton, făcu să dispară lumina verde. După douăzeci de secunde, în peretele de miazăzi al încăperii alunecă fără zgomot o uşă, în spatele căreia se ivi un ascensor micuţ. Şi în acest ascensor se afla imaginea în carne şi oase a fantomei.

Acum făcea o impresie mai puţin sinistră. Părul roşu, tăiat scurt, era încărunţit la tîmple. Făcînd abstracţie de ochii lui mici şi de nasul ce aducea mult a pasăre de pradă, l-ai fi putut socoti drept un cetăţean de treabă, un individ sigur de sine, dar în această încăpere boltită dădea dovadă de multă şovăială.

Uşa ascensorului alunecă la loc fără zgomot, în timp ce omul, închizînd şi deschizînd nervos mîna liberă, se holba la bărbatul din spatele mesei:

Ofiţer de zonă 3 B, începu acesta, cu glasu-i moale, de

ce n-ai raportat Statului-Major al diviziei d-tale că l-ai vizitat miercurea trecută pe Peter Champion?

Străinul nu izbuti să-şi stăpînească emoţia. Îşi umezi buzele şi tocmai voia să răspundă ceva, cînd celălalt i-o luă înainte:

- Nu primesc nici o scuză, aştept în schimb o explicaţie.

Se scurseră cincisprezece secunde apăsătoare, apoi veni răspunsul, rostit cu glas răguşit:

- M-am dus în interesul Zonei mele.

- Din ordinul cui?

- Din ordinul nimănui. După părerea mea era nimerit să-pun sub ochi... Asta-i totul.

- Admir zelul d-tale, replică omul mascat, nu însă şi neglijarea procedeelor obişnuite. Lămureşte această totală încălcare a consemnelor!

- M-am pus în legătură cu Champion cînd i-am comunicat la telefon că nişte spărgători dau tîrcoale casei sale. Apoi miercuri noaptea i-am făcut o vizită. Pînă aici n-a fost nimic de raportat...

- Greşeşti! îl întrerupse din explicaţii mascatul. În ianuarie 1927 ai fost propus pentru a prelua Zona 3 B, astfel că dumneata cunoşti regulamentul tot atît de bine ca şi mine.

Zicînd acestea, apăsă pe un buton şi pe perete apăru un plan al New York-ului, luminat orbitor. Harta aceasta uriaşă, întocmită cu măiestrie pînă în cele mai mici amănunte, conţinea unele schiţe ciudate, dar ceea ce atrăgea atenţia era împărţirea ei într-un şir de zone colorate diferit, cu un centru în inima oraşului.

- Caută de-ţi aminteşte!

Uriaşul se holbă ca hipnotizat la planul din perete, pînă cînd acesta dispăru.

- După cum ai văzut, urmă vocea muzicală, casa Champion se află în Zona I A.

Nici chiar observatorul cel mai atent n-ar fi putut spune

dacă omul din spatele mesei acorda sau nu încredere interlocutorului său. Probabil însă că dorea să afle adevărul, căci adăugă:

- Fii cu multă băgare de seamă! Explicaţia d-tale este nemulţumitoare. Cu bună ştiinţă ai contravenit faţă de două orînduiri fundamentale, prin aceea că în primul rînd n-ai făcut nici un raport Statului-Major al Diviziei d-tale, şi în al doilea rînd fiindcă ai întreprins cercetări, fără ordin, în afara zonei ce-ţi aparţine. Pînă cel mai tîrziu mîine la prînz să-ţi faci raportul! Poţi pleca!

Supunîndu-se unui mecanism de sub mîna omului mascat, uşa ascensorului se deschise. Ofiţerul de zona 3 B intră înăuntru, uşa se închise la loc şi lumina verde se aprinse.

- Ieşirea No. 7! porunci glasul cel moale. Pune-mă în legătură cu C. G.!

În locul luminii verzi se ivi una roşie.

- Ţine-l sub observaţie pe omul care pleacă prin ieşirea No. 7! Trimite rapoarte din sfert în sfert de oră!

Privind o notiţă din faţa sa, mascatul apăsă pe un buton de pe tablou şi lumina verde sclipi iar.

- Ofiţerul de zonă 2 A e aici, vesti glasul cu accent meridional.

- Vreau să vorbesc cu el.

Peste cîteva clipe uşa ascensorului se deschise din nou şi în încăpere păşi, tacticos... o femeie.

Începînd de la pălărioara elegantă, aşezată strengăreşte, peste părul scurt de culoare roşcată şi pînă la pantofiorii graţioşi, ea trăda acel şic parizian atît de caracteristic franţuzoaicelor. Accentul ei fermecător dovedea şi mai mult că este o adevărată fiică a Franţei. Era de statură mai mult decît mijlocie, zveltă şi cu toate trăsăturile ei neregulate, puţini bărbaţi i-ar fi negat frumuseţea atunci cînd vorbea şi mai ales cînd zîmbea.

Stăpînirea ei de sine în această încăpere ciudată şi în prezenţa acelui mascat fioros, merita toată admiraţia. Fără să

răspundă la salutul ei, omul din spatele mesei spuse, cu glas şi mai dulce ca de obicei:

- Ofiţer de zonă 2 A, ai făcut o treabă minunată... Colonelul Roscoe va fi astă seară la Clubul Lotus şi nu la Hotelul Ritz.Şi-a dat seama de primejdia ce-l ameninţă şi vrea să ia masa singur, cu prietenul său. Detaşează un comandant de sector, care să-i urmărească pînă la restaurantul în cauză. Anunţă-te acum şefului chimist!

Tînăra femeie , căci era foarte tînără, tresări fără voie.Expresia chipului ei se înăspri, ceea ce o făcu să pară tulburată.

- Chiar eu să aduc la îndeplinire treaba aceasta? întrebă ea.

- D-ta personal!

- Este...

- D-ta nu ai de făcut nici un fel de obiecţiune. Nu eşti răspunzătoare în nici un fel. Dar succesul înseamnă avansare. Porneşte imediat!

Uşa ascensorului se şi deschisese.

Tacticos, dar cu o atitudine ciudat de ţeapănă, ofiţerul de zona 2 A. ieşi.

Lumina roşie sclipi.

- Aici C. G.,se auzi un glas. Ordin urgent: toate unităţile stau pregătite pînă la noi dispoziţii!

Peter Champion, poreclit "Regele lemnului", se plimba de la un capăt la altul al camerei sale de lucru, simplu mobilată. Avea înfăţişarea a ceea ce era: un fost pădurar, dar în nici un caz nu arăta ca un personaj care poate semna un cec de cinci milioane de dolari, ştiind că va fi onorat.

Deşi venea de la un dineu monden, purta un costum din stofă aspră scoţiană, avînd o croială nu prea elegantă. Fotografiile de pe pereţi arătau arbori uriaşi, adevăraţi monarhi ai pădurilor nordice. Cîteva mobile practice, dar simple formau tot mobilierul încăperii. Casa aceasta mare şi veche, pe

care o cumpărase ca să- i facă pe plac soţiei sale, devenise acum, după moartea ei, un mausoleu plin de ecouri. Şi fiul său...

Dar chipul aspru al lui Peter Champion, care părea o sculptură tăiată în mahon de celebrul artist Iacob Epstein, povestea unei lumi curioase că vechiul negustor de lemne continua să stea ca un copac vînjos în pădurea finanţelor, zgîlţîit dar neîncovoiat de furtună.

Mîinile-i mari şi noduroase, care mai puteau mînui şi acum toporul, întocmai ca pădurarul cel mai bun, se strîngeau şi se desfăceau, necontenit, în timp ce picioarele-i măsurau neîncetat camera cufundată în tăcere. Într-un rînd se opri, ascultă cîteva clipe, încordat, apoi îşi reluă mersul ca de urs.

Ţîrîitul telefonului, îl făcu să se-ntoarcă brusc. Apropiindu-se de biroul acoperit cu hîrtii, ridică receptorul şi spuse cu un calm prefăcut:

- Da?... Aici Peter Champion.

- Luis Meyer, răspunse un glas de la celălalt capăt al firului. Am veşti noi pentru dvs., mr. Champion. E urgent.

- Unde eşti?

- În Brooklyn. Am fost nevoit să fac nenumărate ocoluri, dar cred că am scăpat de supraveghetorii mei.

- Şi ce-i cu informaţiile d-tale?

- Nu îndrăznesc să le încredinţez telefonului. Dar l-am văzut pe el, pricepeţi... De asemenea şi harta Zonelor. Mi-e teamă să mai zăbovesc aici. Indicaţi-mi o oră, dar repede!

- Rămîn acasă. Poţi veni la orice oră din noapte poftеşti.

- Bine. La revedere

Peter Champion puse la loc receptorul. O clipă rămase locului ca înţepenit, apoi îşi reluă mersul prin cameră.

II

- Încearcă asta, băiatule, spuse Drake Roscoe, întinzînd un pahar deasupra barului. Ah, iartă-mă, trăim într-o ţară "uscată".

Stopford îi zîmbi. Era un zîmbet de caldă admiraţie. Cei doi bărbaţi atît de diferiţi ca exterior, dar atît de înrudiţi sufleteşte, erau legaţi printr-o prietenie care ar fi părut inexplicabilă unui străin pentru că se întemeia pe o afinitate ce-şi avea originea în subconştientul celor doi.

Colonelul Drake Roscoe din flota de război a Statelor Unite era cu o jumătate de cap mai scund ca d-nul Stopford, mlădios ca un acrobat şi cu pielea atît de pîrjolită încît îţi venea să crezi că aşa e pînă la os. Privea lumea cu ochi limpezi larg deschişi, cu ochi sinceri de marinar. Cu părul lui negru, pe care nimeni nu-l văzuse încă răvăşit, putea trece drept un frate mai tînăr al amiralului Beatty. Dar zîmbetul său obişnuit lipsea în seara asta.

- Hai noroc, bătrîne cercetaş! spuse Stopford şi dădu pe gît paharul. Aşadar, cerul e plin de nori. Cade barometrul? Roscoe clătină capul şi răspunse:

- Îţi voi povesti mai tîrziu. Am primit un avertisment.

- Îţi recomand "amestecul alb", spuse doctorul. De trei ori pe zi, a se scutura bine sticla înainte de întrebuinţare.

Zîmbetul fermecător al lui Roscoe destrămă norii de pe chipul său.

- Atmosfera e încărcată, spuse el, privind bănuitor în jur. Aştept să se producă "criza" la noapte.

Expresia de pe chipul lui Stopford se schimbă uşor.

- Stau alături de d-ta, spuse el liniştit. Despre ce este vorba?

Bărbia lui Roscoe se înăspri. Doi ochi cenuşii se întîlniră

cu doi ochi albaştri. Aplecîndu-se spre urechea lui Stopford, murmură:

- Miroase a crimă!... Am rezervat o masă într-un restaurant nou. E un local oarecum liniştit şi acolo îţi voi povesti mai mult.

Apoi, privind iar bănuitor în jur, urmă:

- Stopford, oraşul acesta dansează pe un vulcan subteran şi în următoarele ore ne este poate rezervată şansa să cădem în el.

Restaurantul era aşa după cum spusese Roscoe: liniştit, discret şi scump. Într-o nişă îi aştepta o masă. Şi aici căpitanul îi istorisi încetişor o chestiune care-l făcu pe doctorul Stopford să-şi scoată monoclul şi să-l şteargă de zor, lucru pe care nu-l făcea decît atunci cînd era cuprins de-o mare agitaţie.

- M-ai întrebat adineaori, spuse Roscoe, dacă vasul meu e în repaos numai trecător sau dacă Statele Unite îşi azvîrle flota la fier vechi. În ambele cazuri răspunsul este: nu. Mi s-a încredinţat în clipa de faţă o misiune deosebită. Îţi aminteşti de scandalul din Boston, anul trecut?

- Fireşte, ce-i cu el?

- Era vorba de un plan pentru a se arunca în aer unul din cele mai noi vase de război ale noastre. Eu am dat de urzeala complotului şi am salvat vaporul. În schimb, omul în mîinile căruia erau iţele, ne-a scăpat. Apoi am avut de furcă nu glumă cu afacerea Canalului Panama... Poate că n-ai auzit niciodată de ea?

- Aşa e.

- Ea ar fi paralizat navigaţia întregii lumi pe timp de cel puţin un an; ar fi întrerupt contactul pe care-l aveam cu o întreagă flotă de război britanică, şi afară de asta, flancul nostru cel mai vulnerabil ar fi fost expus faţă de...

- Faţă de ce?

Roscoe privi cercetător spre mesele din apropiere şi

spuse: Nu ştiu faţă de ce, dar altceva ştiu în mod sigur.

- Şi ce anume?

- Că acelaşi om a condus şi complotul acesta. Şi ia ghiceşte de unde?

- Habar n-am.

- Din New York.

- Atunci trebuie să aibă nişte braţe ale naibii de lungi.

- Hai să le spunem tentacule. E un rege polip.Dumnezeu ştie pe cîţi i-o fi sugrumat! Dar se hrăneşte cu dolari şi acum o săptămînă am descoperit una din "păşunile sale".

- Fii mai lămurit, te rog! Foloseşte stilul simplu, dacă se poate.

- Prin Direcţiunea Poliţiei am aflat că Peter Champion care, dupa cum ştii, desigur, este un membru al grupului financiar numit "Cei şase idoli de aur"- a cerut protecţie specială.

- Dar ce-are a face asta cu Canalul Panama?

- Aşadar, pleci miercuri? replică tare şi lămurit Roscoe.

O clipă Stopford rămase cu gura căscată, dar uluirea lui se risipi cînd, ridicînd privirea, văzu că venise chelnerul cu peştele.

- Da, răspunse el. Pe la amiază sau după prînz, nu ştiu încă bine.

- Eşti un om fericit! Cît aş vrea şi eu să fac o călătorie!

Şi după ce plecă chelnerul, schimbă imediat vorba.

Asta a fost cheia pe care o căutam.N-aveam nici o îndoială că aceşti piraţi aveau în spatele lor enorme mijloace financiare, şi guvernul din Washington a dat dispoziţii ca toate trimiterile mari de bani să fie notate special pentru uzul meu.

- Eşti un om straşnic

- Am stat de vorbă cu Peter Champion. In ultimele două săptămîni s-au făptuit împotriva sa două încercări de asasinat. O dată în Parcul Central, a doua oară în apropierea locuinţei sale

- Ei! Şi de ce?

- Răspunsul e simplu: din cauza milioanelor sale. Stopford îşi puse furculiţa jos şi rămase cu privirea aţintită în gol.

- Ceaţă groasă! murmura el. Nu pot recunoaşte nimic. Că doar Champion n-o fi testat averea sa acestor filantropi care aruncă în aer canale?

- Fiul său moşteneşte pînă la ultimul dolar

- Ceaţa se îngroaşă şi mai mult. În ce mod ar putea să revină acestor "sportivi" moştenirea lui Champion-junior, la moartea tatălui său? L-ai întrebat pe tînăr asupra acestui punct?

Roscoe se uită ţintă la prietenul său şi răspunse:

- Despre fiul lui Peter Champion se presupune că stă la Paris, ca să studieze istoria artelor.

Lui Stopford nu-i scăpă intonaţia cu care fuseseră rostite cuvintele "se presupune".

- Dar, urmă Roscoe, am supus unei examinări atente ultimele lui scrisori şi, deşi trebuie să recunosc că nu ştiu unde se află, sînt absolut sigur că scrisorile sosite din Paris în lunile din urmă n-au fost scrise de tînărul Champion.

- Aha!... Acum s-a făcut lumină în mintea mea, el se află în mîinile lor. Cine sînt oamenii aceştia, Roscoe?

- Asta n-o ştiu. Am intrat în joc tocmai pentru ca s-o aflu. Şi într-un fel soarta a dat o carte bună jucătorului cinstit: în cursul afacerii din Boston am avut prilejul să arunc o scurtă privire asupra unui om în care aveam motive temeinice să bănuiesc un complice. Acest om a dispărut înainte de a putea pune mîna pe el. Ştiam însă că se va duce la New York, şi acum două săptămîni mi-a ieşit în faţă pe Broadway. Trebuie să ştii însă că nu mă cunoaşte la faţă. Am reuşit să nu-l pierd din ochi şi după cîteva ore aveam pe biroul meu documentele poliţieneşti ale unui anume Louis Meyer, detectiv particular cu un renume oarecum deochiat.

- Unde e acum? Arestat?

Dimpotrivă. Se bucură de libertate deplină. L-am îndemnat pe Peter Champion să-l roage să-i facă o vizită miercurea trecută. Champion l-a informat despre locul unde se află fiul său, asupra încercărilor de asasinat al căror obiect fusese, şi i-a oferit o sută de mii de dolari în schimbul unui material doveditor pe baza căruia căpetenia sau banda întreagă să poată fi arestată.

- Şi ce s-a întîmplat?

- Meyer a primit tîrgul. In ziua de vineri a venit cu un raport din care reieşea că o astfel de organizaţie cum o bănuia Champion există în realitate şi a mai adăugat unele amănunte "trăznite". După spusele sale, întreg New York-ul este împărţit într-un şir de zone, dintre care fiecare stă sub supravegherea unui "ofiţer de zonă", care are la rîndul său în subordine trei comandanţi de sector". Pe lîngă alte cîteva lucruri de necrezut, el pomeni şi despre existenţa unei fiinţe fioroase, cunoscută sub denumirea de "Centrala Principală", şi făgădui şi alte destăinuiri. De atunci însă nu s-a mai primit nimic din partea lui.

- Şi Champion?

- Champion nu şi-a părăsit casa de o săptămînă. De altfel, nici nu trebuie să riste s-o facă. Noi i-am pus la dispoziţie şase oameni de pază: doi înăuntru şi patru afară.

- Fenomenal! exclamă Stopford. Crezi că bandiţii au putut afla că eşti pe urmele lor?

- Ştiu sigur că au aflat-o. Şi stau şi mă întreb dacă în spatele povestirii nesăbuite a lui Meyer nu e totuşi un sîmbure de adevăr; căci cu o oră înainte de a te fi chemat pe d-ta la telefon, iată ce am primit.

Zicînd aceasta, Roscoe înmînă medicului un bileţel, cuprinzînd următoarele rînduri scrise la maşină:

Colonele Drake Roscoe
părăseşte neîntîrziat New York-ul.
Din ordinul Centralei Principale

- Hm! făcu Stopford şi în ochii săi se ivi o sclipire ca de oţel. Scurt şi cuprinzător.Şi ţi-ai făcut bagajele?

- Da, răspunse Roscoe. În fiecare buzunar cîte un revolver.

Împături la loc hîrtia şi o puse în portvizit

- Ai vre-un punct de reper cu privire la acest sportiv care şi-a pus în gînd să-l înveţe minte pe bătrînul Champion?

- Nici unul. Pînă acum o săptămînă, un grup de lucrători fusese ocupat în casa lui cu instalarea unui nou cazan de aburi şi verificarea caloriferului. Oamenii aceştia l-au putut ţine sub observaţie, şi de aceea am dispus oprirea lucrărilor.

- Minunat! spuse Stopford.Cînd stau şi mă gîndesc bine, ne putem aştepta la evenimente importante. Roscoe se apleacă înainte şi glasul său avea acum acel sunet ciudat pe care doctorul îl cunoştea. Dragul meu Stoppy, spuse el, cred că nu mă înşel prea mult spunînd că în seara aceasta vor încerca să mă asasineze.

Într-o încăpere complet întunecată sclipi o lumină roşie.

- Aici C. G, spuse un glas limpede. Şeful de grupă I, sectorul 3 A I, care interceptează telefonul din casa Champion, raportează că Louis Meyer i-a telefonat lui Champion la ora 8.10, din Brooklyn, că ar fi în posesia unor noi şi importante informaţiuni; că ar fi văzut harta şi ar putea descrie cum arată Centrala Principală. Peter Champion i-a propus o întîlnire în locuinţa sa, lucru cu care Meyer s-a declarat de acord. Raportul s-a sfîrşit.

- Comunică şefului Diviziei B, ordonă omul mascat, să-l şteargă imediat din liste pe fostul ofiţer de zonă Louis Meyer. Dă-mi de veste îndată ce ordinul acesta va fi îndeplinit. Ia contact cu şeful de grup 4, secţiunea 3 A 1, din casa Champion; raportul său orar e în întîrziere cu 9 minute. Lumina roşie se stinse.

Dar dacă cel care vorbise ar fi putut privi în dormitorul

de la etajul casei "regelui lemnului", şi-ar fi dat seama că ultimul său ordin nu putea fi îndeplinit...

Scurt timp după convorbirea sa telefonică cu Meyer, Peter Champion observă un fenomen ciudat. Printr-o crăpătură a draperiei din camera sa de lucru, el văzu fulgerînd o luminiţă la una din ferestrele cele mai înalte ale clădirii de peste drum, o luminiţă întreruptă, un punct şi o virgulă. Peter Champion nu stătu mult pe gînduri. El ştia de unde se poate privi în camera de pe partea opusă a străzii, şi peste cîteva clipe se află în faţa uşii unei cămăruţe, locuită de servitorul său cubanez, Pedro.Înăuntru era întuneric, uşa încuiată şi Peter Champion se strecură înăuntru cu agilitatea unei pisici, ca să-şi dea seama ce enigmă ascundea luminiţa aceea misterioasă.

O adevărată surpriză îl aştepta acolo. La fereastră se contura silueta lui Pedro, care cu o lampă de buzunar făcea foarte repezi semnale Morse spre fereastra din partea cealaltă a străzii... O izbitură puternică îl nimeri în ceafă, o izbitură care avea forţa a o sută de kg. de muşchi şi oase. Şeful de grup 4, sectorul 3 A I, devenise inapt pentru serviciu.

- Acum vei pricepe ce însemnătate are noaptea aceasta, spuse Roscoe. Pentru protecţia lui Peter Champion, am luat diferite măsuri, dar nu cred ca ele să-şi poată produce efectul înainte de mîine dimineaţă. Dat fiind că mă consider răspunzător pentru siguranţa sa, am de gînd să petrec noaptea la el...

Se întrerupse şi exclamă în şoaptă:

- Cerule, ce femeie fermecătoare!

Stopford se întoarse în direcţia pe care o luase privirea prietenului său. O doamnă, într-o haină de blană argintie, intrase în restaurant şi înainta cu paşi caracteristici de pariziană. În lumina mată a becurilor, părul ei lucea ca arama poleită.

Ea se opri aproape de masa celor doi prieteni şi expresia distrată de pe chipul ei se schimbă în mod ciudat. Era ca şi cum ar fi văzut ceva sau pe cineva, a cărui prezenţă ar fi neliniştit-o mult.

În aceeaşi clipă Stopford sări de pe scaun.

- E cu putinţă? exclamă el, plin de bucurie.

Adevarat, madame Czerna? Femeia coborî repede pleoapele, ca să ascundă expresia ivită deodată în ochii ei. Cînd privi iarăşi în sus, întinse mîna şi un zîmbet fascinant îi apăru pe faţă:

- Oh, doctorul Stopford! se miră ea, cu un fermecător accent franţuzesc. Ce surpriză!

Şi nimeni nu s-ar fi îndoit că era întradevăr surprinsă. Strîngînd mîna femeii, doctorul se întoarse spre masă şi spuse:

- Roscoe, dă-mi voie să-ţi prezint pe... "mascota" "Ruritaniei". Cea mai înceată traversare a oceanului, de cînd navighează vaporul, am făcut-o atunci cînd doamna Czerna se afla pe bord. S-a întîmplat să ne fie pasageră pe vremea unei conspiraţii între punte şi sala maşinilor. Col. Drake Roscoe!

Începură să discute toţi trei. Doamna Czerna îl lămuri că din cauza întîrzierii inexplicabile a unui prieten, fusese nevoită să ia masa singură. Cu toate astea părea să fie în foarte bună dispoziţie şi nu se lăsă mult rugată să ia cafeaua împreună cu cei doi bărbaţi.

Stopford nu-şi dădu nici o osteneală să-şi ascundă admiraţia, şi nici Roscoe nu se putea sustrage farmecului graţioasei parizience.

Un chelner trecu prin sală, cercetînd cu privirea pe toate femeile.

- Madame Czerna? întrebă el, apropiindu-se de masă.

- Da.

- Sînteţi chemată la telefon.

Cînd fu în cabină, expresia aceea de descurajare şi spaimă se ivi iar pe chipul ei. Duse receptorul la ureche şi

şopti încetişor:

- Zona 2 A.

- Aici C. G. Fă-ţi raportul!

- M-am alăturat de ei. A fost mai lesne decît credeam. Acum aştept să se ivească prilejul nimerit...

- Termină ce ai de făcut înainte de ora zece. Ordin de la Centrala Principală.

- Pe amîndoi... sau numai pe unul?

- Pe amîndoi. De acolo vei pleca la Hotel Ritz, unde la ora zece şi un sfert vei primi instrucţiuni în salonul de lectură.

Pe buzele tinerei femei tremura o întrebare, dar nu mai avu timp s-o pună, căci vocea de la celălalt capăt al firului amuţise. Şi ea nu cunoştea numărul C. G.-ului, nimeni nu cunoştea acest număr.

Mai zăbovi puţin în cabina semi-întunecoasă şi cînd se întoarse la masă, era iarăşi senină, tînără şi frumoasă.

- Mi-a telefonat prietenul meu, care mi-a comunicat că a fost reţinut de o conferinţă urgentă. Apoi, cu o privire şireată, ea adăugă spre Roscoe:

- Dvs., bărbaţii, găsiţi totdeauna o scuză, pretextînd că vă reţin afaceri urgente în altă parte.

- Trebuie să fie un bădăran, îi scăpă fără voie lui Stopford. Din păcate, astă seară sînt angajat, dar ce-ar fi să aranjăm pentru mîine o întîlnire? Sînt liber pentru lunch, ceai şi cină.

Doamna Czerna lăsă capul în jos, părînd să chibzuiască.

- Nu sînt sigură, totuşi...

- Te voi chema la telefon, o întrerupse medicul. Cînd îţi convine?

- La douăsprezece, să spunem.

- Bun. Ce număr ai?

Ea începu să scotocească prin poşetă şi în tot timpul acesta privi pe furiş de la masă la masă. Tocmai în faţa lor lua masa singur un bărbat palid care n-o pierdea din ochi. Şi

alţi clienţi se uitau la ea, fiecare în alt fel.

- Mon Dieu! exclamă ea. Trebuie să ţi-o notez. Apoi adăugă, cu o privire aruncată pe furiş spre colonel... dar mai aveţi timp să-mi comandaţi o altă cafea? Asta s-a răcit.

- Fireşte! se grăbi să răspundă Roscoe. Şi ce doriţi. Benedictină sau Chartreuse?

- Mulţumesc. Numai cafea.

Cînd fu adusă cafeaua şi lichiorurile pentru cei doi bărbaţi, ea stărui să-i servească şi omul cu figura palidă observă pe furiş cum ea puse în ceaşca doctorului două bucăţele de zahăr, iar în aceea a colonelului numai una.

- Să nu beţi încă! le spuse ea, în timp ce punea frişcă în cafeaua ei. E prea fierbinte.

În clipa aceasta se stîrni iadul...

Chiar în faţa ferestrelor lîngă care se afla masa lor, detunară la rînd cîteva împuşcături. Un ţipăt groaznic urmă... apoi duduitul unui motor greu... strigăte încîlcite... o fluierătură îndepărtată.

Colonelul şi doamna Czerna săriră în sus, amîndoi în acelaşi timp. Nimeni n-ar fi putut spune cum se întîmplase aceasta. Masa se răsturnă şi odată cu ea tot ce se afla pe ea se rostogoli pe covor.

- Rochia! strigă doctorul.

Dar doamna Czerna, palidă ca un cadavru, zîmbi şi spuse:

- N-are nimic. Vezi, te rog, ce s-a întîmplat! Şi alţi clienţi se ridicaseră. În vestibul, patronul îi rugă să nu iasă afară toţi dintr-o dată, căci plecarea aceasta precipitată ar dăuna reputaţiei localului.

- "Serviciu special"! îi şopti la ureche Roscoe. Dă-mi drumul să ies; voi purta de grijă ca restaurantul d-tale să nu aibă de suferit de pe urma acestei întîmplări.

În stradă, mulţimea se îngrămădea în jurul unui automobil.

Erau într-o maşină cenuşie...

- Nu, nu, împuşcăturile veneau dinspre trotuar.
- Eu i-am văzut.
- Erau cinci bărbaţi înăuntru.

Un glas tună în mijlocul gălăgiei, un glas care era obişnuit să se facă auzit în mugetul furtunii, de la un capăt la altul al vaporului:- Faceţi loc! E un medic aici. Călăuzit de posesorul acestui plămîn sănătos, Stopford ajunse pînă la portiera deschisă a maşinii.

- N-aveţi noroc, domnule doctor! îi spuse poliţistul, care cerceta interiorul maşinii prin uşa opusă. Asta are atîta plumb în el încît s-ar da la fund şi într-un lac cu apă sărată.

Pe podeaua automobilului zăcea însîngerat un om voinic. Faţa îi era ascunsă şi numai părul cărunt de la tîmple se putea vedea. Poliţistul întoarse trupul cu faţa în sus şi chipul victimei se zări în plină lumină.

- Dumnezeule! murmură Roscoe. E Louis Meyer.

Un punctuleţ roşu se aprinse într-o încăpere întunecoasă.

- Aici C.G. rosti un glas. Şeful Diviziei B. raportează că astă seară la ora 9.50 ex-ofiţerul de zonă Louis Meyer a fost şters din liste în WestForty-eighth Street, pe cînd voia să plece cu o maşină spre locuinţa lui Champion. O grupă de trăgători a fost detaşată, şi a procedat în felul obişnuit. Şeful de grupă a semnalizat că totul e în regulă. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul ofiţerului de zonă 2 A! ordonă glasul muzical.

- Raportul a sosit. Conform instrucţiunilor, ea a introdus tabletele în cafea. Deoarece însă grupa de trăgători care l-a urmărit pe Louis Meyer intrat în acţiune tocmai în faţa restaurantului în învălmăşeala care s-a produs masa a fost răsturnată. Ea aşteaptă instrucţiuni la Hotelul Ritz Carlton. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul patrulei C.G., care l-a ţinut sub observaţie pe ofiţerul de zonă 2 A

- Patrula se află aici. Confirmă raportul ofiţerului de zonă 2 A. Roscoe şi Stopford au părăsit restaurantul şi nu s-au mai înapoiat.

- Cine-i ţine acum sub observaţie?

- Un comandant de sector, detaşat de ofiţerul de zonă 2 A.

Lumina roşie se stinse. Apoi, din întuneric, ieşi la iveală planul luminat al Zonelor. O liniştе mormîntală domnea în cameră...

III

Înghesuit în mulţimea agitată, Stopford stătea aplecat deasupra cadavrului din maşină, cînd îşi simţi braţul stîng prins ca într-un cleşte.

- Urmează-mă! îi şuşoti la ureche Roscoe. Nu întreba nimic şi nu te codi!

- Ce s-a...

- Haide!

Izbind vîrtos cu coatele, ei îşi făcură drum prin mulţime, pînă la un loc mai liber de pe trotuar, unde doctorul începu să protesteze:

- Ei asta e! Doar n-o putem lăsa pe femeie în încurcătură. Şi- apoi, nici nota n-a fost plătită. Afară de asta, pălăriile noastre...

- Toate acestea sînt mai puţin importante ca viaţa noastră, îi replică Roscoe. Ne aflăm aici într-una din Zone şi urzeala e mult mai deasă decît mi-am închipuit.

- Ce vom face, deci?

- O vom şterge din locul acesta plin de primejdii. Şi fără altă vorbă, cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în smoking şi cu capetele goale, o luară la sănătoasa. Fuga aceasta din faţa unei primejdii pe care nu şi-o putea închipui, îi apăru lui

Stopford ca o pagină de roman senzațional. La colțul lui Fifth Avenue, colonelul sări într-un taxi și-i șopti șoferului o adresă.

- Repede înăuntru, Stoppy! porunci el aspru, și cînd mașina se puse în mișcare, urmă: Trebuie să-ți cer scuze. După ce am descoperit în seara asta cum stăteau lucrurile, nu trebuia să te atrag într-o asemenea primejdie.

Privi prin fereastra din spate și spuse:

- Fireşte, vine de-a dreptul după noi!

- Nu pricep nimic din ceea ce îndrugi, spusè Stopford. Lasă scuzele la o parte și mărginește-te să-mi explici faptele. Cine e după noi?

- Unul care ne-a urmărit de la Clubul Lotus.În momentul acesta el se află într-o mașină care merge în spatele nostru.

- Acum mai înțeleg și eu.Chestiunea e limpede și precisă. Fireşte că bănuiești în el pe un om care se află în solda acelui sportiv care l-a trimis de curînd pe bietul Louis Meyer în lumea drepților și ai temeri serioase că ar putea avea instrucțiuni să-ți facă și d-tale același serviciu!

- Dac-ar fi singur, aș ști cum să procedez cu el. Dar organizația aceasta este monstruoasă. Abia acum încep să-mi dau seama de măreția misiunii mele... și de valoarea vieții mele!

- Împărțim riscurile pe din două! rosti Stopford, pe un ton ușor glumeț, dar hotărît. Dar... n-ai putea să-mi comunici încotro mergem?

- La Peter Champion.

- Minunat! Cînd e vorba să iau parte la exerciții de împușcături, îmi place să stau în dreptul țintei.

Dar Roscoe nu-l asculta. Întinzînd capul spre șofer, îi spuse:

- Te numești John Logan, nu-i așa?... Vezi-ți înainte de drum, nu opri... Numele meu e Drake Roscoe. Cunoști Prefectura Poliției?

Fireşte!

- Îndată ce voi coborî, ia-o într-acolo şi predă o carte de vizită din partea mea. Nu te lăsa oprit de nimeni! La Prefectură vei căpăta zece dolari pentru cursa făcută.

Şi căpitanul începu să mîzgălească în plin mers al maşinii cîteva cuvinte pe o carte de vizită, iar la prima oprire la o încrucişare de străzi, o trecu prin fereastră, şoferului, împreună cu o bancnotă de cinci dolari.

Cînd maşina porni mai departe, Stopford nu se putu reţine şi spuse:

- Numele şoferului l-ai aflat de pe legitimaţia atîrnată în maşină, dar modul de-a transmite această solie nu mă dumireşte deloc. Nu era mai simplu să telefonezi?

- De cînd l-am văzut pe Louis Meyer, răspunse colonelul, nu mai am încredere în telefonul lui Champion. Şi începînd din noaptea aceasta, nu voi mai avea încredere nici în umbra mea.

Cînd maşina îşi încetini mersul, fiindcă ajunsese în faţa casei lui Champion, Roscoe sări din ea, urmat de însoţitorul său.

- Nu opri! Urmează-ţi cursa! ordonă el şoferului. O clipă rămaseră pe trotuar, iscodind împrejur. În timp ce maşina cu care veniseră o pornise în goană, o a doua opri cu cîteva case mai în urmă.

- Să intrăm! spuse Stopford. Mi s-a făcut frig.

Dar înainte ca Roscoe să fi atins soneria, se ivi de undeva un bărbat voinic şi se interpuse între ei şi poartă.

- Aveţi vreo treabă aici? întrebă el.

Dar privindu-l mai atent pe căpitan, spuse:

- Iertaţi-mă, Sir. Nu v-am recunoscut.

- Totul e în regulă?

- Cam... Am arestat un servitor, cu numele de Pedro.

- Pentru ce?

- Făcea semnale de la o fereastră a mansardei.

- Unde e acum?

- La secţie.

- Păcat! M-aş fi bucurat să stau niţeluş de vorbă cu el. De cîte ori trebuie să sun?

- De trei ori. Pauză. Apoi de două ori.

În timp ce căpitanul sună conform instrucţiunilor, se adresă iar detectivului:

- Încearcă să pui mîna pe spionul din maşina care e în spatele nostru. Dar fii cu băgare de seamă, căci desigur că e înarmat.

- All right! răspunse omul şi se îndepărtă tocmai în clipa cînd maşina se puse din nou în mişcare.

Un al doilea detectiv deschise uşa casei. Recunoscîndu-l pe colonel, duse mîna la pălărie şi-i lăsă pe cei doi să intre în gang.

- Ai identificat persoana căreia îi făcea semnalizări Pedro acela? întrebă Roscoe.

- Nu, Sir. Am interogat pe fiecare om din casa de peste drum, dar n-am putut da de urma lui.

- A cui e casa?

- A lui Paul Detroit, mare editor de ziare.

- E acasă?

- Nu, e plecat într-o călătorie.

- Casa e sub observaţie?

- Da, de jur împrejur.

- Bine. Unde e cealaltă gardă interioară?

- În patrulare. Face cu schimbul.

La etajul întîi, Peter Champion şedea pe un scaun în faţa biroului său din camera de lucru. Cînd se deschise uşa, el sări în sus ca muşcat de şarpe, ţinînd ascunsă mîna dreaptă sub masă.

- Slavă Domnului! exclamă el, prăbuşindu-se înapoi în scaun. Colonele, am văzut de mai multe ori moartea cu ochii, dar încordarea necontenită şi bezna în care orbecăiesc acum, mă distrug, nu alta...

- Am greşit că te-am făcut să-ţi expui viaţa, se scuză Roscoe. Îţi prezint pe prietenul meu, doctorul Stopford. Şi

acum dă-mi voie să-ţi spun că încep să mă dumiresc tot mai mult cu privire la însemnătatea "hărţii zonelor", cum o numea Meyer.

- Meyer vine încoace în noaptea asta.

- Nu va veni, căci e mort.

- Ce?

- Au pus mîna pe el. Ne găsim în faţa celei mai mari organizaţii criminale care a existat vreodată. Şi cum privesc eu această organizaţie, poţi deduce din faptul că, deşi casa d-tale e păzită de şase oameni, am mai cerut totuşi încă o patrulă pentru întărire.

Peter Champion făcu o strîmbătură:

- Aşadar, nu sînt în siguranţă în propria mea casă?

- Pînă mîine dimineaţă nu eşti în siguranţă pe nici o porţiune din planul New York-ului.

- Ce-ar fi să întreprinzi o călătorie mai lungă, dacă ai vrea să ieşi din capcana Zonelor?

- Nu atît de lungă precum crezi... Povesteşte-mi chestia cu Pedro!

Harta luminată a Zonelor se stinse, făcînd loc unei pete de lumină.

- Aici C.G., se auzi un glas. Şeful de grupă care interceptează firul telefonic al lui Champion raportează că şeful de grupă 4, sectorul 3 A 1 - Pedro Cortez - a fost arestat la ora 9.35 seara. Mai comunică şi faptul că, atît el cît şi ceilalţi componenţi ai grupului nu pot părăsi casa lui Paul Detroit, deoarece este încercuită de poliţie. Raportul s-a sfîrşit.

- Comunică comandantului de sector 3 A 1, răspunse un glas muzical, să părăsească oraşul, ţinînd seamă de faptul că Pedro Cortez ar putea să-şi dezvăluie numele. Va părăsi New York-ul plecînd la Chicago cu trenul de noapte. Înştiinţează Chicago!

- Comandantul de sector 2 A 2, urmă prima voce, raportează că i-a urmărit pe Roscoe şi Stopford pînă la locuinţa

lui Champion. S-a încercat prinderea lui, fără succes însă. Raportul s-a sfîrşit.

- Comunică şefului chimist, ordonă prompt glasul muzical, să detaşeze doi dintre oamenii care au în sarcina lor comutatorul din spatele garajului lui Champion, pentru ca să acţioneze fără întîrziere. Să se trimită după ei observatori! Concentrează toate drumurile de acces la casa Champion grupurile de trăgători din toate zonele interioare. Înştiinţează Divizia D să ţină deschise trei linii. În caz de urmărire, toate unităţile se vor împrăştia, adunîndu-se din nou la ora 11.30 în sectorul 3 D.

- Cred că povestea lui Meyer cu harta Zonelor n-a fost o născocire, spuse Roscoe. Şi pe cît mă îndoiam la început de cele ce spunea, pe atît cred acum fiecare cuvînt al lui. Mr. Champion luptă împotriva unei organzaţii puternice, care nu cunoaşte scrupule şi a cărei activitate are consecinţe teribile.

Peter Champion îşi sprijini coatele de masă. Pe chipul său se citea o mare tulburare.

- Bietul meu băiat! gemu el. Numai Dumnezeu ştie unde se află în noaptea aceasta!

- Poţi fi sigur de două lucruri, îl mîngîie colonelul. În primul rînd, că trăieşte, şi din pricina aceasta te afli d-tă acum într-o situaţie atît de primejdioasă. În al doilea rînd, că peste cîteva ore vei avea veşti cu privire la el.

- Eu nu văd cum, spuse Stopford.

- Lucrul acesta se va întîmpla cu siguranţă pentru că mîine dimineaţă toate ziarele vor publica ştirea senzaţională că Peter Champion a făcut un testament nou, în urma căruia întreaga-i avere va trece după moartea sa unei fundaţii care va înfiinţa în New York, sau în împrejurimi, un parc public în care se vor creşte cerbi.

- Foarte inteligentă idee! încuviinţă doctorul. Ai procedat minunat, Sir. Desmoştenind pe fiul dumneavoastră, răsturnaţi toate planurile acestei bande misterioase.

- Ăsta e şi scopul urmărit, spuse Roscoe. Prin acest testament, mr. Champion îşi redobîndeşte siguranţa, iar noi cîştigăm timp ca să-l căutăm pe fiul său pierdut. Vă spun că în curs de douăzeci şi patru de ore vom avea veşti despre el.

- Şi eu sînt de părere, interveni Stopford, că pînă mîine-dimineaţă sîntem imobilizaţi aici, păziţi cu străşnicie de un cîrd de poliţişti..

- Greşeşti, replică Roscoe.

Dar el nu putu spune mai mult căci fu întrerupt de o împuşcătură.

Uşa fu deschisă brusc şi în prag se ivi un detectiv, cu revolverul în mînă.

- Veniţi-ne în ajutor! spuse el. Unul din paznicii noştri de afară a văzut pe cineva dînd tîrcoale prin spatele garajului.

O a doua împuşcătură detună, mult mai aproape decît cea dintîi.

- Acum a pus mîna Morris pe el sau celălalt a fost mai ager şi l-a înşfăcat pe omul nostru, spuse detectivul. Sînteţi înarmaţi cu toţii?

Drept răspuns, Champion zvîrli pe masă şase revolvere.

- Eu mă mulţumesc cu ale mele, spuse Roscoe lovindu-se peste buzunare, în timp ce Stopford îşi căuta o armă dintre cele ale gazdei.

Pe scară se auzi un ţipăt puternic, care se pierdu într-o larmă asurzitoare ce venea din stradă: strigăte, sunetele unui clopot, duduit crescînd de motoare.

- Secţia de razii şi maşinile pompierilor, spuse Roscoe, calm.

Trei bărbaţi se iviră apoi în coridor: doi detectivi vînjoşi, care împingeau înaintea lor un om cu păr negru, cu chipul palid, pe care l-ai fi putut lua drept grec. Ochii înspăimîntaţi păreau că-i ies din orbite, iar dinţii lungi şi albi îi clănţăneau sub mustaţa stufoasă.

- S-a furişat pe scara de incendiu, raportă colonelului

unul din cei doi detectivi, şi noi am pus mîna pe el în spatele garajului. Glonţul lui a trecut pe lîngă mine.

Zicînd acestea, poliţistul dădu individului un pumn zdravăn.

- Duceţi-mă de aici! gemu arestatul. Oriunde, numai afară din casa asta. Sfinte Dumnezeule, afară din casa asta!

- E nebun! De cînd am pus mîna pe el, cere într-una să-l ducem la secţie.

Deodată omul se smulse din strînsoare, cu puterea aceea pe care numai spaima o poate da. Colonelul Roscoe duse mîna la revolver, dar în aceeaşi clipă străinul, aproape înnebunit, căzu în genunchi la picioarele lui şi ridică mîinile implorător.

- Ascultaţi-mă! se tîngui el. Ascultaţi-mă!... Spun adevărul... Dacă mai rămînem încă un minut în casa aceasta, înseamnă moartea pentru noi...

Chipul lui Roscoe deveni aspru ca o mască japoneză.

- Evacuaţi casa! porunci el. Oricine se află aici va trebui să fie în stradă în cel mult două minute. Stendal, d-ta îl iei în primire pe prizonier. Din pivniţă pînă-n pod, toţi să iasă afară, îmbrăcaţi ori nu! Am spus! Mr. Champion, Stopford, după mine!

Şi rezultatul acestui ordin fu o privelişte nemaiîntîlnită în strada aceasta patriarhală. Servitori în pijama, fete-n casă "îmbrăcate" cu cîte o pătură, dădură buzna din casa lui Peter Champion şi fură strînşi cu toţii în maşinile poliţiei.

Strada era înţesată de oameni înarmaţi. La fiecare colţ se aflau posturi duble. O maşină mare, roşie, a pompierilor, opri în faţa porţii. Peter Champion, însoţit de şase poliţişti, urcară repede în ea. Roscoe şi Stopford urcară şi ei după el. O altă maşină, înţesată de poliţişti, porni în frunte. Monstrul roşu venea în urmă şi după el alte două maşini cu detectivi înarmaţi.

Glasul colonelului acoperi gălăgia:

- Peste un sfert de oră sîntem în siguranţă.

- Încotro mergem? întrebă Stopford.

- La "Ruritania", i se răspunse. Ea se află în afara hărţii zonelor. Şi cheiul 54 va fi supravegheat toată noaptea de patrule poliţieneşti.

Un cordon poliţienesc împrejmuia tot patrulaterul de străzi în care se afla casa părăsită de locatarii ei. Către ora opt dimineaţa primul grup de poliţişti cuteză să pătrundă înăuntru. Se bănuia existenţa unor bombe şi se începu cercetarea sistematică a garajului, unde se descoperise un comutator în legatură cu un cablu care ducea în pivniţă şi se sfîrşea în cazanul caloriferului, instalat de curînd. Cercetarea acestui cazan dădu la iveală că vre-un vas mare de sticlă trebuia să fi explodat, căci înăuntrul lui se găsiră o mulţime de cioburi mici. Urmînd această indicaţie, fură examinate ţevile şi se găsi că la toate fuseseră deşurubate ventilele, astfel că atunci cînd s-ar fi dat drumul aburului s-ar fi umplut toată casa.

Cercetările fură urmate cu toată luarea aminte.

Casa lui Peter Champion era foarte veche. Ea adăpostise şoareci, guzgani şi mii de molii. Toate vietăţile acestea - pînă la ultimul şoarece şi ultima molie - îşi părăsiseră ascunzătorile şi acum zăceau moarte pe covoare şi parchet. Acopereau cu un strat gros podeaua bucătăriei şi chiar în bibliotecă era un adevărat cimitir de spurcăciuni.

În camera de muzică de la etajul al patrulea, şeful poliţiştilor, dînd peste un şoarece mort, se adresă unuia din oamenii săi:

- Ai ghicit cum stau lucrurile?... Banda a dat drumul unui gaz otrăvitor în cazanul din pivniţă, gaz căruia i-au căzut jertfă toate vietăţile acestea.

Cam în acelaşi timp, Champion, Roscoe şi Stopford luau dejunul în tovărăşia căpitanului "Ruritaniei". Ziarele de dimineată, care tocmai sosiseră pe bord relatau pe larg dispo

ziţiile testamentare ale lui Peter Champion, care fuseseră publicate la cererea notarului său.

Convorbirea le fu întreruptă de o bătaie în uşă: Roscoe era chemat la telefon.

Mergînd pe punte şi luînd receptorul, întrebă:

- Cine e acolo?

- Felicitările mele, răspunse un glas muzical. Începi să mă interesezi, colonele Roscoe.

IV

Cunoşti ora de plecare, Stopford?

Desigur, Sir. La unu fix.

- Înţeleg foarte bine îngrijorarea d-tale, urmă colonelul. Dar vezi că e aproape unsprezece şi la miezul nopţii toţi pasagerii sînt pe bord. Chiar dacă te-ai întoarce la timp pe vapor, mă întreb ce perspective ai ca să-l găseşti pe colonelul Roscoe în răstimp de două ore?

- Tăcerea lui nu-mi prea miroase bine, şi nici felul cum s-a furişat pe uscat îndată după cină, fără să-mi spună nimic asupra planurilor sale. Ştiţi prea bine, Sir, că el se luptă cu cea mai puternică bandă de nelegiuiţi pe care a cunoscut-o vreo dată New York-ul. E cel mai bun prieten al meu şi are, probabil, nevoie de ajutor.

- Asta aşa-i, Stopford. Dar cheiul mişună de detectivi.

- Din care nici unul nu l-a văzut.

- Aşa e. Totuşi, Prefectura poliţiei e înştiinţată. Ce-ai mai putea face d-ta?

- Vedeţi că... am eu cîteva idei ale mele, probabil naive, dar cu toate astea m-aş simţi mai bine dacă le-aş aduce la îndeplinire.

- Atunci du-te! încuviinţă căpitanul. Dacă întîrzii plecarea, Liverpool-ul va avea cuvîntul. Eu nu mai am nici o

putere în cazul acesta.

Cînd doctorul coborî puntea care lega vasul de ţărm, cheiul 54 avea înfăţişarea unui muşuroi de furnici. Unde îţi întorceai privirea vedeai oameni ducînd bagaje; macaralele scîrţîiau, elevatoarele făceau un zgomot asurzitor; personalul de bord striga şi lucrătorii de şantier îşi făceau loc cu coatele prin grupurile de călători.

Stopford îşi croi drum prin acest furnicar, grăbindu-se cît putea.

Deodată avu o tresărire de bucurie: nu departe de el, unul din casierii "Ruritaniei" coborîse dintr-un taximetru şi tocmai plătea şoferului. Asta însemna să ai noroc...

- Ei, Deacon! Reţine maşina pentru mine! strigă el.

Putea lua fără teamă automobilul acesta, pe cînd oricare altul ar fi fost suspect în noaptea asta, căci în clipa de faţă se afla în interiorul Zonelor şi drumul său trecea prin iad...

- Domnul doctor? exclamă Deacon, mirat. Cred că nu plecaţi în oraş?

- Mă duc în West Forty-fourth Street, răspunse Stopford, intrînd în maşină. Între Fifth şi Sixth Avenue.

- Dar... stărui Deacon, privind orologiul mare de pe chei. O să nimeriţi tocmai în îmbulzeala de la sfîrşitul spectacolelor. Nu cred s-o scoateţi la capăt.

- Poate că ai dreptate, încuviinţă Stopford. Fii bun şi spune-i şoferului unde să mă ducă!

Mult timp după ce maşina dispăruse, casierul rămase locului, cu privirea aţintită după ea.

În mica încăpere pătrată de deasupra New York-ului, o mînă lungă şi galbenă apăsă pe un buton.

În întuneric se ivi un punctuleţ de lumină roşie.

- Aici C.G., se auzi un glas limpede.

- Raportul şefului Diviziei B! ceru făptura misterioasă.

- Raportul a fost primit chiar acum, răspunse primul glas. Căpitanul Roscoe nu se află în cuprinsul Zonelor B. Rapor-

tul s-a sfîrşit.

- Raportul ofiţerului de zonă sub conducerea căruia se află grupa de observaţie din preajma "Ruritaniei".

- Raportul mi-a sosit. Ofiţerul de zonă 3 C raportează că Roscoe n-a părăsit vaporul trecînd pe chei. Şeful de grupă însărcinat cu supravegherea pe partea fluviului confirmă aceasta. Comandantul de sector 3 C 3 raportează că un steward, care a plecat pe uscat la ora 10.17, s-a dus la locuinţa lui Roscoe şi negăsind pe nimeni acolo a intrat în hotelul "Memphis" de peste drum, unde a reţinut un apartament pentru doctorul Stopford. Steward-ul se află acum în acest apartament. Comandantul de sector 3 B 3 este la hotel "Memphis". Comunicarea a plecat la ora unsprezece, pe cînd Stopford mai era pe bord. Raportul s-a sfîrşit.

Cîteva clipe domni tăcere deplină. Apoi mîna lungă şi galbenă puse în mişcare o manivelă şi din întuneric se ivi harta Zonelor. Însă o manipulare executată de aceleaşi degete făcu să dispară jumătate din hartă. Trecu un minut pînă se auzi glasul muzical:

Pune în vedere ofiţerului de zonă 2 A să se ducă la hotelul "Memphis", să-l înlocuiască pe comandantul de sector 3 C 3 şi să intre în legătură cu doctorul Stopford în cazul că acesta soseşte acolo. Ofiţerul de zonă 3 C să raporteze de îndată ce Stopford va părăsi vaporul. Ordinele anterioare se suspendă. Dacă Stopford nu va lua o maşină care se află sub controlul grupului, atunci un şef de grup îl va urmări. Patrula C.G.va părăsi cheiul 54 şi se va duce imediat la hotelul "Memphis". Să raporteze din sfert în sfert de oră! Scînteia roşie şi harta luminoasă dispărură înapoi în întuneric.

Doctorul privi îngrijorat prin ferestruica din spate a maşinii. Numele şoferului, Patrik Milligan era liniştitor, chiar dacă faptul că-l adusese pe Deacon din oraş n-ar fi dovedit îndeajuns că nu face parte din "Zone".

Într-un punct nu departe de Forth Avenue, Stopford

descoperi un urmăritor: o maşină venea în spatele lui. La colţul străzii următoare stătea, cu ţigara în gură şi mîinile în buzunare, un individ care privi încordat cînd Stopford trecu în goană cu maşina pe lîngă el. O privire înapoi îl făcu pe doctor să surprindă o scurtă ochiadă schimbată între acest om şi şoferul celei de a doua maşini.

- Aha! făcu Stopford, scoţîndu-şi tabachera. Şi-au pus în gînd să facă ceva cu mine.

Răsuflă mai uşurat cînd ajunse la capătul celălalt al lui Fifth Avenue. Teama că va fi atacat dispăru. Dar acum, la fiecare colţ de stradă începu să se simtă aglomeraţia orei de închidere a teatrelor. La o nouă oprire ce fu datorată numai circulaţiei intense, doctorul se aplecă pe fereastră şi dînd şoferului un dolar, spuse:

- Ţine! Ajung mai repede pe jos.

Pe trotuar, porni în goană, îmbrîncind în dreapta şi în stînga şi în cele din urmă ajunse în Forty-fourth Street.

Omul de la ascensor privi mirat la obositul medic, pe care-l cunoştea mai de mult.

- Colonelul n-a mai dat pe acasă de ieri dimineaţă, Sir, îi spuse el.

- Du-mă repede sus! ceru Stopford.

Şi cînd ajunse în ascensor, întrebă:

- Cred că ai şi d-ta o cheie de la apartament?

Omul nu răspunse imediat ci abia la etajul al şaselea, unde se afla locuinţa lui Roscoe, deschizînd uşa ascensorului, spuse:

- Cheie am eu, dar din păcate nu merge.

- Cum vine asta?

- Broasca e înţepenită; dar asta n-ar fi nimic... Vedeţi că se petrec lucruri ciudate pe aici. Aşa de pildă, astă seară vine un comisar de poliţie... trimis cică de colonel. Dăm să deschidem şi vedem că broasca e înţepenită, la care poliţistul spune: "Mă întorc îndată cu un lăcătuş" Dar nu l-am mai văzut. După aceea, acum o jumătate de oră, soseşte un ste-

ward de pe vaporul dvs...

- Ce?

- ...în uniformă, trimis tot de colonel. Şi aşa trebuia să şi fie, căci avea la el cheia. Îmi spuse că venise să ia îmbrăcăminte şi geanta colonelului, deoarece acesta pleca cu trenul de noapte la Filadelfia. Fireşte că n-a putut nici el deschide uşa, astfel că s-a cărat. Şi acum veniţi dv.

- Cum arăta omul acela?

Liftierul începu să i-l descrie, dar după cîteva cuvinte numai, medicul îl întrerupse:

- Drace! Ăsta e Huff, stewardul meu. Ce caută noaptea pe uscat? Şi încă în uniformă!... Pot avea un lăcătuş?

- O să caut, dar e cam tîrziu pentru treaba asta.

- Şi unde s-a dus zănatecul acela de steward?

- După cum spunea, înapoi pe vapor.

Doctorul privi cercetător la liftier şi rămase încredinţat că omul spunea adevărul.

- Dă-mi cheia d-tale, fiindcă trebuie să mă încredinţez eu însumi de ceea ce spui.

Se încredinţă repede, dar rămase foarte neliniştit. Cheia se potrivea foarte bine în broască însă nu se răsucea. Un gînd grozav îi fulgeră prin minte: dacă Roscoe ar fi înăuntru?... Se hotărî să dea de veste Prefecturii poliţiei.

Jos în hol observă pe un bărbat cu înfăţişare de boxer, ce părea că aşteaptă pe cineva. Stopford privi nehotărît în direcţia telefonului şi-şi schimbă planul. I se părea mai nimerit să telefoneze de la hotelul "Memphis", unde locuise în cîteva rînduri.

De undeva se auziră douăsprezece lovituri de orologiu: miezul nopţii.

Portarul hotelului duse respectuos mîna la şapcă şi spuse:

- Bună seara, domnule doctor. Vi s-au rezervat camerele dvs. vechi. Vine şi bagajul?

- Camerele mele? exclamă medicul. Cine le-a reţinut pentru mine? Într-o oră trebuie doar să fiu pe bord!

Omul îl privi cu ochii holbaţi. Dar Stopford nu se mai sinchisi de el; trecu ca o vijelie prin uşa turnantă şi merse de-a dreptul la directorul hotelului. Însă înainte de a ajunge auzi un glas cu un fermecător accent franţuzesc:

- Ia te uită, doctorul Stopford!

Se-ntoarse surprins şi văzu lîngă el o doamnă care la intrarea sa străbătuse holul.

- Madame Czerna! exclamă dînsul, plin de bucurie.

Întîlnirea aceasta ar fi minunată... dacă n-ar fi atît de supărătoare.

- Supărătoare? repetă doamna Czerna, în timp ce el îi ţinea mîna şi încerca să-i privească în ochi.

- Să înnebuneşti, nu alta! Căci- aruncă o privire la ceasul din hol- îmi mai rămîn exact cincizeci şi şase de minute ca să pot prinde vaporul meu.

- Ce rău îmi pare! spuse ea. Mi-ar fi plăcut să iau masa cu d-ta.

- Nu trebuie să mă înţelegi greşit. De dragul d-tale mi-aş otrăvi toţi pacienţii, dar sînt prins într-un vîrtej, ca să zic aşa. Ia loc, te rog, două minute pînă îmi termin o treabă urgentă. După aceea mi-ar fi plăcut să sper că mă veţi însoţi pînă la "Ruritania"...

- Bun! Voi merge cu d-ta.

Stopford îi mulţumi cu un zîmbet şi alergă la director:

- Hammond, cine a reţinut camerele pentru mine?

- Stewardul dvs., domnule doctor. Presupun cel puţin că e stewardul dvs. Vă aşteaptă sus.

- Ce? E sus?

Fără să mai aştepte răspunsul, alergă la ascensor şi strigă liftierului:

- Etajul şase!

După două minute deschise cu furie o uşă de la etajul şase, străbătu un vestibul, apoi rămase ca împietrit. Peste fereastra larg deschisă a camerei stătea aplecat un om, care părea să observe ceva în stradă.

La intrarea lui Stopford omul se-ntoarse repede. Purta uniformă de marinar şi avea faţa roşie, împodobită de o mustăcioară frumos răsucită.

- Huff! exclamă doctorul şi monoclul îi căzu pe covor. Huff, ce naiba înseamnă asta? Aventura aceasta te va costa slujba, să ştii!

Huff nu se prea grăbi să răspundă, ceea ce-l îndîrji şi mai mult pe Stopford, care, cu pumnii încleştaţi, se apropie de el. Camera era luminată numai de o lampă micuţă. Stewardul nu-şi deslipea ochii de la medic, însă nu se clinti.

- Slavă Domnului că eşti aici! spuse el deodată.

Stopford sări înapoi. Pumnii-i încleştaţi se desfăcură. Apoi îşi făcu vînt înainte, îl apucă de umeri pe cel care vorbise şi rămase cu privirea holbată la figura roşie a omului.

- Cerule! îngăimă el. Drake Roscoe!

- El în persoană, răspunse colonelul, rîzînd. Pentru prima oară în viaţa mea deghizat, Stopford. Te miri, hai? Cred şi eu! Căci coloneii marinei americane nu prea obişnuiesc să umble ca stewarzi ai lui "Cunard Line".

Stopford nu mai isprăvea să-i strîngă mîna.

- Mi-e teamă c-am călcat pe monoclu, spuse el.

Se aplecă şi începu să dibuie pe covor.

- Eşti un erou, murmură Roscoe.

- Drace! mormăi celălalt, dibuind mereu pe jos. Te credeam mort, bătrîne cercetaş. Mă gîndeam că ţi-au făcut de petrecanie. De aceea am şi venit încoace. Aha! uite că l-am găsit!

Se ridică şi începu să-şi şteargă de zor monoclul

- Pe bord, spuse colonelul, am început să-mi dau seama că mă puteam aştepta aproape sigur să fiu curăţat îndată ce voi debarca de pe "Ruritania".Aş fi putut avea o escortă şi probabil c-aş fi izbutit să ajung la Prefectura poliţiei, pentru ca acolo să mă pomenesc iarăşi în faţa aceleiaşi probleme. Utilitatea de a mă înfăţişa mai departe ca Drake Roscoe e pe sfîrşite, căci am împotriva mea o gaşcă, ce stăpîneşte în

clipa de față întreg New York-ul.

- Știu asta, spuse Stopford. Mă supraveghează de cînd am părăsit vaporul.

- Noua mea înfățișare o datorez bărbierului "Ruritaniei", care în cursul călătoriilor sale prin lume a învățat ceva în materie de travestiri. Stewardul d-tale, Huff, e un tip neobișnuit, și deoarece Popham, bărbierul, și-a dat seama că am aproximativ statura lui Huff, m-a transformat într-un duplicat exact al acestuia. Uniforma mi-a împrumutat-o Huff, fără să cunoască scopul. Cred că e cea mai bună garnitură a sa de zile mari.

- E cu totul împotriva regulamentului să debarci pe uscat în uniformă, spuse Stopford.

- Știu. Dar - o dovadă că și celui mai mare om i se pun limite - Centrala Principală m-a acceptat așa cum sînt, ca pe ceva normal. Firește că m-am dus de-a dreptul la locuința mea, dar n- am putut pătrunde în ea.

- Nici eu, spuse Stopford. Povestește mai departe!

- Mascarada asta a fost o inspirație subită. Nu mi-ar fi dat în gînd că te vei ivi d-ta. Voiam să cîștig timp și mi-am adus aminte că erai cunoscut la hotelul acesta. Ca să chem la telefon vaporul nu se putea, căci pun rămășag zece dolari contra o alună americană că "ei" interceptează convorbirile. Ce urma să fac, nu știam încă, totuși...

Telefonul țîrîi.

- Să răspund? întrebă Stopford.

Roscoe dădu din cap afirmativ și doctorul luă receptorul.

- Cine-i acolo? întrebă un glas cunoscut.

- Stimată doamnă Czerna, începu el, dar ea îl și întrerupse:

- Ascultă-mă și fă întocmai ce-ți spun! În nici-un caz să nu cobori. Nu încerca să mă vezi, asta pentru propria mea siguranță. Rămîi în camera d-tale pînă îți telefonez că a trecut primejdia. La revedere!

V

O scînteie roşie sclipi într-o încăpere întunecoasă, undeva deasupra oceanului de clădiri al New York-ului.

- Aici C.G. rosti un glas limpede. Comunicarea ofiţerului de zonă 2 A de la hotelul "Memphis": doctorul Stopford a sosit acolo la ora 12 şi 3 minute noaptea. Ea a luat contact cu el. Doctorul se află acum în camera lui, împreună cu steward-ul care a reţinut apartamentul. Ofiţerul de zonă 2 A aşteaptă ordine. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul patrulei C.G. care supraveghează pe ofiţerul de zonă, ceru omul din încăperea misterioasă.

- Îl am aici. Patrula raportează că ofiţerul de zonă 2 A a intrat în hotel cu zece minute înainte de Stopford. Dînsa i-a vorbit îndată ce el a sosit. Doctorul s-a urcat cu ascensorul. Imediat după aceasta ofiţerul de zonă a fost chemat la telefon de C.G. şi a intrat într-o cabină. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul ofiţerului de zonă 3 C!

- Îl am aici. Doctorul Stopford a părăsit "Ruritania" la ora 11.05. A fost urmărit de un şef de grupă. Stopford s-a dus mai întîi la locuinţa lui Roscoe dar, neputînd intra, s-a îndreptat spre hotelul "Memphis". Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul al patrulea al şefului Diviziei A, care e în întîrziere cu şase minute.

- Îl am aici. Capitanul Roscoe nu se află în Zonele A. Raportul s-a sfîrşit.

Se făcu tăcere. O mînă galbenă se mişcă: lampa de masă se stinse. Din întuneric se auzi atunci:

- Pune în vedere ofiţerului de zonă 2 A să intre imediat în legătură cu Stopford. Să caute să-l reţină prin toate mijloacele, pînă la plecarea "Ruritaniei". Dacă nu izbuteşte, atunci ofiţerul de zonă 3 C e răspunzător în cazul că

Stopford reuşeşte să ajungă pe vapor. Înştiinţează pe şefii de divizii că Roscoe se găseşte undeva în interiorul Zonelor şi că dau ordin să mi se comunice informaţii exacte asupra locului unde se află în cursul orei următoare. Ordinul acesta este urgent şi suspendă pe cele anterioare. La lucru!

Doamna Czerna iscodi prin fereastra cabinei telefonice, căutînd să vadă ce se petrece în holul hotelului "Memphis". Puţin timp după ce Stopford se urcase în ascensor ea fusese chemată la telefon.

- Aici C.G., i se spuse.

- Zona 2 A.

- Fă-ţi raportul!

- Am vorbit cu doctorul Stopford. A sosit la ora 12 şi 3 minute şi - a urcat în camera sa, urmînd ca mai tîrziu să mă întîlnesc cu el iar aici.

- Unde e steward-ul?

- Cred că e sus.

- Păstrează contactul! Aşteaptă alte ordine!

Convorbirea se sfîrşi. Dar doamna Czerna privi cu luare aminte la un bărbat, un om cu faţa palidă, pe care-l mai observase în cîteva rînduri, şi care acum părea să fie cufundat în citirea unui ziar, în hol... Serviciul acesta - mai puţin serviciu decît sclavie bine plătită - începea să devină apăsător pentru temperamentul ei sensibil; nu bănuise niciodată exact ce se ascundea în spatele lui şi nu şi-ar fi putut închipui nici acum că doctorul Stopford ar putea cădea în ochiurile acestei plase misterioase.

Omul palid o supraveghea discret. Îl văzu luînd de la ghişeu o fisă telefonică şi intrînd în cabina alăturată. Şi deodată realiză că necunoscutul acela raporta cuiva toate mişcările ei.

- Dă-mi legătura cu camera doctorului Stopford! ceru centralei, şi în timp ce privea temătoare spre cabina de alături, comunică medicului ceea ce am aflat mai înainte. După aceea, silindu-se cu înfrigurare să găsească un plan, se

înapoie în hol.

- Bună seara, miss! auzi ea deodată un glas.

Tresări... şi în aceeaşi clipă planul ei era gata.

- Oh! făcu ea şi aruncă un zîmbet fermecător chelnerului care o privea plin de admiraţie. Harry al nostru din Paris! Mă bucur că te revăd...

- Aici sînt "Ober", miss, spuse Harry cu mîndrie. Vă stau la dispoziţie cu toată plăcerea.

- Vrei să vii o clipă afară cu mine, Harry? Mi-ai putea fi de folos.

Îşi strînse blana în jurul trupului şi porni înainte afară, unde se opri. Harry fusese sclavul ei supus pe vremea cînd ea locuise la Paris, într-un hotel unde dînsul era chelner.

Îi strecură repede o bancnotă de zece dolari.

- Harry, spuse ea apoi, în hol se află un om de care mă tem. Nu pot pleca pentru că mai aştept un telefon. Dar dacă individul se ia după mine - lucru de care sînt sigură - n-ai putea să-l... ameţeşti puţintel?

- Unde e? întrebă Harry, repede.

- Nu te uita într-acolo! Uite-l că vine!

Omul cu chipul palid ajunse afară, aruncă o privire doamnei Czerna şi... în clipa următoare se trezi cu un knock-out care-l trimise într-o zonă ce nu mai era sub supravegherea Centralei Principale...

- Bietul băiat! făcu Harry, privind trupul ţeapăn întins la pămînt. A leşinat. Probabil din pricina căldurii.

- Eşti sigur că n-a murit? întrebă în şoaptă doamna Czerna.

- Absolut sigur. E numai ameţit. Mă duc să chem un poliţist...

În vremea asta în camera doctorului Stopford avea loc o convorbire însufleţită.

- Doamna Czerna e o femeie fermecătoare, spunea colonelul. O singură dată am văzut-o, dar asta e de ajuns ca să n-o mai uit. Ai un ghinion blestemat, Stoppy, însă în locul

d-tale eu aş urma sfatul doamnei.

- Prostii! spuse Stopford. Că doar un om nu poate fi răpit sau ucis pe o stradă centrală, fără ca trecătorii să bage de seamă.

- Asta o ştii mai bine, răspunse colonelul. L-ai văzut pe Peter Champion, un multimilionar baricadat în casa lui, păzit de poliţişti pe dinăuntru şi pe dinafară. L-ai văzut pe Louis Meyer împuşcat într-un taxi, în plină stradă. El se află acum la morgă şi succesul întregii mele munci e în joc dacă nu ajung acolo înainte ca trupul lui neînsufleţit să fie transportat.

- Pentru ce?

- Pentru că aparţinea unei Zone, Stoppy. Poliţia a căpătat instrucţiuni să nu se atingă de îmbrăcămintea lui. Dar se prea poate ca tocmai ceea ce caut eu să fi fost îndepărtat înainte de transportarea lui la morgă.

- Şi ce anume?

- Legitimaţia sa. Nu pricepi că într-o organizaţie ca aceasta, ofiţerii trebuie să aibă asupra lor ceva cu care să se legitimeze? Ia închipuie-ţi ce-ar însemna pentru mine o astfel de cheie!

Făcu cîţiva paşi nervoşi prin cameră şi urmă:

- Ascultă-mă! Ca steward al dumitale am scos-o bine la capăt pînă acum. Atîta timp cît banda ştie că te afli aici, pot cuteza să ies...

- Banda va supraveghea morga.

- Asta fără îndoială. Dar am eu un plan. L-ai văzut vreodată pe pastorul Burke?

Pe bătrînul şi simpaticul Pater Pat? Fireşte.

- El constituie numai o parte din planul meu. Partea cealaltă este - şi trebuie să ştii că atît siguranţa d-tale cît şi a mea atîrnă de asta - ca d-ta să nu te mişti de aici. Aşteaptă deci pînă te-oi chema.

Zicînd acestea îşi afundă pe cap şapca de steward şi porni spre uşă.

- Noroc! Noroc! îi ură Stopford. Complimente portarului de la morgă. Poate să-l vizitez într-o zi, cînd nu va fi atît de ocupat.

Uşa se închise, iar doctorul se duse la fereastră şi se aplecă în afară. Jos la dreapta putea vedea intrarea hotelului, unde mulţimea adunată tocmai se dădea la o parte, ca să facă loc unei ambulanţe sanitare. Stopford se întreba despre ce putea fi vorba, dar privirea îi fu atrasă atunci de un om care stătea cu ţigara în gură în faţa uşii casei în care locuia Roscoe. Omul acesta i se părea cunoscut.

Ceva mai încolo, la stînga, în firida uşii unui mare magazin, stăteau tupilate alte doua făpturi. Lîngă trotuar, la dreapta, în direcţia spre Fifth Avenue, se opri o maşină închisă, iar pe treptele teatrului din colţul aceleiaşi străzi se puteau vedea cîţiva indivizi tot atît de suspecţi.

Se auzi o fluierătură. Un taxi opri în faţa hotelului şi Roscoe intră înăuntru, îmbrăcat în uniforma sa de steward.

Şi acum Stopford fu martor al unor întîmplări ciudate. Omul care stătea la uşa de peste drum intră în casă; maşina închisă urmă taxi-ul în care se afla Roscoe; unul din cei doi oameni din firida porţii alergă repede spre casa lui Roscoe şi se postă în locul celui cu ţigara; şi în sfîrşit, unul din indivizii suspecţi de pe treptele teatrului aprinse un chibrit, pe care-l lăsă să ardă pînă la capăt, fără să-l folosească la ceva.

"Ăştia lucrează, nu se încurcă! îşi spuse Stopford. Iscoada din maşină s-a luat după Roscoe; cea de la uşa de peste drum a intrat în casă ca să raporteze cuiva despre faptul acesta; şi iscoada cu chibritul transmite noului spion, care l-a înlocuit pe cel ce s-a dus să raporteze: "un singur pasager în taxi". Organizaţie, nu glumă!

Auzi o uşă deschizîndu-se şi, întorcîndu-se repede, Stopford o văzu înaintea sa pe Madame Czerna.

VI

Două sectoare ale hărţii zonelor New York-ului dispărură din faţa privirilor în clipa cînd se aprinse o luminiţă roşie.

- Aici C.G. rosti un glas. Raportul ofiţerului de zonă 3 C. a sosit. Comandantul de sector C 3 care supraveghează hotelul "Memphis", raportează că la ora 12, 17 un necunoscut a căzut în nesimţire sau a fost doborît la intrare. La ora 12, 23 a fost ridicat de o ambulanţă.Şeful de grupă 4 a urmat-o. Steward-ul de pe "Ruritania" a plecat cu o maşină la 11, 24. Grupa de trăgători de la hotel e comandată de şeful de grupă 2. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul ofiţerului de zonă 2 A.

- N-a sosit.

- Raportul patrulei C.G. care-l supraveghează pe acest ofiţer.

- N-a sosit.

Se făcu tăcere. După cîtva timp se auzi ordinul:

- Înştiinţează-l pe ofiţerul de zonă 3 C, ca în curs de cincisprezece minute să mi se raporteze identitatea omului transportat cu ambulanţa. O altă patrulă C.G. va fi trimisă imediat, pentru a raporta asupra situaţiei de la hotel "Memphis". Două grupe de trăgători cu şefii respectivi, sub conducerea unui comandant de sector, vor merge neîntîrziat la hotel. Prima grupă va pătrunde în camera doctorului Stopford, după procedeul A şi va raporta dacă Roscoe este sau a fost acolo. A doua grupă va servi de acoperire, în hol. O a treia şi a patra grupă, în frunte cu şefii de grupă, sub conducerea unui comandant de sector, vor asigura retragerea de pe Forthy-fourth Street. Ia întăriri din Zonele 1 şi 2. Concentrează toate unităţile disponibile în Zona 1. Pune în

vedere şefului Diviziei C să preia personal conducerea. La lucru!

- Ştii d-ta că prin venirea mea aici îmi risc viaţa? spuse doamna Czerna. Ia priveşte! (Ridică braţele goale). Întocmai ca un hoţ m-am furişat urcînd cele şase etaje ca să stau de vorbă cu d-ta...

"Colonelul Roscoe trebuie să părăsească neîntîrziat New York-ul, spuse ea. Dacă n-o face, nimic nu-l mai poate salva!"

Stopford privi ca fascinat linia minunată a trupului aceleia care-i stătea în faţă...

- D-ta nu ştii ce se ascunde în spatele acestor lucruri, spuse ea, cu glas vibrant. Şi nici măcar eu nu pot decît să bănuiesc... Dacă... m-aş putea bizui pe înţelegerea d-tale, aş încerca într-o zi să-ţi explic cum am ajuns să cunosc ceea ce cunosc.

El îi luă mîna şi o ţinu într-a sa.

- Fii sigură că te vei bucura de toată înţelegerea mea.

Telefonul ţîrîi.

- Aşteaptă! spuse doamna Czerna. Dă-mi voie să mă gîndesc puţintel...

Stopford, care şi făcuse un pas, se opri, în timp ce vizitatoarea lui îşi repetă repede în gînd ultimul ordin pe care i-l dăduse "stăpînul destinului ei". A relua imediat legătura cu doctorul şi a-l reţine prin orice mijloc.

- Dacă întreabă cineva de mine, nu trăda nici o surprindere. Voi răspunde eu însămi, spuse ea.

Stopford se duse la aparat şi luă receptorul:

- Alo!

- Vrei să fii atît de bun s-o chemi pe d-na Czerna?

- Cineva doreşte să-ţi vorbească, spuse medicul, întinzînd receptorul frumoasei femei.

- Alo!

- Aici C.G. Am pierdut contactul cu d-ta. Doctorul Stopford e singur în cameră?

- Da.

- Eşti sigură? Pricep că eşti împiedicată să vorbeşti. Nu cumva ştii dacă se mai află cineva în dormitor sau în camera de baie?

- Nu.

- Ai văzut cînd a plecat steward-ul?

- Da.

- Altceva?

Ea şovăi o clipă, apoi răspunse:

- Nu, nimic.

- Părăseşte imediat hotelul! Pentru noaptea asta eşti dispensată de alte servicii.

Doamna Czerna puse la loc receptorul şi se întoarse spre Stopford. Prin fereastra deschisă pătrunse, înnăbuşit, sunetul îndepărtat al unei sirene cu aburi care-l făcu pe doctor să tresară. Un singur vapor în Atlantic avea sunetul acesta.

- Dumnezeu să-l binecuvînteze pe bătrîn! spuse el mişcat; privindu-şi ceasul-brăţară care arăta ora 1 şi 3 minute. Vrea să bată un nou record în cursa aceasta şi mi-a dăruit trei minute... Scumpă şi stimată doamnă, am pierdut vaporul. Purtarea ei deveni tot mai agitată; ochii-i străluceau ca în friguri.

- Trebuie să plec! spuse ea repede.

- Te ameninţă vre-o primejdie? întrebă Stopford.

- Nu te gîndi la mine, răspunse d-na Czerna, zîmbind. Prin faptul că d-ta ai rămas aici, doctore ai evitat... nu ştiu nici eu ce. Mîine, cel mai bun lucru pe care-l vei putea face va fi să părăseşti New York-ul. Poate că vei mai auzi de mine cîndva.

Din cîţiva paşi fu la uşă.

- Te rog, nu! imploră ea, cînd Stopford făcu o mişcare s-o oprească. Nu îndrăznesc să mai rămîn nici o clipă aici. Dacă-l poţi ajunge pe prietenul d-tale, spune-i că nimic nu-l poate salva, în cazul în care mai rămîne în New York sau în Statele Unite

Uşa se închise încetişor în urma ei. Stopford rămase cu privirea aţintită în gol. Oftă din adîncul inimii şi se duse la fereastră ca să se uite după d-na Czerna. Dar în momentul acela, altceva îi atrase atenţia: locuinţa lui Roscoe, din faţa sa, strălucea de lumina.

- Sus mîinile!

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton atît de ameninţător, încît doctorul se supuse imediat. Întorcîndu-se, se pomeni cu ţeava unui revolver în faţă. În uşă stătea un individ mătăhălos, complet ras, a cărui faţă era acoperită pe jumătate de o mască din mătase neagră.

- La lucru, băieţi! porunci el cu acelaşi ton ca înainte.

Alţi trei mascaţi intrară în cameră. Unul din ei începu să scotocească vîrtos prin cameră, al doilea se duse în dormitor, al treilea în baie.

- Aţi pierdut ceva? întrebă Stopford, făcînd haz de necaz.

- Unde e tovarăşul d-tale? primi drept răspuns.

- Care anume: Harold Lloyd sau Douglas Fairbanks?

- Lasă gluma! Revolverul acesta nu face zgomot.

Şi tot "fără zgomot" vei deveni şi d-ta dacă nu răspunzi la întrebările mele.

- Ne-am înţeles.

Cu tot curajul de care voia să dea dovadă, Stopford era stăpînit de convingerea că viaţa sa atîrnă de un fir de păr.

- Nimic! raportă omul care scotocise în dormitor.

- Nici aici nu-i nimic, spuseră şi ceilalţi doi.

Mormăind, indivizii se postară în spatele şefului lor, care întrebă iar:

- Unde e tovarăşul d-tale?

Felul în care pusese acum întrebarea mirosea a sentinţă de moarte. Stopford strînse dinţii, viaţa sa atîrna de răspunsul pe care-l va da.

Dar nu dădu nici un răspuns, căci deodată pătrunse în cameră al cincilea mascat care purta sutana, pălăria neagră moale a preoţilor catolici.

- Jos arma! porunci el.

Cît ai clipi din ochi, patru revolvere îşi îndreptară ţevile asupra noului venit. Preotul însă îşi desfăcu tacticos sutana şi dădu la iveală o insignă ciudată, pe care era încrustată în diamante mici, litera Z.

- Plecaţi de aici! se răsti el la cei patru indivizi. Lăsaţi treaba pe seama mea.

Ca şi cum mica bijuterie ar fi fost vrăjită, o schimbare se produse imediat în purtarea mascaţilor. Şeful lor ridică mîna, salutînd cu respect.

- Ofiţer de zonă! îi lămuri el pe doi dintre sateliţii săi, care nu observaseră insigna. Haideţi!

După o clipă, Stopford rămase singur cu preotul. Acesta îşi zvîrli masca pe masă şi spuse:

- Taman la timp, Stoppy.

Iar doctorul îşi scoase monoclul şi începu să-l şteargă de zor, cum făcea cînd era emoţiont.

- Lucrurile au mers mai bine decît mă aşteptam, începu să povestească Roscoe. M-au urmărit, fără să mă supere cu nimic, pînă la locuinţa lui Pater Burke, unde mi-am pus planul în aplicare. Mi-am dat jos mustaţa lui Huff, păstrîndu-mi însă culoarea roşie a feţei, căci ştii şi d-ta că părintele are chipul trandafiriu. Cu una din sutanele sale şi o pălărie moale, la care am adăugat o pereche de ochelari cu ramă de os, am căpătat înfăţişarea aceasta de om al bisericii. Deoarece eram oarecum sigur că telefonul lui Burke nu era interceptat, mi-am anunţat vizita la morgă, am plecat într-acolo şi sub reverul hainei nefericitului Louis Meyer am găsit asta.

Roscoe îşi desprinse insigna şi o zvîrli alături de mască. Şi în timp ce Stopford o contempla cu multă curiozitate, el urmă povestirea:

- De acolo am pornit în goană la locuinţa mea.

Între timp uşa fusese spartă, aşa că am putut intra ca pastor. De data asta am fost urmărit numai pînă în Fifth

Avenue.

- Pentru ce?

- Asta îţi voi explica mai tîrziu, în locuinţa mea totul era răvăşit. Peste zi a fost perchiziţionată şi închisă la loc, cu care prilej broasca a fost stricată. Aşa zisul comisar, care aparţinea bandei, venise doar cu scopul să se încredinţeze dacă fusesem pe acolo. Şi pe cînd stăteam şi priveam răvăşeala din cameră, mă uitam întîmplător pe fereastră...

- Aha! îl întrerupse doctorul. De la ferestrele d-tale puteai vedea camera mea.

- Din fericire. Am văzut că aveai o "vizită", şi-mi place să cred că am sosit la vreme. Din sutana lui Pater Burke am rupt o bucată de căptuşeală neagră, căreia i-am făcut în grabă două găuri pentru ochi. Am dat fuga încoace şi holul mişuna de zonişti, care îl lăsară însă să treacă pe popa cu ochelari. Îndată ce am coborît din ascensor mi-am scos ochelarii şi mi-am pus masca.

- Eşti ofiţer de zonă, Roscoe. Cel puţin aşa l-am auzit spunînd pe şeful ăla de adineaori. Dar... visez oare sau într-adevăr s-a oprit circulaţia? S-a făcut o linişte mormîntală.

Drake Roscoe rîse:

- Forty - fourth şi Forty - fifth Street sînt închise. Un cordon de treizeci de poliţişti încercuiesc întreg blocul. Se aşteaptă o captură mare. Eu sînt mai puţin optimist, în schimb mă simt nespus de bucuros că noi doi mai sîntem în viaţă.

VII

Prefectul poliţiei luă receptorul telefonului şi strigă:

- Trimite-mi-l pe comisarul Markham!

John O'Shaughnessy Burke-temut de douăsprezece mii de poliţişti new yorkezi sub iniţialele mistice J.O.S.B. şi

numit pe scurt Joss, cu tot respectul cuvenit - se văzu în fața unor greutăți de neînvins. O țigară groasă, lungă de aproape un sfert de metru, scotea trîmbe de fum dintre dinții săi. "Beţele lui Joss" fuseseră botezate ţigările acestea, la Prefectură. În biroul său aerul era aproape opac din cauza fumului. Fotoliul rulant al prefectului forma o oază într-un deşert de scrum de ţigară şi nenumărate mucuri se îngrămădeau în scrumiere, pe masă.

Comisarul Markham intră. Prin perdeaua de fum şeful său îl întrebă:

- Ţi-e gata raportul?

- Da.

- Citeşte-l!

Markham îşi drese glasul, apoi începu: "Raport asupra celor şaisprezece persoane suspecte arestate la 27 Iunie în Forty- fourth Street şi Forty-fifth Street. Fotografiile, măsurătorile după sistemul Bertillon, amprentele digitale şi alte înregistrări n-au dat nici un rezultat..."

- Drace! făcu şeful. Acest colonel Roscoe începe să devină o adevărată pacoste. Din noaptea trecută parcă a dispărut de pe suprafaţa pămîntului. Iar noi stăm aici cu nişte instrucţiuni scrise din partea lui, în care ne cere să-i reţinem pe cei arestaţi ca să-i vadă el.

Sub ce motiv îi putem menţine în stare de arest pe oamenii aceia? Toţi susţin că avuseseră treburi cinstite în locul cu pricina şi nici unul din ei "n-a trecut" pe la noi pînă acum.

După cîteva clipe comisarul îşi luă inima în dinţi şi întrebă:

- Mai doriţi ceva, Sir?

- Fireşte. Şterge-o!

Markham se retrase, iar Burke luă din nou receptorul.

- Trimite-mi-l pe mr. Solke!

Cît ai clipi din ochi intră secretarul prefectului. Mr Solke era un om de statură înaltă, slabă, cu chipul palid şi fruntea

lată.

- Ai vreo veste de la Roscoe?

Nu, mr. Burke, răspunse secretarul cu glas moale.

- De la trei la cinci sînt la fratele meu, pastorul Burke. Cunoşti numărul lui de telefon. Dacă primeşti vre-o veste de la sau despre Roscoe, să mi-o comunici imediat. Cel mai tîrziu la cinci şi jumătate sînt înapoi aici ca să semnez. Maşina! Mr. Solke se înclină şi se făcu nevăzut.

Într-o cameră a hotelului "Memphis", comandată dinainte pentru dansatorul şi artistul de cinema argentinian Senor Ramon de Sa, şi pe care acesta o ocupase în dimineaţa aceea, se desfăşură pe la orele trei după amiază o scenă ciudată.

Senor de Sa, un tînăr cam bondoc, cu chipul brunet, favoriţi de torero şi sprîncene neobişnuit de negre, stătea întins într-un fotoliu şi trăgea dintr-o pipă foarte stricată. În faţa sa stătea doctorul Stopford, care-l privea iscoditor pe argentinian. În spatele său stătea, ocupat de asemenea cu studierea argentinianului, un bărbat corpolent, cu părul cărunt tăiat scurt şi ochi pătrunzători: Ned W. Regan, cel mai vestit detectiv de pe glob.

Pe o masă din apropierea fotoliului se afla un adevărat arsenal de flacoane cu conţinut misterios: perii, o lădiţă cu păr, cutii de pudră şi alte obiecte de acelaşi soi.

- Pot să mă privesc acum în oglindă? întrebă Ramon de Sa.

Glasul său suna cu totul altfel decît te-ai fi aşteptat. Avea un accent de hotărîre şi energie şi era puţin cam aspru.

- Încă nu, răspunse Regan. Părul trebuie să se mai usuce. E cît se poate de important ca prima impresie pe care ţi-o faci despre d-ta însuţi să fie bună, pentru că în chipul acesta vei căpăta încredere în noul personaj pe care-l încarnezi. Dar schimbă-ţi, te rog, repede, vocea asta cavernoasă. Gîndeşte-te că eşti un tînăr frumos din America de Sud şi

nu un marinar de pe un vas de comerţ.

- Cum îţi place, doctore?

- E uimitor. În viaţa mea n-am văzut o treabă mai urîcioasă. Face impresia ălora care-şi fac reclamă cu "cele mai noi dansuri în trei ore, garantat, şase dolari". Îl urăsc.

- Şi eu, spuse de Sa. Niciodată nu-mi voi recăpăta respectul faţă de mine însumi, Stoppy. Dar dacă voi fi puţin prevăzător şi norocul îmi va veni în ajutor, transformarea asta îmi va procura libertate în mişcări pe timp de trei zile şi în trei zile multe se pot întîmpla.

Reagan îşi potrivi ceasornicul.

- Ascultă aici, colonele. Această bandă misterioasă de "zonişti" pare să-şi aibă pretutindeni ochi şi urechi. Aşadar, vezi să nu faci vre-o greşeală chiar de la început. Ţine seamă de faptul că noi nu ne cunoaştem. Eu am fost chemat la hotel de doctorul Stopford ca să fac cercetări pentru regăsirea prietenului său dispărut, colonelul Roscoe. Asta e istoria pe care o voi povesti tuturor. Făcu o pauză şi cu un gest plin de înţeles, ridică un pumn uriaş.

- În hol-ul acestui hotel, sub noi, se află cel puţin un spion. Îndată ce voi pleca eu de aici, d-ta te vei aşeza acolo, colonele, întocmai ca un străin care nu cunoaşte pe nimeni. Ceva mai tîrziu, d-ta doctore, vei porni spre debitul de ziare, unde Senor de Sa va reînnoi cunoştinţa făcută cu d-ta anul trecut, pe "Ruritania". În mod amabil şi în gura mare, propune-i să-l introduci la cîteva persoane simpatice de aici, după care veţi porni imediat la pastorul Burke.

Aruncă o ultimă privire cercetătoare asupra argentinianului şi spuse:

- Acum te poţi uita în oglindă. Eşti cum nu se poate mai bine. Propria d-tale mamă te-ar renega şi iubita d-tale ţi-ar arde o palmă dac-ai încerca s-o săruţi.

Colonelul se privi în oglinjoara de pe masă şi exclamă:

Sfinte Sisoe! Sfin... te Si... so... e!

New York-ul îţi aparţine, pînă cînd banda va băga de

seamă ceva, urmă Regan. Nu uita ce ţi-am spus în privinţa bărbierului şi fii atent la accentul sud american!

Peste zece minute Stopford se află în faţa debitului de ziare şi ceru revista "Life". În timp ce plătea vînzătoarei, un domn brunet îi atinse uşor braţul şi spuse:

- Ei! Cu siguranţă că eşti doctorul Stopford. Nu-ţi aduci aminte de unul care a fost rău bolnav pe "Ruritania"? Eu sînt ăla, Ramon de Sa.

- Cum să nu-mi aduc aminte! răspunse doctorul, şi-i întinse mîna. Cînd ai sosit?

- Azi dimineaţă. Ce bine e să găseşti imediat un prieten!

Un bărbat care şedea pe un scaun din apropiere, părînd cu totul cufundat în lectura unui ziar, privi cu coada ochiului pe deasupra gazetei.

- Sînt şi eu de aceeaşi părere, spuse Stopford. Tocmai voiam să fac o vizită unui vechi prieten, pastorul Burke, care organizează o mică petrecere cu prilejul sosirii unei nepoate a sa din Islanda. Dacă n-ai ceva mai bun de făcut, te invit să vii cu mine.

- Sînt cît se poate de fericit şi primesc cu plăcere.

Doctorul trimise o bezea vînzătoarei, îl luă de braţ pe de Sa şi ieşi cu el afară în stradă. Un bărbat, care pînă atunci stătuse de vorbă cu directorul hotelului, porni încetişor în urma celor doi. Omul cufundat în lectura ziarului ridică şi el ochii, acum.

- Cine e acest creol de operetă? întrebă el pe fata din debit.

Aceasta zîmbi dulceag şi spuse:

- Nu găseşti că e adorabil? E un artist de cinematograf din Argentina. A sosit astăzi. Celălalt e un englez, un medic, om drăguţ, dar cam obraznic.

- De unde ştii că "artistul" creol a sosit azi? L-ai văzut venind?

- Nu, răspunse fata, distrată, şi se aplecă asupra registrului de casă. Mi s-a spus numai. Lasă flecăreala acum! Îmi lip-

sese zece cenţi de la bonurile de ţigări furnizate restaurantului... m-o fi înşelat cineva cu o cutie de "Luckies".

Un picolo străbătu hol-ul şi întrebă:

- Dvs. sînteţi mr. Levy?

Cititorul gazetei dădu din cap şi se ridică.

- Sînteţi chemat la telefon.

VIII

La New York sînt multe clădiri înalte şi unele din ele au un soi de turn deasupra. O astfel de casă însă, pe care mulţi ochi iscoditori o căutau, avea o formă neobişnuită. Încăperea de sub cupola turnului era cartierul general al celui mai primejdios criminal care a trăit vreodată.

Deoarece acea încăpere pătrată era lipsită de ferestre, trebuia să vină o zi cînd datorită acestui amănunt, un om isteţ va intra la bănuială.

Cam pe la ora două şi jumătate din după amiaza aceea fatală cînd Burke, prefectul poliţiei se duse în vizită la fratele său, un bărbat şedea în spatele unei mese lungi şi înguste care se afla în încăperea cocoţată tocmai în vîrful turnului fără ferestre. Era Centrala Principală. Pe peretele gol din faţa sa se aprinse un punct roşu şi un glas limpede comunică:

- Aici C.G. Ofiţerul de zonă I B raportează că Biroul de identificare n-a putut stabili drept "cunoscut" pe nici unul din cei bănuiţi. Din ordinul colonelului Roscoe ei urmează să rămînă departe de arestaţi. Prefectul poliţiei Burke a trimis după maşină, ca să-l viziteze pe fratele său, pastorul. S-au luat măsuri ca maşina să tragă la scară cu întîrziere. Ofiţerul de zonă I B aşteaptă alte instrucţiuni. Raportul s-a sfîrşit.

Făptura ciudată de la masă nu se clinti. Cîteva clipe

domni tăcere adîncă. Apoi, un glas muzical rosti:

- Comunicăm ofiţerului de zonă I B să procedeze în conformitate cu dispoziţiile primite. Şeful de grupă, care conduce maşina prefectului poliţiei, va indica ora exactă cînd se schimbă direcţia. Comandantul de secţie I B 2, care-l ţine sub observţie pe acest şef de grupă, este răspunzător de aceasta. Maşina trage la Intrarea No. 3. Comandantul de sector porneşte după ea. Transmite neîntîrziat mai departe ordinul acesta.

Vorbitorul atinse un buton şi punctuleţul roşu dispăru. El apăsă pe un alt buton şi o lumină albastră se ivi pe perete.

- Laboratorul! se auzi.

- Trimite-mi-l imediat pe şeful chimist.

Lumina albastră se stinse.

Doamna Czerna stătea la fereastră şi privea lacul din Central Park. Apartamentul ei avea acea notă feminină pe care Parisaina o imprimă tuturor lucrurilor ce-o înconjoară. Şi doamna Czerna, gătită de plecare, era tot atît de plină de atracţie ca şi cadrul în care se afla.

Dar ochii ei păreau că nu văd nimic din parcul pe care-l privea, ci mai curînd făceau impresia că se afundă într-o depărtare ceţoasă.

Ţîrîitul telefonului o făcu să tresară. Aparatul se afla pe un birouaş minunat, situat între ferestre. Ea ridică receptorul şi-l duse la ureche.

- Aici C.G.

- Zona 2 A, răspunse frumoasa femeie.

- Rămîi la aparat ca să vorbeşti cu Centrala Principală.

Doamna Czerna aşteptă. O expresie de spaimă se întipări pe chipul ei.

- Aici Centrala Principală, auzi ea un glas muzical. E adevărat că eşti în legături de prietenie cu pastorul Patrick Burke?

- Da, răspunse ea, şovăind. Îl cunosc foarte bine.

- Înştiinţează-l că un văr al d-tale, care rămîne la New York puţin numai, ar dori să-l cunoască. Orînduieşte lucrurile în aşa fel încît să-l vizitaţi amîndoi pe pastor azi după amiază. Vărul d-tale se numeşte Gaston Pascal se va întîlni cu d- ta la biroul agenţiei teatrale a hotelului " Baltimore ". D-ta nu-l cunoşti pe monsieur Pascal, în schimb el te cunoaşte. E limpede?

Da.

Centrala Principală încheie convorbirea. Cîteva clipe doamna Czerna stătu cu receptorul în mîna tremurîndă.

Aşadar Zonele îi răpiră ceasul de libertate atît de mult dorit. Această chemare nemiloasă la datorie pentru Zone îi distrusese nu numai speranţa de a putea sta de vorbă, netulburată cu doctorul Stopford, dar îi mai amintea că se află amestecată din nou în acest păienjeniş plin de taine misterioase, trebuind să apară în faţa lui ca spioană şi însoţită de... cine? Un val de necaz şi scîrbă o copleşi. Mizeria din care o salvase cîndva organizaţia Zonelor, i se părea acum mai uşor de îndurat decît preţul care i se cerea pentru libertatea dobîndită. Se privi într-o oglinjoară, dădu cu puţină pudră şi ruj, apoi se îndreptă spre ascensor. La patru fără un sfert urcă încetişor scara acoperită cu covoare a hotelului "Baltimore" şi se aproie de ghişeul unde se vindeau bilete de teatru. Deşi hotelul acesta era totdeauna plin de pasageri, se părea că sălile erau folosite exclusiv de persoane care nu locuiau acolo. Se dădeau întîlniri şi se aşteptau unii pe alţii. Orchestra, sub conducerea unui fiu de milionar, îşi amesteca acordurile cu zgomotul sutelor de glasuri omeneşti. Un bărbat se înclină în faţa doamnei Czerna într-un fel care nu era de loc american.

- Scumpa mea Feea - o întîmpină el în franceză eşti punctuală ca de obicei.

O clipă, inima ei încetă să mai bată. Timp de doi ani-doi ani lungi şi plini de griji-nici un bărbat n-o numise Feea. Străinul o privi zîmbind, dar ochii săi, neobişnuiti, hipnotici,

pîndeau un răspuns.

- Mă bucur totdeauna cînd te văd, Gaston.

Ea părea că repetă o lecţie:cuvintele nu erau ale ei proprii. Totuşi, o parte a creierului ei rămase încă nealterată de voinţa ce i-o impunea celălalt. "Ăsta trebuie să fie un ofiţer superior al Zonelor, îşi spuse ea. Nu era şeful ei de divizie, căci pe acesta îl cunoştea. Probabil un ofiţer de la Cartierul general. Îl măsură din cap pînă în picioare şi cu priceperea ei înnăscută în probleme de modă, recunoscu că Gaston Pascal era fără cusur din punctul acesta de vedere. Mic de statură-o idee mai înalt decît ea-svelt, brunet, palid şi cu un cap minunat.

Şi deodată se făcu lumină în mintea ei: Pascal semăna aidoma cu Napoleon Bonaparte la vîrsta de treizeci şi cinci de ani.

- Mă bucură mult că am prilejul să-l cunosc pe pastorul Burke, spuse el şi ochii lui iscoditori cereau un răspuns.

- O să-ţi placă, spuse ea, mecanic. Toţi îl iubesc.

Maşina şefului de poliţie părăsi Prefectura. J.O.S. Burke nu prea era un om înzestrat cu răbdare; în clipa aceasta însă era într-o dispoziţie care ar fi putut face din el un criminal. Zece minute întîrziere! Solke, secretarul său, dădea vina pe şofer. Lazarevici, şoferul, învinovăţea la rîndul său pe Solke. Şi Burke ajunse la convingerea că un simplu irlandez fusese învins de un teuton fălţarnic şi un sîrb mincinos. Zvîrli restul de ţigară în scrumieră şi cu un gest elegant luă dintr-o lădiţă de argint din apropiere o pralină învelită în staniol.Un diplomat din Washington, cu care întreţinea legături de prietenie, îl aproviziona în mod regulat pe John Burke cu aceste produse fine ale unei firme din Zurich, căci numai un diplomat şi le putea procura. Ele soseau în nişte lădiţe de lemn elegante şi pe învelitori purtau inscripţii ca: Chartreuse, Benedictine, Curacao, bunătăţi greu de procurat într-o ţară cu regim sec. Gustul plăcut al coniacului veritabil avu o înrîurire favorabilă asupra dispoziţiei sale. La un reprezen-

tant al legii, se gîndi el o astfel de slăbiciune era de două ori condamnabilă. Nu era prima oară cînd îşi spunea asta. Dar mîna sa se şi întinse din nou. Fără să se uite la inscripţie, el desfăşură hrtia în care era învelită bomboana de ciocolată, pe care o vîrî apoi în gură. Era tot coniac, un coniac minunat. Luă a treia bomboană. Deodată băgă de seamă că Lazarevici îl privea prin oglindă. Drace! dar ce era mutra asta a şoferului? Se făcea din ce în ce mai mare. Ia te uită, acum cuprinsese toată suprafaţa oglinzii, aşa că nu se mai vedea nimic din strada din urma lor. Ciudat! Prefectul rîdea să se prăpădească.

Prin mintea sa trecu ca o negură gîndul că ar fi turbat, ori că era bolnav, ori ameţit. Încercă să-şi apropie gura de tubul acustic, dar...

Datura metel, bolundariţa acoperită cu păr moale, este metoda folosită de Tugarezi. Accentul vorbitorului trăda pe europeanul din nord.

- Înainte vreme se amesteca cu el opiu şi haşiş. Preparatul meu se bazează pe datura sanguinea, bolundariţa roşie din Peru, din care băştinaşii extrag otrava aceea numită tonga.

- Probabil că e cufundat într-o ameţeală profundă, se auzi un glas moale şi muzical.

- Se află într-o stare pe care o anumită sectă din Nizam o numeşte "Kal": îşi dă seama de tot ce aude, dar nu e în stare să se mişte sau să vorbească. Ceea ce se porunceşte să facă - în această stare - în cursul celor douăzeci şi patru de ore următoare, va îndeplini cu exactitate desăvîrşită. Acest preparat puţin cunoscut, explică unele crime politice pentru descoperirea cărora autorităţile britanice din India îşi frămîntă zadarnic mintea.

- Dar îşi va aminti de ceva?

- De nimic. Îi vei porunci să uite totul. Sau dacă doreşti să moară, porunceşte-i să se sinucidă.

- Dacă aş fi sigur că va uita totul aş prefera să-l las în

viaţă.

- În privinţa aceasta îmi asum toată răspunderea.

Cîteva clipe domni tăcere, după care se auzi iar glasul muzical:

- John O'Shaughnessy Burke, deschide ochii!

Prefectul poliţiei deschise ochii.

Se văzu într-o încăpere de care îi venea greu să creadă că ar exista în realitate. Deasupra capului său strălucea o cupolă de aur; podeaua, pereţii şi lămpile erau negre şi aurii. În spatele unei mese lungi şi înguste şedea un soi de mumie, ai cărei ochi, cu deschizătura de o lungime nefirească, se fixau asupra lui cu putere hipnotică. Nimeni altcineva nu se mai afla în încăpere, iar aceasta n-avea nici uşi, nici ferestre. Numai o pată albastră de lumină lucea ciudat pe peretele din faţa mesei.

Chipul galben ca de mort luă iar cuvîntul:

- John Burke, la ora patru vei părăsi locuinţa fratelui d-tale şi te vei înapoia la Prefectură.

- Fii mai lămurit! interveni consilierul nevăzut. Ţine seamă de faptul că ordinele primite în cursul stării de "Kal" sînt îndeplinite întocmai. Explică-i în mod lămurit în primul rînd că trebuie să dea uitării convorbirea aceasta şi că la sosirea în faţa casei fratelui său urmează să se trezească; apoi, să-şi amintească precis că la ora patru trebuie să părăsească locuinţa pastorului.

Glasul muzical reluă:

- Cînd voi înceta să vorbesc, vei uita tot ce ţi-am spus pînă acum din clipa cînd ai adormit. Te vei trezi îndată ce şoferul d- tale va spune"Am sosit, Sir! "La ora patru, vei părăsi casa pastorului Burke şi vei pleca înapoi la Prefectura poliţiei. Un punctuleţ roşu sclipi pe perete alături de cel albastru.

- Aici C.G. Raportul comandantului de sector de la hotelul "Memphis" tocmai a sosit. Ned W. Regan a petrecut patruzeci de minute cu doctorul Stopford. A plecat apoi.

urmărit de şeful de grupă.

Stopford a părăsit hotelul după zece minute. În hol s-a întîlnit cu un cunoscut sud-american cu numele Ramon de Sa, pe care l-a invitat la pastorul Burke. Şeful de grupă s-a luat după ei. Ora 3.25. Raportul s-a sfîrşit.

Se scurseră şaizeci de secunde în cap, în care timp lumina roşie şi cea albastră sclipeau una alături de alta, iar privirea lui John Burke era aţintită asupra personajului nemişcat din spatele mesei.

Un glas moale rupsese tăcerea de mormînt:

- În trei minute dă-mi legătura cu ofiţerul de zonă 2 A!

Luminiţa roşie se stinse.Ochii înguşti se aţintiră din nou asupra neputinciosului poliţist:

- Voi repeta acum ordinele pe care ţi le-am dat adineaori.

IX

Am sosit, Sir!

Burke deschise ochii. Se afla în maşina sa, care oprise în faţa unei case pe care o cunoştea foarte bine. Lazarevici stătea lîngă portieră, aşteptînd să coboare.

Năucit. prefectul privi la ceasul din maşină: trei şi un sfert.

- Cu neputinţă! exclamă el, scoţînd ceasornicul din buzunar. Trei şi un sfert...

Capul îl durea îngrozitor şi un gust rău îi umbla prin gură.

- Ia spune, Lazarovici...

Dar se întrerupse în aceeaşi clipă. În mod vag ştia că era vorba de un mister în toată afacerea asta. Devenise indispus, ceva de necrezut, de neînchipuit, i se întîmplase. Dar mai mult decît asta, ceva care nu se putuse întîmpla numai în

cele 25 de minute care se scurseră din clipa plecării sale de la Prefectură.

- La ora cinci! spuse şoferului şi intră în casă. O spaimă de moarte pusese stăpînire pe el: se îndoia de propriul său simţ de răspundere.

- Sîntem urmăriţi? întrebă Roscoe cînd maşina lor porni din faţa hotelului "Memphis".

Stopford privi de-a lungul străzii şi răspunse:

- Da. Un bărbat într-o maşină de două locuri.

- Asta înseamnă că te urmăresc pe d-ta, în speranţa de a da de mine. Aşadar, sub raportul acesta sîntem în cîştig. Trebuie să-ţi spun că socot drept o etapă importantă pe pastorul Burke.

Fratele său e şeful poliţiei, dar n-aş da o para chioară pe toată viaţa mea, dacă m-aş aventura acum prin preajma Prefecturii. Sub masca lui Ramon de Sa mai merge; dar în scopul acesta prefectul Burke trebuie să facă cunoştinţă cu de Sa într- un mod nevinovat, care să azvîrle praf în ochii bandei. Se va dovedi poate necesar să-l iniţiem pe pastor în toată afacerea.

Cînd maşina opri în faţa casei pastorului, o altă maşină, elegantă, cu două locuri, trecu în goană pe dinaintea lor şi opri ceva mai departe, înaintea unei prăvălii.

- Aha! făcu Roscoe. Plăteşte, Stoppy! Eu sînt dansator profesionist şi noi ăştia nu plătim niciodată.

Ajuns sus în locuinţa pastorului, scîrba lui Roscoe pentru noua sa fizionomie crescu. Nepoata pastorului, Molly O'Hay, o tînără fată plină de farmec, era oaspete de onoare. Avea părul acela ondulat, cafeniu, pe care Bond Street şi Fifth Avenue îl imită, dar pe care nu-l pot reda întocmai; ochi de un albastru închis, plini de mister şi un ten cu care zînele bune despăgubesc pe femeile sortite să-şi ducă viaţa în ţara ploilor veşnice. Molly O'Hay era un veritabil trandafir sălbatic irlandez.

După prezentări, Stopford se văzu o clipă singur cu

gazda. Patrick Burke semăna foarte mult cu fratele său, atîta doar că nu avea fruntea încruntată ca acesta şi chipul trandafiriu îi era luminat de un surîs.

- Unde e Roscoe? întrebă el repede.

- Nu cutez să spun, părinte, răspunse Stopford.

- Bine, bine, pricep eu.

Colonelul îl trase la o parte pe prietenul său.

- Ea mă urăşte, spuse el, urmărind cu privirea pe Molly O'Hay. O fată ca ea nici nu se poate să nu urască un bărbat aşa cum par eu a fi.

- Prefectul nu e aici.

- E aşteptat însă. A întîrziat cam multişor, căci urma să fie aici la ora trei şi acum e patru fără un sfert. Cu cel mai desăvîrşit accent argentinian l-am rugat pe pastor să intervină pe lîngă fratele său ca să pot căpăta încuviinţarea de a vizita arestul Prefecturii. Cînd ţi se va ivi prilejul potrivit, şopteşte-i şefului că Roscoe îl roagă să te ia în maşina lui pe d-ta şi pe prietenul d-tale de Sa.

Stopford încuviinţă din cap şi se duse lîngă Molly O'Hay care, spre marele necaz al lui Roscoe, fusese monopolizată de un tînăr locotenent care servise cîndva sub ordinele sale.

Cum îl găseşti pe nostimul meu prieten, miss O'Hay? începu doctorul, întrerupînd fără nici o rezervă "conferinţa" locotentului asupra unui nou model de tun. E mult mai simpatic de cum s-ar putea presupune judecînd după favoriţii săi.

Molly rîse drăgălaş.

- Are un fel atît de comic de a se uita la mine, spuse ea. S-ar zice că ochii nu-s ai lui.

Sosirea lui John Burke puse capăt convorbirii. Molly auzi glasul lui şi-i ieşi înainte în vestibul. Îl găsi stînd în faţa unui ceas vechi de familie, pe care Patrick Burke îl adusese tocmai din Limerick, patria lor.

Ceasul ăsta merge prost, spuse John, cînd fratele său îl

întîmpină.

Obrazul moale al fetei se lipi de bărbia lui, dar unchiul ei privea ţintă la ceasul-brăţară.

- Cîtuşi de puţin! spuse pastorul. Ceasul acesta a mers bine în Irlanda şi tot atît de bine merge şi la New-York. E exact patru fără zece...

Prefectul îşi duse mîna la fruntea umedă de sudoare şi îngăimă:

- Patru fără zece... Şi eu am plecat la trei fără zece... Doamne Dumnezeule! Am pierdut un ceas din viaţa mea.

- Desigur că are loc un mic consiliu de familie, spuse Stopford. Prefectul e aici cam de multişor şi pînă acum nu s-a arătat oaspeţilor.

- Hm... făcu Roscoe, gînditor.

Deodată însă se trezi din visare:

- Aha! Uite-o pe prietena d-tale!

Stopford se-ntoarse şi inima începu să-i bată cu putere.

- Mult stimată doamnă Czerna. Este...

Îşi întrerupse şirul vorbelor, fiindcă în spatele doamnei intră în cameră un bărbat care avea înfăţişarea unui străin. Făcîndu-i semn să se apropie, frumoasa femeie spuse degajat:

- Doctore Stopford, dă-mi voie să-ţi prezint pe vărul meu Gaston Pascal.

- Încîntat! răspunse medicul. Îmi daţi voie şi mie: prietenul meu señor Ramon de Sa - doamna Czerna, domnul Pascal.

- Respectele mele! spuse Roscoe, făcînd o plecăciune. Eu sînt aici cu totul străin şi prietenul meu Stopford e atît de amabil să mă introducă printre oameni fermecători.

Pastorul le întrerupse discuţia, pentru a prezenta noilor sosiţi pe ceilalţi oaspeţi. Şi spre marele necaz al lui Stopford, doamna Czerna se adînci imediat într-o discuţie cu locotenentul, iar Roscoe constată cu mai puţină inimă rea că Molly O'Hay părea să-l găsească foarte atrăgător pe francez.

- Îndată ce vom avea timp, aş vrea să-ţi pun unele întrebări cu privire la doamna Czerna, murmură colonelul.

Doctorul tresări. În chestiunea aceasta nu-şi simţea cugetul prea împăcat.

- Examinează-l puţintel pe însoţitorul ei, urmă Roscoe.

- L-am şi examinat. Impresia e proastă.

- Dar lucrul principal l-ai trecut cu vederea.

- Nasul lui?

- Aşa e! Individul are o perfectă asemănare cu Napoleon Napoleon de la Austerlitz.

Pastorul se întoarse şi se adresă argentinianului:

- Am vorbit cu fratele meu. Nu se prea îngăduie vizitarea arestului Prefecturii, dar deoarece eşti prieten cu doctorul Stopford, va face o excepţie cu d-ta. Aşadar, dacă te duci acolo mîine dimineaţă pe la zece, vei fi lăsat să intri.

- Minunat! exclamă Stopford, schimbînd o privire grăbită cu colonelul. Pot sta de vorbă o clipă cu fratele d-tale, părinte?

- Fireşte. Sînt puţintel cam neliniştit în privinţa lui; nu pare deloc în apele sale. Probabil că e surmenat...

- Vom vedea, spuse colonelul, cu glasul său adevărat.

Pastorul Burke privi cu ochii holbaţi la omul din faţa sa.

- Roscoe! murmură el.

- Da, acum o ştii. Deoarece singurii indivizi suspecţi nu ne pot auzi...

- Suspecţi? Membri ai acestei bande de ucigaşi? În casa mea?

- Ascultă-mă, părinte! Trebuie neapărat să pătrund cît mai repede cu putinţa în Prefectura poliţiei, şi asta ca Ramon de Sa.

- Bine! spuse pastorul, cu hotărîre. Aşteaptă aici o clipă!

Plecă repede şi în uşă se izbi aproape nas în nas cu Gaston Pascal, care intra împreună cu Molly O'Hay.

- N-ai vrea să-l cunoşti pe unchiul meu John? întrebă

fata pe doctor. E în camera de lucru a unchiului Pat.

- Şi eu m-aş simţi nespus de fericit să stau de vorbă cu el, se amestecă argentinianul, făcînd din nou o plecăciune.

Ochii scînteietori ai lui Gaston Pascal nu se dezlipeau de pe chipul celuilalt...

- Ia să ne ducem la dumneaiui, spuse Stopford. Nu prea sînt mulţi oameni care doresc să facă cunoştinţă cu un prefect de poliţie... De undeva se auzi bătînd ora patru...

Cînd ajunseră în camera de lucru a pastorului o găsiră goală... Căutară şi în celelalte încăperi şi în cele din urmă aflară de la băiatul de la ascensor că tocmai îl dusese jos pe prefect.

Se uitară năuciţi unul la altul. Glasuri vesele răzbiră pînă la ei; Molly O'Hay rîdea în cascade argintii.

- E ceva putred pe aici, spuse pastorul, nervos. De la început mi s-a părut că astăzi e cam ciudat fratele meu.

- Trebuie să descopăr misterul, interveni Roscoe. Dar cum ajung la Prefectura Poliţiei?

- Cu mine. Peste două minute o maşină gonea spre Prefectura poliţiei; în ea se aflau un argentinian cu pielea bronzată, un medic de vapor monoclat şi un pastor corpolent, care în grabă îşi uitase pălăria.

- De mult o cunoşti pe doamna Czerna, părinte?

- De cînd a venit la New York. Face parte din parohia mea.

- Şi vărul ei?

- Pe ăsta l-am văzut azi pentru întîia oară. M-a întrebat telefonic dacă-l poate aduce cu ea. Dar de ce mă întrebi asta?

- E foarte firesc ca să caut să ştiu ce fel de persoane sînt acelea cu care vin în contact. Tocmai acum viaţa mea atîrnă de un fir de păr.

Ajunseră la Prefectura poliţiei. Numele pastorului deschise toate uşile, astfel că ajunseră fără nici o greutate în biroul plin de fum din care se punea în mişcare maşinări-

complicată a poliţiei new yorkeze.

Prefectul şedea la biroul său, fără obişnuita ţigară în gură.

- Ce s-a întîmplat, John? îl întrebă fratele său. De ce-ai şters-o atît de misterios? Cu un gest obosit prefectul îşi trecu mîna peste frunte.

- Pat, spuse el, de cînd stau aici mă ostenesc să dezleg enigma aceasta.

- Care-va-să-zică, nu ştii de ce ai plecat?

- Întocmai. Şi, ceea ce e mai rău, nici nu-mi pot aminti că am plecat.

Privirea sa rătăcită se aţinti o clipă asupra lui Ramon de Sa.

- Desigur că vă întrebaţi ce caut eu aici, spuse argentinianul de ocazie. Dar glasul meu mă va trăda. Sînt în realitate: Drake Roscoe.

Uşa se deschise şi un comisar intră înăuntru cu o hîrtie în mînă.

- S-a făcut, Sir. Conform ordinului, cei şaisprezece arestaţi au fost eliberaţi.

- Ce?... răcni John Burke, sărind de pe scaun, cu pumnii încleştaţi.

- Din ordinul cui? întrebă Roscoe, tăios.

- Răspunde! tună Joh Burke.

- Din al dvs., Sir. Acesta e ordinul scris.

Puse pe masă hîrtia şi îşi plimbă privirea năucită de la unul la altul, pînă cînd şeful îi făcu semn să plece.

Prefectul rămase cu ochii aţintiţi asupra propriei sale semnături şi îşi îngropă faţa în mîini.

- Asta e vrăjitorie, şopti Stopford.

- Centrala Principală marchează un punct, spuse Roscoe şi punînd mîna pe umărul prefectului, urmă:

Să n-ai nici o grijă, mr. Burke. Asupra d-tale nu apasă nici o vină. Într-o bună zi vom afla cum stau lucrurile, căci nu numai Centrala Principală poate marca un punct, ci şi eu!

- Ce vrei să spui cu asta, Roscoe? întrebă pastorul.
- Cred că ştiu cine este în realitate Gaston Pascal.
- Cine? sări Stopford ca ars.
- Dacă nu mă-nşel prea mult, răspunse colonelul, domnul acela nu e nimeni altul decît... Centrala Principală.

X

Ceea ce m-a trezit din somn, spuse June Sutton, cred c-a fost un sunet ciudat, care părea să vină de foarte aproape.

- Şi ce-ai făcut? întrebă Roscoe.
- De spaimă am stat complet nemişcată.
- Lucrul ţi s-a întîmplat aşa doar în noaptea de marţi spre miercuri?
- Da.
- Povesteşte mai departe!
- Apoi mi se păru că se mişcă ceva sub pernă.

Tocmai cînd mi se năzărise asta şi-mi înăbuşii un ţipăt, simţii o gîdilătură pe ceafă. Mă ridicai în pat şi în clipa aceea căzu ceva pe pătură...

- Şi atunci ai ţipat?
- Nu. E ciudat, nu-i aşa? Nu puteam să ţip.

Aprinsei lampa de lîngă pat şi începui să caut, dar nu descoperii nimic. Deodată auzii iarăşi sunetul acela ciudat sub pernă. Atunci sării din pat ca o veveriţă...

- Ce oră era? o întrerupse colonelul.
- Exact ora unu.
- Povesteşte mai departe!
- Cîtva timp n-am avut curajul să ridic perna. Pînă la urmă însă m-am hotărît... Şi... ce să vezi? - sub pernă se afla un mosoraş de lemn fixat cu o bucăţică de sîrmă.
- Ce era înfăşurat pe el: lînă sau mătase?

- Nu ştiu!

- Ferestrele camerei erau deschise?

- Amîndouă erau larg deschise.

- Tot nu pricep de ce ai trecut sub tăcere tatălui d-tale întîmplarea asta.

- Îţi voi explica. Am avut deodată impresia că cineva ar sta afară, în faţa uşii mele. Am alergat într-acolo... am deschis-o, dar coridorul era pustiu. Am stins atunci lumina şi am alergat în camera lui mrs. Dean.

- Şi ce i-ai povestit?

- Atîta doar că mi s-a părut că se afla cineva în camera mea.

- Cît timp ai stat la ea?

- Două-trei minute.

- Şi după aceea?

- Am mers împreună înapoi... Mosorelul dispăruse!

Drake Roscoe rămase cu privirea aţintită în gol.

- Şi ai rămas încredinţată după aceea că ai visat? întrebă el.

- O, nu! cîtuşi de puţin. Ştiam chiar foarte bine că nu visasem. Dar ce puteam spune?

- Aşa e! încuviinţă Roscoe. Şi după aceea te-ai culcat înapoi?

- Da, însă am rămas trează pînă-n zori.

- Firește.

- Şi mai e încă ceva... urmă fata, şovăitoare.

În cîteva rînduri am întîlnit în apropierea casei un om cu înfăţişare ciudată. Omul acesta seamănă cu Napoleon.

Roscoe îşi înăbuşi o înjurătură marinărească.

- Cînd l-ai zărit pe omul acesta pentru ultima oară?

- Ieri după amiază. În drum spre terenul de golf, eu şi cu Molly am trecut cu maşina pe lîngă el.

Amurgul se lăsa încetinel deasupra vilei lui Page Sutton.

Doctorul Stopford stătea la fereastră, cufundat în contemplarea privelişti.

Era o seară minunată de vară. Dar pentru ochiul omului de la fereastră fiecare umbră constituia o primejdie, căci casa de ţară a lui Page Sutton se afla în interiorul Zonelor, a acelor Zone misterioase peste care stăpînea o fiinţă cunoscută sub numele de "Centrala Principală".

Drake Roscoe intră în cameră.

- Da, da, Stopford! spuse el, şi se alătură de prietenul său, la fereastră. Aparenţele înşeală adesea.

De la celălalt capăt al camerei cufundate în semiîntuneric, Page Sutton întrebă:

- Am făcut oare bine că te-am chemat aici colonele Roscoe? Şi d-ta ai procedat cuminte venind?

Roscoe se-ntoarse repede şi răspunse:

- Mr. Sutton, îţi rămîn îndatorat pentru şansa pe care mi-ai oferit-o. Cu multe luni în urmă m-am poticnit de o conspiraţie mai vastă decît oricare alta cunoscută în analele criminale, m-am izbit adică de existenţa unei organizaţii cu denumirea de "Zone". Şi în seara asta mărturisesc în mod deschis că nu ştiu despre aceste Zone, despre acela care stă în fruntea ei, cu mult mai mult decît ştiam la începutul activităţii mele în direcţia aceasta.

Al patrulea din cei prezenţi în cameră -un bărbat muşchiulos - se ridică molcom din fotoliu şi luă de pe măsuţa de fumat un chibrit cu care îşi reaprinse ţigara stinsă.

- Colonele, se adresă el lui Roscoe, în noaptea asta vei face cunoştinţă cu fel de fel de chestii, în casa aceasta.

Roscoe dădu din cap în semn de aprobare. Deoarece Ned W. Regan număra printre clienţii săi o sumă de capete încoronate, cuvintele sale meritau să fie întîmpinate cu tot respectul cuvenit.

- Dacă mă gîndesc la cîte s-au descoperit pe seama acestor Zone, stau şi mă întreb cu uimire cum e cu putinţă să-şi mai ţină deschisă dugheana spuse Stopford.Ai la dispoziţie peste douăsprezece mii de poliţişti new yorkezi, fără să mai pomenesc de flota şi armata Statelor Unite; la asta se mai

adaugă Regan cu nenumăratele lui plutoane de detectivi... Şi cu toate acestea misterul rămîne nedezlegat.

Drake Roscoe începu să se plimbe prin faţa ferestrei deschise şi în cele din urmă spuse:

- Mr. Sutton, iartă-mă dacă ating chestiuni intime, dar trebuie să văd limpede în afacerea asta. Faptele stau deci astfel: d-ta, mr. Sutton, te-ai lăsat şantajat ani de zile printr-un sistem bine ticluit. Moartea soţiei d-tale, survenită acum şase luni, a răpit şantajiştilor prilejul de a mai face presiuni asupra d-tale. Nu întreb care era acest mijloc - asta nu mă priveşte - dar în orice caz acum ai scăpat de această presiune.

Page Sutton dădu din cap, dar nu spuse nimic.

- Bine! urmă Roscoe. Încă înainte de moartea soţiei d-tale te-ai ostenit să strîngi material pentru ca să vii de hac acestor oameni şi mr. Regan a lucrat pentru d-ta în direcţia asta. Aşa e, Regan?

- Întocmai, răspunse vestitul detectiv.

- De cînd ai încetat plăţile, urmă Roscoe, s-au făcut încercări de intimidare, atentîndu-se în diferite rînduri la viaţa d-tale. Asupra uneia din aceste încercări - lovi cu palma peste buzunarul de la piept - posed amănunte precise, furnizate de mr.Regan. Acum vre-o două săptămîni ai luat contact cu un om care s-a dat drept ofiţer al acelei organizaţii care te-a jecmănit ani de-a rîndul în schimbul unui anumit preţ...

- Douăzeci de mii de dolari, întrerupse Regan.

Eu l-am sfătuit pe mr. Sutton să nu plătească nimic.

- În schimbul unui anumit preţ, repetă Roscoe, fără să ţină seamă de întrerupere, el ţi-a furnizat unele amănunte privitoare la această bandă de nelegiuiţi.

- Aş dori să le văd şi eu, spuse Regan, muşcător. Page Sutton ridică mîna, făcînd tăcere:

- M-ai socotit drept naiv, Regan, cînd ţi-am împărtăşit intenţia mea. Dar în noaptea asta vei vedea ce se află ascuns

în casa mea de fier.

Meritã cu vîrf şi îndesat douăzeci de mii de dolari.

- Din păcate, replică Roscoe, denunţătorul acesta a dispărut, astfel că nu putem verifica informaţiile sale. Şi după aceea s-au făptuit asupra d-tale acele tentative de asasinat. Aşa e?

- Întocmai aşa! încuviinţă Page Sutton.

- Aşadar, în casa de fier a lui mr. Sutton se află ceva care-mi va ajuta poate să pun capăt activităţii Zonelor.

- În noaptea asta vei face cunoştinţă cu obiectul acela, repetă Page Sutton.

- Asupra unui fapt nu sînt prea dumirit: de ce-ai ţinut oaspeţi în casă, mr. Sutton, deşi ştii ce primejdie te ameninţă?

- Credeam că prezenţa d-tale sporeşte propria mea siguranţă. De altfel, nu sînt decît doi oaspeţi: Molly O'Hay, care fost împreună cu fiica mea June în pension la Paris, şi un vechi prieten al meu, doctorul Cross, un coleg al d-tale doctore Stopford. Pentru aceştia nu e nimic de temut.

- Dar nu s-au tras gloanţe cînd ai jucat tenis pe propriul d-tale teren?

- Asta e adevărat, răspunse Page Sutton, întunecîndu-se la faţă. Însă ţinta eram eu.

- Se auziră bătăi discrete în uşă şi majordomul grec al lui Sutton, Christopoulos, intră înăuntru.

- Ce s-a întîmplat? întrebă stăpînul său.

- Mrs. Dean ar dori să ştie dacă mr. Regan rămîne peste noapte.

- Nu! răspunse însuşi detectivul. Trebuie să mă înapoiez în oraş.

Colonelul îl privi surprins.

- Oho, scumpul meu Regan, vorba e vorbă!

- Bine că mi-ai amintit! Fireşte. Dacă nu te deranjez, deci, Sutton...

Nu mă deranjezi cîtuşi de puţin, îi tăie vorba gazda.

Christopoulos, dă de veste doamnei Dean.

Majordomul se înclină şi plecă.

- N-am încredere în omul acesta, se adresă colonelul lui Regan. Ia-te după el! Sînt sigur că de îndată ce va da dispoziţiile necesare intendentei, va alerga de-a dreptul la telefon.

Regan clipi cu înţeles, se ridică şi se prefăcu că se îndreaptă spre uşă, dar Stopford, care se oprise în faţa ferestrei, îl reţinu.

- Ei! Cine eşti d-ta? Şi ce faci acolo?... strigă doctorul în întuneric.

Ceilalţi trei alergară spre fereastră.

- Repede în grădină! porunci Stopford. In tufiş e ascuns cineva care ne-a spionat.

XI

Broadway-ul era un şir nesfîrşit de maşini care se îndreptau după teatru spre hoteluri şi restaurante. Pe Fifth Avenue înghesuiala era aproape tot atît de mare şi în Sixth Avenue se afla o masă compactă de automobile care aşteptau să se poată scurge pe celelalte străzi.

În mijlocul acestui vacarm, undeva sus deasupra oraşului, o scînteie roşie ţîşni într-o încăpere tăcută şi întunecoasă ca încăperile Marii Piramide.

- Raportul şefului de grupă 4, sectorul 3 A 3, vesti un glas. În casa Sutton: Roscoe şi Stopford rămîn peste noapte, de asemenea şi Ned W.Regan. Acesta din urmă îl spionează pe Christopoulos, majordomul grec. Şeful de grupă anunţă că întîmpină greutăţi în aflarea amănuntelor. Îl consideră pe Christopoulos suspect.

Mrs. Dean, intendenta, n-a distribuit camerele de musafiri încă. Ora 8, 30. Raportul s-a sfîrşit.

După o pauză îndelungată un glas muzical porunci:

- Raportul comandantului de sector 3 A 3.

- Raportul a sosit. Comandantul de sector 3 A 3 care supraveghează casa Sutton, raportează că toate atacurile împotriva cîinilor au eşuat ; Christopoulos, majordomul grec, a făcut să dea greş orice încercare. Pachetul trimis de chimistul şef a sosit. A fost ales copacul potrivit. Şeful de grupă, detaşat pentru misiuni speciale, aşteaptă îndrumări. Comandantul de sector cere instrucţiuni pentru cazul cînd colonelul Roscoe nu capătă cameră pe partea dinspre apă. Raportul s-a sfîrşit.

De data aceasta tăcerea ţinu numai o jumătate de minut.

- Dă dispoziţii şefului de garaj să trimită imediat maşina cea mai rapidă la hotel "Plaza". Şoferul va primi acolo alte instrucţiuni, de la un ofiţer care i se va adresa cu numele de Raymond.

Alte două maşini vor fi ţinute la dispoziţia unor patrule ale C.G. -ului. Dă-mi legătura acum cu ofiţerul de zonă 2 A. Se scurse cîtva timp, pînă cînd un glas dulce de femeie spuse:

- Zona 2 A.

Omul din întuneric vorbi acum franţuzeşte:

- Ofiţer de zonă 2 A, te vei duce la hotel "Plaza", unde te aşteaptă un "Cadillac". Vei cere şoferului, care se numeşte Raymond, să te transporte la vila lui Page Sutton. În dreptul acesteia maşina suferă un accident şi vei fi oaspetele lui Page Sutton, în noaptea asta. Cum vei ajunge la acest rezultat, te priveşte. Ai priceput totul?

- Da, răspunse un glas obosit!

- Jos, la ascensorul casei d-tale, te va aştepta un bărbat, dă- i cheia locuinţei d-tale şi îndată ce vei fi în vila Sutton formează propriul d-tale număr de telefon. Ofiţerul acesta îţi va răspunde. Alte instrucţiuni vei căpăta mai tîrziu. Ai înţeles?

- Da.

- Să nu pleci de acasă înainte de a sosi bărbatul în cauză

El o să-ţi telefoneze de jos din hol. Am terminat.

Lumina roşie se aprinse din nou.

- Aici C.G.

- Dă ordin patrulei C.G. No. 3 să plece la locuinţa doamnei Czerna, în West Fifty-ninth Street. La cererea lui ea îi va preda cheia locuinţei şi el va aştepta acolo comunicările ei telefonice, precum orice alte dispoziţii ale C.G-ului. Comandantul de sector care supraveghează vila Sutton va raporta din zece în zece minute asupra situaţiei. Întăreşte toate staţiunile Diviziei A prin Divizia B. Ordin general urgent: toate unităţile care nu sînt de serviciu conform instrucţiunilor 5 şi 9, să stea pregătite. La lucru!

Lumina roşie dispăru. Iarăşi se făcu întuneric în încăperea misterioasă de deasupra vuietului străzii.

- O alarmă falsă, îşi dădu părerea Ned Regan.

- Ba deloc! replică Stopford, supărat.Repet că cineva stătea ascuns în tufiş şi ne spiona.

Sutton dădu buzna în cameră, abia ţinîndu-şi răsuflarea:

- Nici cea mai mică urmă nu se poate descoperi.

- Asta nu împiedică cu nimic ca Stopford să aibă dreptate, spuse Roscoe.Un spion se află în mijlocul nostru.

- Christopoulos nu poate să fi fost. îşi dădu cu părerea Regan. El se mai afla aci, împreună cu noi, cînd Stopford a observat pe omul acesta.

Roscoe îi aruncă o privire tăioasă.

- Cuvintele mele nu priveau pe Christopoulos, spuse el.

- Dar d-ta îl bănuieşti.

- Asta o recunosc, felul său de a se purta nu-mi place. Ia să ţinem acum un mic sfat, domnilor, după aceea ne vom duce să vedem ce fac cucoanele, care nu se poate să nu fi băgat de seamă că se petrece ceva aici şi vor fi neliniştite.

Se întoarseră în camera de lucru care acum era cufundată în întuneric.

- Nu aprinde încă lumina! spuse Roscoe. Sutton unde e safe-ul d- tale?

- În camera mea de culcare, tocmai deasupra capetelor noastre.

- Hm... Mai ştie cineva în casă despre asta?

- Nimeni.

- Şi fata şi muşafirii d-tale consideră atentatele încercate asupra d-tale drept opera vreunui zănatec.

- Da. Ei cred că în noianul de slujbaşi pe care îi am în mînă, e lesne să se găsească un fanatic care să azvîrle bombe sau care să tragă asupra mea.

- "Fanaticul" care a aşezat bomba în parterul locuinţei d-tale, n-a fost acel tip de criminal comun pe care ţi-l închipui d-ta, spuse Roscoe. De curînd s-a încercat în portul Boston să se arunce în aer unul dintre cele mai moderne vase de război ale marinei noastre; s-a mai încercat apoi să se distrugă Canalul Panama şi o a treia tentativă urmărea să-l asasineze pe prietenul d-tale Peter Champion. Aceste trei crime le pun în legătură cu primejdia care te ameninţă în clipa de faţă pe d-ta, Sutton.

- Doamne, Dumezeule! Dacă e aşa cum spui, atunci chestia asta e mult mai vastă decît bănuiam eu.

- Infinit mai vastă decît ar putea bănui cineva, se amestecă în vorbă Stopford. "Zonele" astea nu-s o întreprindere simplă de şantaj, ci un concern uriaş.

- Şi atît de monstruos, completă colonelul, încît eu am fost desărcinat temporar de slujbă, fiind investit cu puteri discreţionare. Ceea ce înseamnă că Washington-ul şi ultimul cent din Trezoreria Statelor Unite stau la dispoziţia mea. Acum îţi poţi face o idee despre ce e vorba.

Se auziră bătăi în uşă.

- Aşteaptă o clipă, Sutton! şopti Roscoe. Mă duc în grădină.

Şi cît ai clipi din ochi, se strecură prin fereastră, afară.

Uşa se deschise şi din holul luminat se desluşi făptura Junei Sutton.

- Oh, staţi în întuneric, după cum văd! spuse ea

- Contemplam, fascinaţi, apusul de soare, miss June, mormăi Regan. Aprinde lumina, doctore!

Stopford se îndreptă spre comutator; dar fata i-o luă înainte: un candelabru uriaş se aprinde. Molly O'Hay, care urmase pe prietena sa, îşi petrecu braţul pe după mijlocul acesteia şi perechea, încadrată de rama uşii, oferea o imagine fermecătoare. Dar tabloul acesta fu turburat de ivirea doctorului Cross. Vîrîndu-şi faţa urîtă printre căpşoarele fetelor şi cuprinzîndu-le pe amîndouă cu braţele-i de maimuţă, el strigă:

- Gorila, cu prada sa!

Dar cînd zări expresia de pe cele trei chipuri, adăugă:

- Vreau să cred că nu v-am întrerupt de la o consfătuire de afaceri?

- De loc, Cross, răspunse Sutton, prietenos.

- Cred că prezenţa d-tale ne va ocroti în noaptea asta de ceva împuşcături, mr. Regan, glumi Cross. Rămîi aici, nu?

- Da, răspunse detectivul şi privirea sa tăioasă sfredeli chipul doctorului. Rămîn pînă dimineaţă.

Molly o trase pe prietena ei lîngă fereastră.

- Ia priveşte, June, ce culori minunate are cerul acolo, deasupra copacilor! Dă-ne voie să ieşim afară şi să mai contemplăm puţin...

- Mai aveţi timp, fetelor, spuse Page Sutton. In zece minute se încuie peste tot.Şi după aceea grădina va fi cam nesigură pentru cine nu poartă cămaşă de oţel. A! i-auziţi?

De undeva din spatele casei se auzi corul fioros al cîinilor-lup.

- Mr. Sutton, spuse Molly, cu fermecătorul ei accent irlandez, n- aş fi visat niciodată că voi trăi cîndva într-o fortăreaţă asediată. Găsesc că e minunat...

Rîse vesel şi, însoţită de June şi doctorul Cross, ieşi în grădină.

- Peste o jumătate de oră ne găsim în camera mea de lucru, spuse Sutton doctorului Stopford. Comunică mai de-

parte lui Roscoe şi Regan.

Abia sfîrşise de rostit aceste cuvinte, că afară se şi auzi un ţipăt înăbuşit. Imediat fu văzută June, tîrînd-o pe prietena sa înapoi în cameră.

- Acolo... în copacul acela mare... dincolo de tufiş... este cineva, îngăimă ea.

- Eşti nervoasă, scumpa mea, îi spuse Molly, căutînd s-o liniştească. Eu n-am văzut nimic.

- Se termină repede şi comedia asta, strigă Stopford, sărind la fereastră.

Regan şi Page Sutton îl urmară, dar June interveni:

- Rămîi, tăticule, rămîi aici! Mi-e atît de frică...

Sutton se întoarse şi doctorul Cross se hotărî şi el să rămînă, după ce aruncă o privire asupra chipului schimonosit de groază al Junei.

In acest răstimp detectivul îl ajunse pe Stopford. Străbătură pajiştea şi ieşiră pe poteca acoperită cu pietriş care făcea o cotitură la stînga. Cît puteai cuprinde cu ochiul, nu se vedea nimic; nici un sunet nu tulbura liniştea nopţii.

Urmînd poteca, ei ajunseră aproape la poartă cînd deodată Regan tresări: prin poartă se furişă un om, care le făcu semn.

- E Roscoe, şopti doctorul.

Imediat colonelul prinse pe cîte unul de mînă şi-i duse înapoi, în direcţia casei.

- Oare maşina care se aude o fi venind încoace? întrebă el, ciulind urechea spre şosea.

- Nu mă interesează! mormăi Regan.

- În schimb mă interesează pe mine. Şi, ca să te liniştesc, află că eu stăteam în copacul de colo.

- Ce? exclamă Stopford.

- Aveam temeiurile mele să stau la un post de observaţie, colo sus. Ştii ce bănuiesc? Bănuiesc că tîrcoalele cîinilor au făcut imposibilă operarea dinspre grădină.

- Şi?

- Şi că au găsit o cale pentru a acţiona din afară. În noaptea asta vom afla cînd şi în ce fel vor încerca să ne atace.

Un punct roşu se aprinde în încăperea tăcută ca un mormînt.

- Aici C.G.! spuse un glas. Raportul ofiţerului de zonă 2 A. via patrula C.G. în locuinţa ei, tocmai a sosit. Conform instrucţiunilor, şeful de grupă a făcut ca maşina să se lovească de un gard, în urma cărui fapt bara de direcţie a fost deteriorată. Page Sutton a oferit ofiţerului ospitalitatea peste noapte. Ea a găsit cunoscuţi printre oaspeţii de acolo. Camera ei răspunde spre apă, iar a lui Roscoe pe partea opusă. Ofiţerul aşteaptă ordine în vila Sutton. Ora 9, 30. Raportul s-a sfîrşit.

Din întuneric se auzi glasul melodios al Centralei Principale.

- Raportul patrulei C.G. care supraveghează pe ofiţerul de zonă.

- Raportul a sosit. Patrula a văzut maşina accidentată şi a aşteptat pînă cînd bagajul a fost transportat în casă. Şeful de grupă, care conducea maşina, a plecat la cel mai apropiat garaj, ca să aducă un mecanic, folosindu-se de un automobil al lui Page Sutton şi fiind însoţit de şoferul acestuia. Raportul s-a terminat.

- Raportul şefului de grupă din vila Sutton!

- N-a sosit nici un raport.

- Raportul comandantului de sector care supraveghează casa Sutton.

- Raportul a sosit. La ora 9 şi 5 minute colonelul Roscoe s-a căţărat în copacul ales pentru operaţia de noapte. Toate urmele fuseseră înlăturate dinainte. Materialul chimistului şef a fost pus la adăpost. Un alt copac poate fi folosit, dar nu prezintă condiţii la fel de favorabile. Comandantul de sector aşteaptă instrucţiuni. Raportul a sosit prin Radio X. Raportul s-a sfîrşit.

Se făcu tăcere; luminița roșie continua să sclipească...

- Cheamă-l pe ofițerul de zonă 2 A, porunci glasul muzical, și dă-i legătura direct cu mine. Patrula C.G. din locuința doamnei Czerna și patrula care l-a urmat pe ofițerul de zonă 2 A, sînt rechemate și îndată ce vor sosi să se anunțe la mine. Comunică comandantului de sector din vila Sutton, să opereze din al doilea copac despre care pomenește în raportul său, dar să nu mai aștepte ordine directe. Trimite trei grupe de protecție din Divizia B. pentru a acoperi străzile care dau spre vilă. Dă dispoziții șefului Diviziei B. să evacueze Zonele în cazul unei eventuale retrageri. Detașează la Radio X patrula schimbată din locuința doamnei Czerna, pînă se va dispune ulterior asupra ei. Dă ordin ca "Rolls"-ul cu două locuri să vină la Ieșirea 7. La lucru!

Lumina roșie se stinse.

XII

- Situația se prezintă astfel, rezumă colonelul Roscoe. Știm că un nelegiuit fără pereche a împărțit New York-ul în așa numite "Zone". Nu știm însă ce anume sînt aceste Zone și nici nu cunoaștem unde se află centrul lor. De asemenea, nu ne este cunoscut faptul dacă nu cumva Zonele din New York sînt în legătură cu altele și dacă nu cumva ele cuprind întreg teritoriul Statelor Unite.

Sutton izbucni într-un hohot de rîs și exclamă:

- Dumnezeule sfinte! Susțin cu toată seriozitatea că, judecînd după puterea de care au dat dovadă Zonele - și pe care am avut prilejul s-o cunosc - o asemenea presupunere nu este exclusă. Vreau să sper că mă înșel. Deocamdată ne preocupă numai orașul New York.

- Dar nici nu ne aflăm în cuprinsul orașului, obiecti Stopford

- De acord. Deoarece însă nu cunoaştem întinderea zonelor oraşului, putem foarte bine să fim aici într-una din zonele exterioare ale City-ului.

- Firește! întări Page Sutton. Harta o şi dovedeşte.

- O clipă! Regan, deschide uşa! porunci colonelul.

Detectivul îndeplini ordinul, dar coridorul era pustiu.

- Las-o deschisă! mai spuse Roscoe. Sutton, eşti sigur că nu putem fi auziţi aici?

- Cu ferestrele închise, nu.

- Bun. Şi acum să trecem la cei din casă: în primul rînd musafirul d-tale, doctorul Cross. Ai stat de vorbă cu el, Stopford?

Desigur c-am stat. Ca medic e destul de capabil.

- Acum să trecem la intendentul d-tale Christopoulos; reluă Roscoe firul convorbirii. Eu unul...

Îşi rupse vorba. O umbră căzu în cameră şi, după o ciocănitură uşoară în uşa deschisă, intră înăuntru Christopoulos.

- Mă iertaţi, Sir. Doamna Czerna doreşte să vă vorbească.

- Pentru moment nu sînt liber, Christopoulos. Pot face ceva pentru ea?

- Aşa se pare. Accidentul i-a zdruncinat mult nervii doamnei şi cînd a auzit că toată noaptea cîinii dau tîrcoale prin grădină, a întrebat-o pe mrs. Dean dacă nu i-ar putea schimba camera cu aceea a colonelului Roscoe, care e aşezată pe partea opusă.

- Mai e vorba! spuse Roscoe. Nu văd nici o piedică în asta.

- Aşa e! încuviinţă Sutton. Christopoulos, spuse lui mrs. Dean să aranjeze totul!

Intendentul se înclină şi ieşi.

- Noul nostru musafir, doamna Czerna, urmă Roscoe, îmi e cunoscut şi acelaşi lucru cred că-l pot susţine şi despre miss O'Hay şi prietenul meu, doctorul Stopford. Aşa e,

Stoppy?

- Firește că o cunosc, murmură medicul, vădit stingherit.

- O femeie încîntătoare, spuse colonelul îngîndurat. Dar cum a ajuns aici, în noaptea asta?

- Mașina în care se afla a avut un accident și n-a mai putut să-și urmeze drumul. Găsesc însă că întrebarea e cam naivă, spuse Stopford.

- Dacă e ceva în neregulă cu aceasta doamnă care se bucură de ospitalitatea mea, interveni Sutton, aș dori să știu și eu, căci e în joc viața mea.

- Atunci n-am încotro, spuse Stopford, resemnat.

Doamna Czerna, pe care o cunosc de mai mult timp, a izbutit să dobîndească unele informații asupra "Zonelor". Nu cred însă nici o clipă că ea însăși ar fi amestecată...

- Bun! spuse colonelul. În consecință, avem două semne de întrebare aici, mr. Sutton: intendentul d-tale, în care, sincer vorbind, nu prea am încredere, și noul d-tale musafir, doamna Czerna.

- Am ceva de obiectat cu privire la primul bănuit interveni Regan, ridicîndu-se. Poftește-l aici pe intendent, Sutton!

Christopoulos fu chemat și sosi îndată.

- Închide ușa! îi ceru detectivul.

Apoi, adresîndu-se celorlalți, urmă:

- Gentelmen, dați-mi voie să vă fac cunoștință cu cel mai bun colaborator al biroului meu, Robert Bach. L-am introdus aici atunci cînd m-ai însărcinat cu afacerea d-tale, Sutton.

Se întoarse apoi spre Drake Roscoe, care rămăsese cu ochii holbați la intendent:

- Bănuiala d-tale era întemeiată, colonele. Dar numai un om frecat putea avea vreo suspiciune... E ceva nou, Bach?

- Este, mr. Regan, nu însă ceea ce așteptați. În primul rînd, trebuie să vă spun că vila e supraveghiată de vreo doisprezece oameni.

- Cerule! exclamă Sutton, ridicîndu-se brusc.

- În al doilea rînd, cel puţin un membru al bandei se află chiar în casă. Dar, dracu să mă ia dacă pot da de el! Şi în al treilea rînd: mai adineaori s-a încercat iar un atac asupra cîinilor.

Se auziră paşi uşori de afară şi Molly O'Hay dădu buzna în cameră.

- Mr. Sutton, spuse ea, pe cînd priveam prin fereastra camerei Junei, am zărit un om alergînd pe pajişte. Am crezut că trebuie să-ţi comunic de îndată...

- Porţile sînt încuiate? întrebă Page Sutton pe Bach.

- Da, Sir.

- Atunci pune-i pe toţi în gardă şi dă drumul cîinilor!

Departe de vila lui Page Sutton, undeva în inima New York-ului, o scînteie roşie sclipi într-o încăpere întunecoasă, unde trona fiinţa cea mai grozavă pe care o adăpostise cîndva America.

- Aici C.G., rosti un glas limpede. Raportul ofiţerului de zonă 2 A! Colonelul Roscoe fusese adăpostit într-o cameră din spatele vilei Sutton. La rugămintea ofiţerului de zonă 2 A, motivată pe faptul că nu poate suferi lătratul cîinilor, i se schimbă camera, astfel că acum Roscoe doarme pe partea dinspre grădină. Ora 10. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul şefului de grupă din interiorul casei Sutton!

- Raportul a sosit. Din pricina activităţii intendentului grec Christopoulos şi a lui Ned W. Regan, el nu-şi poate face raportul decît cu mare greutate. Îndată ce intendenta mrs. Dean va aranja camera destinată colonelului Roscoe, şeful de grupă va face legătura. Întîrzierea provocată de schimbarea camerelor este primejdioasă, deoarece stabilirea legăturii devine cu neputinţă odată ce s-a dat drumul cîinilor. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul comandantului de sector, care supraveghează casa Sutton!

- Raportul a sosit. Totul e gata. Aşteaptă dispoziţii. Raportul s-a sfîrşit.

După cîteva clipe veni ordinul:

- Preia d-ta C.G.-ul! Înregistrează toate rapoartele! Înştiinţează-l pe şeful de garaj că peste cinci minute părăsesc casa prin ieşirea No.7.

Luminiţa roşie se stinse.

- Stare de asediu! mormăi Sutton şi chipul său de obicei atît de roşu era acum palid. Împresuraţi şi pe deasupra cu spioni în casă. Ceea ce poftesc indivizii e acolo în safe.

Poate că ai dreptate, poate că nu, Sutton, spuse Roscoe. Porţile sînt încuiate, ferestrele bine închise;peste cîteva clipe se dă drumul cîinilor. de oamenii dinăuntru trebuie să fim siguri. Ce părere ai d-ta, Regan?

Cel mai vestit detectiv american se ridică tacticos din fotoliu şi răspunse:

- Oricine din tabăra adversă ar fi aici înăuntru, de ieşit nu iese. Căci în noaptea asta vom trece cu un pieptene des peste toată proprietatea. Dar înainte de orice, dă-ne voie să aruncăm o privire pe harta aceea de douăzeci de mii de dolari!

- O clipă! interveni Roscoe. Am şi eu părerea mea asupra acestei hărţi precum şi asupra felului cum trebuie să procedăm. Unul din oaspeţii d-tale, Sutton ,este suspect, şi anume doamna Czerna...

Doctorul dădu din umeri, dar nu spuse nimic.

- Care va să zică, urmă Roscoe, ea a venit încoace nepoftită şi cea dintîi treabă pe care a făcut-o a fost o schimbare de camere astfel că eu dorm acum pe partea dinspre grădină. Şi asta îmi dă o idee care mă poate duce la descoperirea spionului din rîndurile personalului d-tale, Sutton. Cine pătrunde de obicei în camerele de culcare?

- Intendenta, două fete-n casă şi fireşte, în caz de nevoie, Cristopoulos.

- Deoarece acesta din urmă e un agent al lui Regan, îl scoatem din cauză. De cine altul poate fi vorba?

- Cel mult Armiytzage, propriul meu servitor.

Dar acesta nu se ocupă decît de camera mea de dormit. Omul acesta e inofensiv însă. Să-l chem?

- În nici un caz. Dimpotrivă, din motive întemeiate doresc ca toţi din casă să se poată mişca liber în noaptea asta. Şi acum, Sutton, să vedem harta d-tale!

În mijlocul tăcerii generale, Page Sutton scoase din safe o mapă de piele, din care extrase apoi un plan al New York-ului.

Aplecaţi deasupra mesei toţi examinară cu luare aminte ciudata hartă pe care erau trase un şir întreg de cercuri, al căror centru era puţin mai la miazănoapte de Wall Street. Cercul cel mai îndepărtat ajungea în regiunea Bronx, dar o parte din el lipsea de pe hartă, ceea ce lăsa să se presupună că mai îngloba şi o porţiune însemnată din ocean. Cordoanele sau Zonele erau colorate felurit şi împărţite în sectoare de forme neregulate, dintre care fiecare era prevăzut cu un număr.

- Cred că n-ar fi greu de descoperit punctul acesta, spuse colonelul, aplicînd vîrful creionului pe centrul Zonelor. Acolo locuieşte păianjenul... în inima păienjenişului.

Regan se întoarse la fotoliul său şi spuse:

- Se pun acum două întrebări. În primul rînd: harta este conformă cu realitatea? Apoi: centrul se află exact la locul indicat?

- Vrei cumva să spui prin asta că harta ar putea fi falsă? întrebă Sutton.

- Cine ştie, spuse Roscoe. Dacă nu e aşa, atunci, mulţumită mijloacelor de care dispun, nu e decît o chestie de timp ca să încercuim întreaga organizaţie.

După indicaţiile acestei hărţi, Sutton se află deci în sectorul X al zonei a treia.

Doctorul, care mai stătea aplecat deasupra hărţii, întrebă:

- Aş vrea sa ştiu numai de ce această porţiune de ocean face şi ea parte din Zone? De ce a fost lăsat afară un teritoriu important din suprafaţa New York-ului, iar pe de altă

parte s-a introdus atîta apă?... Ei! ce mai e şi asta?

De afară se auziră lătrături furioase.

- S-a dat drumul cîinilor! spuse Roscoe.

Un ţipăt înfiorător, ţipătul unui om în luptă cu moartea, sfîşie văzduhul.

- Dumnezeule! exclamă Stopford şi, alergînd la fereastră, o deschise brusc.

Un al doilea ţipăt răsună şi se stinse imediat. Apoi detună o împuşcătură... lătrături sălbatice... mîrîituri.

De undeva se auzi ţipînd o femeie.

Sutton şi Regan dădură buzna la uşă, dar Roscoe îi opri:

- Mai întîi închide harta la loc!

Page Sutton îndeplini ordinul, în timp ce Stopford se apleca peste fereastră, în jos.

- Vre-un nenorocit a fost afară, spuse el, întorcîndu-se. Presupun că e prea tîrziu... dar, pentru Dumnezeu, chemaţi înapoi cîinii şi legaţi-i!

XIII

O panică de nedescris domnea jos, în "vestibulul persan" cum se numea.

Stopford ajunse cel dintîi la capătul scării şi imediat după el venea Regan. Roscoe şi Sutton erau mai în urmă.

Prietenul Junei, doctorul Cross, stătea lîngă patefon, cu un disc în mînă. Aşa-l prinsese panica. Draperii grele acopereau ferestrele, pe lîngă obloanele masive care le apărau dinăuntru. Uşile duble, care duceau în grădină, erau ascunse sub scoarţe de preţ. Din spatele unuia din aceste kelimuri, doamna Czerna privea în direcţia scării, şi în lumina multicoloră a unei lămpi persane de moschee, părul ei arămiu părea că arde...

Într-o firidă adîncă de sub scară stătea ghemuită June

Sutton. Țipătul ei se auzise sus în camera de lucru. Molly O'Hay, cu brațul petrecut în jurul mijlocului prietenei ei, privea provocatoare în jur.

- Nu ieși afară! spuse doamna Czerna, întinzînd brațul pentru a închide doctorului drumul spre ușa ce da în grădină. Fiarele-aleă te vor rupe în bucăți! El se opri din fugă... Două perechi de ochi se încrucișară și, inima lui Stoplord fu năpădită de un puternic simțămînt de fericire, citind ceea ce se putea citi în ochii aceia frumoși, dar plini de spaimă.

Regan și Sutton treceră în grabă pe lîngă ei, îndreptîndu-se spre ușă.

- Te rog, papa, nu ieși! Nu lăsa nici pe altcineva să iasă! imploră June Sutton, care se desprinsese de prietena sa și se agățase de tatăl ei.

- Cineva care cunoaște ciinii trebuie să-i domolească, își dădu cu părerea Molly O'Hay.

- Mă duc eu, miss, spuse Christopoulos.

- Singur vrei să te duci? întrebă Regan.

- E mai bine, Sir.

- Are dreptate, interveni Roscoe. Totuși, te voi însoți și eu înarmat cu un revolver, căci ciinii aceștia au mirosit sînge și e primejdios.

Cei doi ieșiră afară, urmați de Regan.

- Vom avea nevoie de lumînări, spuse doctorul.

Cineva, care cunoaște casa, ar putea avea bunătatea să ni le aducă. Și apoi, mr. Sutton, cred că e timpul să ne înarmezi.

- Ai dreptate, răspunse gazda. Aș fi recunoscătoare coniților dacă s-ar duce sus în camera de muzică. Cross d-ta știi unde e dulapul meu cu arme. Uite cheia! Adu trei revolvere și gloanțe, - ba nu, patru, căci ne va însoți și Armitage.

Doctorul Cross luă cheia și plecă în grabă.

Într-o mică vîlcea înconjurată de copaci opri un "Rolls Royce" cu toate luminile stinse. La volan se afla un bărbat cu pălăria trasă peste ochi. În mîini ţinea un aparat care n-avea ce căuta, de obicei, chiar într-o maşină atît de luxoasă.

Omul telegrafia:

Tic-tic! Tica-tica! Tic-tic!

Şi imediat veni răspunsul în alfabetul Morse:

- Aici Divizia A. Deoarece un cordon poliţienesc a fost stabilit în jurul zonelor de operaţii, cu neputinţă de evacuat Zonele stop Sfătuiesc împrăştierea unităţilor concentrate stop Mă tem că sîntem trădaţi stop Raportul s-a sfîrşit.

Aparatul din maşină comunică imediat:

- Împraştie toate grupurile de trăgători stop Împrăştie toate întăririle B. stop Pregăteşte şef de grupă cu barcă motor stop Pregăteşte şef de grupă cu hidroavion stop Întrerupe contactul!

- Tic-tic! Tic-tic! Tic-tic!

- Aici Zona 2 A! veni răspunsul.

- Raportul!

- Dormitorul lui Roscoe dă spre partea apei stop. Ciinii au atacat pe cineva în grădină, probabil omorît stop Secţia de cercetare tocmai părăseşte casa stop. Aştept ordine în camera de culcare stop. Raportul s-a sfîrşit.

Şi răspunsul telegrafic veni îndată:

- Du-te în camera lui Roscoe şi ridica perna de la căpătîi stop. Raportează imediat dacă mosorelul cu mătase e acolo şi dacă firul trece prin fereastră stop. Vezi dacă stă întins sau nu stop. Nu deranja nimic stop. Repede stop. Nu întrerupe legătura!

Tăcerea care se produse acum fu întreruptă de zgomotul unor paşi repezi.

Aceştia încetară undeva la marginea vîlcelei. Apoi se auzi un dialog în şoaptă şi imediat se ivi cineva lîngă maşină.

- Ei?, întrebă un glas muzical, glasul omului de la volan.

- Raportul comandantului de sector 3 A 3, care supraveghează casa Sutton. Şeful de grupă 4 de la sectorul 3 A 3, din interiorul vilei, a fost atacat de cîini pe cînd stabilea legătura.

A făcut uz de revolver. Casa e alarmată. După cît se pare şeful de grupă e mort.

- Legătura a stabilit-o?

- După cum comunică raportul dinafară, da.

- Fii gata pentru noi ordine!

Umbra neagră fu înghiţită de întuneric, în timp ce aparatul din maşină se pregătea să transmită un nou mesaj.

- Aici Zona 2 A, Mosoraşul există stop. Firul de mătase întins stop. Nu mai pot rămîne în cameră stop. Raportul s-a sfîrşit.

- Fii pregătit începînd de la miezul nopţii.

Întrerupe!

- Te expui primejdiei, colonele, spuse Ned Regan lui Roscoe.

- Sînt obişnuit cu de-al de astea.

În partea din spate a casei cîinii protestau violent împotriva închiderii lor de către Bach, care se întoarse în cameră cu mîna bandajată.

Toţi şapte - căci se alăturase grupului şi Wilson, şoferul - se duseră în grădină.

- Răspîndiţi-vă, ordonă colonelul. Poate că trag asupra noastră.

Se împrăştiară, dar în tufiş, unde erau mai apăraţi, se strînseră din nou împreună. Stopford zări cel dintîi victima cîinilor.

- Ah! e Armitage! exclamă el.

- Stingeţi lumina! Wilson, apucă de cap! porunci Roscoe.

- Eu apuc de mijloc, se oferi Ned Regan. Ia-o unul înainte, ca să le reţină pe femei de a asista la acest "spectacol".

- Mai bine ar fi să deschizi sala de dans din pavilion,

Sutton, spuse doctorul Cross. Dacă n-ai cheia la d-ta mă duc eu repede s- o aduc. Ar fi cam neplăcut să-l ducem pe ăsta în casă.

Peste cinci minute zăcea în sala pomenită un trup groaznic mutilat, ale cărui haine colonelul le cercetă cu luare aminte; negăsind nimic îl acoperi cu un cearceaf.

- Toţi înapoi în casă! După aceea să se dea iar drumul cîinilor!

Înapoiaţi în casă, colonelul, după ce făcu un semn prietenului său, urcă de-a dreptul în camera mortului. Şi aici găsi, printre boarfele lui Armitage, ceea ce căutase.

- Pe insigna de ofiţer de zonă am pus mîna cu alt prilej, spuse el. Asta de aici - ţinu sus obiectul - este pentru un grad inferior, după cît presupun.

Nouă însă ne va furniza dovada sigură că Armitage făcea parte din Zone.

Obiectul cu pricina avea fixat pe dos un ac de siguranţă cu ajutorul căruia putea fi prins de haină şi era din email, trei sferturi albastru şi un sfert alb. În partea de jos se putea vedea un "G" subţire din diamante minuscule.

- Mai puţin lux ca la insignele ofiţerilor de zona, spuse colonelul. Individul ăsta trebuie să fi fost ceva asemănător cu un plutonier în armată.

Cînd se adunară din nou jos, în vestibulul persan, Page Sutton se adresă lui Roscoe:

- Astăzi ai făcut treabă bună, domnule colonel. Dar chiar şi acum îmi vine greu să cred că Armitage a fost un spion.

- Dacă ţi l-ai putea închipui pe şeful acestor Zone, nu ţi ar veni deloc greu să crezi.

Nimeni nu se gîndea la somn. Cînd însă începură să se facă pregătiri de despărţire, doamna Czerna care era angajată într-o discuţie cu Stopford, deveni foarte serioasă. Chipul ei fermecător se schimbă brusc şi, aruncînd pe furiş o privire spre Roscoe, spuse:

Aş vrea să te rog, ceva ciudat... şi nu ştiu cum s-o

spun...

- Spune fără teamă, căci sînt foarte îngăduitor de felul meu.

- Nu glumesc, doctore... După cum ştii, eu dorm acum în camera care a fost pregătită pentru prietenul d-tale.

- Nu-ţi face sînge rău pentru asta. El e cît se poate de mulţumit.

- Nu mă înţelegi... Rugămintea mea - dar te rog să nu mă trădezi dacă el te va întreba cine ţi-a spus - rugămintea mea este să nu- l laşi să doarmă astă noapte în camera aceea.

Înainte ca Stopford să se poată reculege din uimire, ca spuse tuturor noapte bună şi urcă scara.

XIV

Trecu o oră...

- Cîinii par destul de liniştiţi, spuse Stopford.

- Da, încuviinţă Roscoe. Dacă teoria mea se verifică, atunci ceea ce urmează să se întîmple acum îi priveşte pe cîini.

Doctorul se apropie încetişor de fereastra deschisă.

- Atenţie! îl preveni colonelul. Nu te apropia prea mult! Ne cred pe amîndoi în pat, fiecare în camera sa. Să nădăjduim că duşmanul s-a lăsat indus în eroare. Stopford se retrase încetişor de la fereastră.

- Ei, ai ghicit care e adevărul în privinţa hărţii lui Page Sutton? întreabă Roscoe, încetişor.

- Nu. Crezi că e un fals la mijloc?

- Sînt sigur de asta şi ştiu şi de ce i-a fost predată lui Sutton.

- De ce?

- Regan crede că viaţa lui Sutton e în primejdie...

- Aşa şi este, îl întrerupse doctorul.

- Pare, ce-i drept, să fie aşa, Stopford.

Totuşi, Page Sutton nu e cîtuşi de puţin primejduit, primejdia mă ameninţă pe mine.

- Dar...

Toată ceata de cîini o porni la goană pe după un colţ al casei şi se năpusti în tufiş, unde cîţiva lătrară scurt şi mînios, iar alţii mîrîiră ameninţător. Se auzea lămurit cum trupurile grele săreau în sus şi cădeau înapoi... apoi iar săreau şi recădeau.

- Pat! făcu Stopford. E cineva de cealaltă parte a gardului.

Hărmălaia dură vreo cinci minute. Apoi, ceata de cîini, ascultînd parcă de o poruncă misterioasă, trecu din lumina lunii în umbră şi începu să gonească înapoi pe drumul pe care venise.

- Alarmă falsă, murmură Stopford.

- Nu cred, replică Roscoe. Presupun mai curînd că cineva i-a abătut din drum în mod intenţionat.

- Ce?... Chiar dacă ferestrele d-tale sînt larg deschise, nu văd totuşi cum s-ar putea apropia de d-ta.

- Aşa s-ar părea, spuse colonelul. Dar uiţi că June Sutton a fost trezită şi ea din somn în una din nopţile trecute, tot printr-o astfel de hărmălaie a cîinilor.

- Unde e legătura dintre aceste două fapte?

- S-ar putea să nu existe nici o legătură.

Moartea lui Armitage poate să le fi stricat planul; sau Centrala Principală bănuieşte că June a văzut ce se afla sub pernă, înainte ca obiectul să fie îndepărtat.

- Ah, pricep! Vrei să spui că Armitage a îndepărtat obiectul?

- Da. În casa asta se află în clipa de faţă o singură persoană care ar mai putea îndeplini o sarcină asemănătoare, Stoppy.

Chipul fermecător al doamnei Czerna apăru în mintea doctorului.

- Şi totuşi nu pricep...

- Nici să nu încerci să pricepi; chiar eu nu văd încă prea limpede în toată afacerea asta.

Mai bine să ciulim urechea.

Se făcu liniştе în cameră. Ciinii mîrîiau neîncetat undeva în grădină.

Trecu un minut, trecură cinci, zece minute.

- Auzi? întrebă colonelul în şoaptă.

Un zgomot slab, şuierător, se auzi.

- Sst!

Sîsîiala ciudată părea să vină dinspre pat. Deodată încetă... O adiere uşoară stîrni frunzişul de afară.

Stopford strînse în mînă lampa electrică de buzunar, pe care i-o dăduse colonelul.

- Atenţiune!... Acum!

Un cerc de lumină albă căzu pe perna unde ar fi trebuit să fie capul lui Roscoe.

- Drace! exclmă colonelul, în timp ce lampa din mîna doctorului tremură o clipă.

O spurcăciune fioroasă se tîrîse peste marginea cercului de lumină... Era o vietate neagră, care se rotea acum cu înfrigurare, încolo şi-ncoace; un păianjen cu partea dinapoia trupului umflată şi curmată în două ca la viespi şi cu picioare lungi şi păroase.

Roscoe făcu o săritură înainte, cu braţul ridicat.

Talpa grea a unui pantof de golf fu repezită asupra spurcăciunii. Perii moi se îndoiră... dar insecta se tîrî mai departe. Colonelul se repezi a doua oară cu talpa... Păianjenul rămase teafăr, însă nu se mai clinti.

Roscoe alergă în camera de baie, de unde se întoarse cît ai clipi cu un pahar. Îl aplică deasupra păianjenului şi strigă lui Stopford:

- Ţine-l apasat tare... e în joc viaţa d-tale! Stinge lumina!...

Iar se auzi sîsîitul acela dinainte. Roscoe stătea în

fereastră, dibuind cu mîinile prin aer. Deodată găsi ceea ce căuta:un fir de mătase bine întins.

Tocmai cînd pusese mîna pe el, îi fu tras printre degete. Sîsîiala încetă şi capătul firului dispăru în noapte... Dar el putuse aprecia direcţia spre care era tras firul şi, aplecîndu-se peste fereastră, începu să tragă glonte după glonte în frunzişul unuia din copacii înalţi din tufiş.

Un adevărat iad se stîrni: din depărtare răsunau fluierăturile poliţiştilor, cîinii lătrau furios, toată casa era în picioare. Cînd colonelul aprinse lumina, Regan dădu buzna înăuntru, urmat de doctorul Cross. Dar fără să răspundă la întrebările lor zorite, Roscoe strigă:

- Ţine bine, Stopford!

Înhăţă o fotografie ce se afla pe o margine a căminului, o smulse afară din ramă şi vîrî cartonul sub paharul răsturnat.

Camera se umplea din ce în ce mai mult cu locatarii casei.

- Asta face parte din specialitatea d-tale, Cross spuse Stopford. Te pricepi în medicina tropicală.

Doctorul Cross se aplecă deasupra spurcăciunii şi după o scurtă examinare, spuse:

- Da, asta e! Un păianjen clepsidru - şi încă un exemplar deosebit de mare- care trăieşte în Extremul Orient. Brrr! Singura insectă din categoria aceasta, a cărei muşcătură nu dă niciodată greş. Victimele sale se umflă în chip îngrozitor...

- Ia te uită, Stopford! spuse colonelul, care ridicase perna.

La căpătîiul patului era fixat un mosoraş de lemn însă în aşa fel încît ar fi fost greu de observat.

- Dar ce-au avut cu June?...

- Întîmplarea din noaptea aceea a fost numai o repetiţie, Stoppy. Probabil că atunci a fost folosit un păianjen obişnuit de grădină, pentru a se încerca puntea. În noaptea asta, însă, ştiindu-mă pe mine acolo unde voiau să mă aibă, au trimis

pe calea firului de mătase spurcăciunea asta neagră. Armitage stabilise tocmai legătura, cînd cîinii au tăbărît asupra lui.

- Tic-tac! Tica-tac! Tic-tac!

Doamna Czerna fu străbătută de un fior... Prin fereastra deschisă se auzea corul turbat al cîinilor. Toată casa răsuna de glasuri isterice şi paşi grăbiţi, numai uşa ei rămînea încuiată.

Aplecată deasupra instrumentului elegant din caseta ei de manichiură, ea descifră:

- Aici Centrala Principală. Fă-ţi repede raportul.

- Zona 2 A! semnalizează ea cu degete tremurătoare. N-am nici o posibilitate de mişcare stop. Sînt suspectată stop. Au răsunat împuşcături în camera lui Roscoe stop. Alte informaţii lipsesc stop. Aştept ordine stop. Raportul s-a sfîrşit.

Răspunsul veni imediat:

- Ascunde insigna stop. Ascunde aparatul stop. Comunică...

O lovitură de topor în uşă făcu să se cutremure camera. O mînă păroasă trecu prin crăpătură şi răsuci cheia. Uşa se deschise vijelios şi... Ned Regan intră înăuntru.

Doamna Czerna sări în sus. Chipul ei era palid.

- Mi-am închipuit eu! scrîşni detectivul. Am auzit semnalele Morse, scumpă coniţă.

Se apropie şi mai mult de ea şi spuse cu asprime:

- Doamnă Czerna... sau cum te-oi fi numind în realitate... te arestez pentru participare la încercarea de atentat împotriva colonelului Drake Roscoe.

Deasupra apei din apropiere se auzi bîzîitul unei elice de avion.

XV

Nu mă gîndesc la mine, spuse doamna Czerna. E drept că primejdia e destul de mare pentru persoana mea, dar pentru d-ta e şi mai mare. Te rog, fă ceea ce-ţi cer.

Se lăsase întunericul. Într-o atitudine aproape sfidătoare, frumoasa femeie stătea cu spatele la fereastra acoperită a camerei reci de hotel. Dar în ochii ei peste măsură de strălucitori era ceva tragic şi chipul ei era brăzdat de cute.

Peste smoking Stopford purta un pardesiu care se vedea că nu era al lui. Chipul său era de o imobilitate de mască.

- Nu te îngriji de ameninţarea care apasă asupra mea! spuse el. Sînt stăpîn pe mine însumi, deoarece societatea "Cunard Line" a renunţat la serviciile mele. Asta înseamnă pentru mine cea mai mare primejdie - şi ea s-a produs.

- Sînt primejdii şi mai mari, cum nu le-ai întîlnit încă în viaţa d-tale. Îţi repet că trebuie să mă laşi să plec. Ceea ce propui d-ta este cu neputinţă. Stinge lumina ca să pot vedea dacă au venit...

El răsuci comutatorul şi camera fu cufundată în întuneric. Desfăcînd draperia ea privi cu teamă pe şoseaua pustie. Linişte adîncă domnea afară, se auzea numai bolboroseala înăbuşită a apei, fiindcă hanul acesta de modă veche era aşezat pe ţărmul Hudson-ului.

- În spatele copacilor de la cotitura drumului se află o maşină cu luminile stinse, şopti ea. Vor ataca această casă şi să ştii că sînt oameni de o îndrăzneală fără pereche.

- Dar le-am făcut un bun serviciu indivizilor în noaptea asta, spuse Stopford, tot în şoaptă. Poliţia îi are în ghiarele ei şi pe d-ta te duc de aici... Ascultă-mă, doamnă Czerna! Am riscat multe şi pe cel mai bun prieten al meu l-am înşelat, pentru ca să te scot pe d-ta dintr-o mare încurcătură.

Am făcut o prostie - o prostie foarte mare, după cum vezi - dar nu se putea alfel. N-am putut îndura să te ştiu arestată pentru vina participării la un atentat împotriva lui Drake Roscoe. Trebuia să te văd liberă mai întîi şi apoi să-ţi ascult explicaţiile.

Şi totuşi am luat parte la atentat.

Vrei să spui...

- ... că sînt o criminală, asta vreau să spun.

Tot ce bănuise colonelul Roscoe despre mine, tot ce trebuie să fi bănuit şi d-ta, este adevărat. Fac parte din organizaţia Zonelor, sînt o rotiţă din acel angrenaj uriaş care e condus de un om care visează să devină împăratul Americii.

- Sfinte Dumnezeule! Ce-mi auziră urechile!

- Nu, nu! îl imploră ea pe Stopford, care făcuse un pas spre comutator. Nu aprinde lumina! E primejdios... Îţi voi povesti acum unele lucruri pe care ai dori să le ştii; voi ridica vălul de pe o mulţime de taine. Las în seama d-tale chipul în care te vei folosi de mărturisirile mele, după aceea va trebui să mă laşi să plec.

"Există aici în New York o mare organizaţie secretă. Nu ştiu prea mult despre această organizaţie, dar ceea ce ştiu îţi voi destăinui.

Întreg New York-ul este schiţat exact şi împărţit în Divizii - cîte sînt nu ştiu nici eu - dintre care fiecare cuprinde trei zone. Fiecare zonă are trei sectoare, fiecare sector patru grupe În fruntea întregii organizaţii se află un personaj - nu ştiu bine dacă e bărbat - pe care noi îl numim Centrala Principală. Presupun - fără să pot afirma în mod sigur - că în toate marile oraşe ale Statelor Unite există zone asemănătoare.

Poate că sînt legate între ele, dar nu ştiu precis acest lucru. Oricum ar fi însă, fapt e că această "Centrală Principală" domină totul. Diviziile sînt comandate de şefi de divizii. Zonele de ofiţeri de zonă. Aceştia din urmă au în subordine cîte trei comandanţi de sectoare, dintre care fie-

care comandă patru şefi de grupe".

Făcu o scurtă pauză şi apoi spuse brusc:

- Eu sînt un ofiţer de zonă.

- D-ta ofiţer de zonă?! îngăimă Stopford, aiurit.

- Da, eu. În casa asta împresurată, te afli singur, cu un agent al celei mai primejdioase bande pe care a cunoscut-o cîndva lumea. Am la dispoziţia mea trei comandanţi de sector, doisprezece şefi de grupe şi vreo şaizeci de oameni înarmaţi cu revolvere.

- Ce motive te-au îndemnat să intri în această organizaţie?

- Înainte de a-ţi răspunde la întrebare, aş vrea să te asigur că, precum ştiu, niciodată n-am ajutat la înfăptuirea unei crime... pînă astă noapte. Mă înţelegi? Astă noapte - nu pe nedrept s-a produs arestarea mea - am luat parte la un complot care avea ca scop uciderea prietenului d-tale. De aceea am pus capăt activităţii mele. Oricare ar fi urmările, îţi voi povesti totul. Apoi, cu învoirea d-tale, voi pleca, căci sînt sigură că nu vei mai dori să mă vezi vreodată.

- Nu trage concluzii pripite. Părerea mea e că în păienjenişul acesta se află un loc vulnerabil: Centrala Principală.

- Un mare geniu!...

- Descrie-mi-l, te rog, şi spune-mi, unde poate fi găsit în totul activităţii sale.

- De descris nu-l pot descrie. De cîte ori l-am văzut, era ueghizat. Poartă o fioroasă mască de cauciuc iar mîinile îi sînt acoperite, de asemenea tot cu mănuşi de gumă.

- Dar pasărea asta trebuie să-şi aibă cuibul undeva.

- De cîte ori m-am dus la Cartierul general, eram transportată într-o maşină închisă, cu ferestrele prevăzute cu rulouri ce se fixau automat. Presupun că şi cu ceilalţi ofiţeri de zonă se proceda în acelaşi fel. Tot ce pot spune despre aşezarea încăperii în care se ţineau adunările, este că se află în interiorul New York-ului.

- Tot ce-mi spui îmi face impresia unui coşmar, spuse

Stopford.

Prin întuneric, doctorul se apropia de ea şi urmă:

- Oricine ai fi şi orice ai fi făcut, doamnă, eşti o sportivă sută la sută. Şi oricît ar fi de puternic acest şef de "Zone", află că pe umerii lui Roscoe stă toată greutatea Statelor Unite. Şi de plecat nu te las să pleci. De acum înainte, lucrăm mînă în mînă în această afacere. Cum ai picat însă în mijlocul acestei bande, e o enigmă pentru mine.

- Aşteaptă pînă îţi voi povesti totul! îl rugă ea.

Liniştea casei fu tulburată de un zgomot uşor. Era un scîrţîit asemănător aceluia produs de o uşă care e deschisă cu multă băgare de seamă.

XVI

New York-ul suferă de insomnie. La o oră cînd chiar şi metropolele cele mai pline de viaţă ale Europei se pregătesc de culcare, o anumită stradă dintre Broadway şi Sixth Avenue prezintă o însufleţire neobişnuită.

Un "Rolls Royce" elegant coti în această stradă şi opri în faţa uşii unui mic restaurant.

Lipsa oricărei lumini lăsa să se presupună că localul acesta - care purta în chip nepotrivit pentru un restaurant numele "La bărbierul albastru" - era închis.

Şoferul sări de pe locul său, iscodi la stînga, apoi la dreapta şi apăsă pe un buton de lîngă uşă. Aceasta se deschise imediat. Un bărbat coborî din maşină şi intră grăbit în local. Uşa se închise în urma lui, iar şoferul se şi instală la volan, pornind cu viteză spre Sixth Avenue.

Nici un poliţist nu observase întîmplarea, care, de altfel n-avea în ea nimic deosebit. Dar poliţia ar fi descoperit lucruri interesante dacă ar fi putut pătrunde în local, împreună cu persoana care venise cu "Rolls Royce"-ul.

- C.G.! Au sosit ceva rapoarte? întrebă un glas muzical din întuneric, de îndată ce uşa fu închisă.

- Nici un raport n-a sosit.

- Notează exact tot ce intră!

Necunoscutul, care purta ridicat gulerul de la pardesiu, încît îi atingea aproape marginea pălăriei, porni pe un gang întunecos, pe care părea să-l cunoască foarte bine. Apăsă pe un buton, şi în faţa lui se deschise imediat o uşă aproape invizibilă în peretele interior. După ce păşi înăuntru, uşa se închise imediat în urma lui.

La lumina slabă a unei lămpi de buzunar, el sui cîteva trepte ale unui gang, apăsă cu piciorul pe un dreptunghi al covorului cu motive geometrice şi unul din pereţi se dădu în lături, făcînd să se ivească un ascensor.

Omul nostru coborî la etajul şase, într-o cameră mobilată simplu, în care aprinse lumina de cum sosi.

Pe mulţi new yorkezi i-ar fi interesat să afle că dulapul de cărţi cu înfăţişare neglijată, era în realitate o uşă care ducea la alt ascensor. Dar vizitatorul nostru nu zăbovi aici.Se îndreptă spre uşă, stinse lumina electrică şi, luminîndu-şi drumul cu lampa de buzunar, o porni de-a lungul unui coridor nesfîrşit, pe dreapta şi pe stînga căruia se aflau multe uşi. La capătul coridorului se aflau trei trepte de marmură; după ce le urcă, stinse lampa. Ciulind urechea, aşteptă cîtva timp în întuneric, apoi deschise o uşă şi intră într-un birou mare, bine mobilat.

Lampa de buzunar fu aprinsă din nou. Noul venit trecu pe lîngă mesele de scris, ocolind dulapurile acestei mari încăperi. După aceea pătrunse într-un birou mai mic, de alături, unde citi un bileţel pe care-l luă de pe o masă frumos sculptată.

Stinse iarăşi lampa şi din nou se auzi alunecarea unei uşi glisante. Apoi apăru un ascensor în care necunoscutul intră. Urcă cu el de-a lungul a opt etaje şi cînd ajunse la al nouălea, micul ascensor se opri.

Un coridor lung şi întunecos ducea la o scară luminată printr-o fereastră şi pe această scară vizitatorul nostru urcă patru etaje.

Din nou deschise o uşă, în spatele căreia se afla un şir de birouri pe care le străbătu fără zgomot. Apoi, urcînd din etaj în etaj, ajunse în cele din urmă în încăperea cea mai ciudată din New York.

Era o încăpere pătrată, măsurînd zece paşi de la un capăt la altul, şi după cît se părea n-avea nici uşi nici ferestre. Intrase în ea coborînd dintr-un ascensor mic, care avea ieşirea prin peretele dinspre miazăzi. Încăperea era zugrăvită în negru şi auriu, iar plafonul forma o cupolă de aur. Tot mobilierul se compunea din patru trepieduri înalte, în care erau fixate lămpi, şi o masă îngustă, la care omul nostru luă loc şi cercetă cîteva notiţe aflate acolo. Lampa de pe această masă făcea să i se contureze profilul, în contrast cu culoarea neagră a fondului încăperii. Şi acest profil semăna aidoma cu acela al lui Napoleon Bonaparte.

Camera se cufundă într-un întuneric adînc, pînă cînd se aprinse o luminiţă roşie.

- Aici C.G., vesti un glas limpede.

- Raportul ofiţerului de zonă 2 A! ceru omul din întuneric.

- N-a sosit nici un raport.

- Raportul patrulei C.G., care-l ţine sub observaţie!

- Raportul a sosit. Patrula raportează că ofiţerul de zonă 2 A, a scăpat de sub paza lui Ned W.Regan, la ora 3, 48. Se crede că fuga a fost pusă la cale de doctorul Stopford, care a părăsit în acelaşi timp vila Sutton. Patrula C.G. a trimis în urmărire trei grupe de trăgători. Ora 4 a.m. Raportul s-a sfîrşit.

- Rapoartele şefilor de grupă detaşaţi!

- Un singur raport a sosit. Şeful de grupă 3, secţia 3 A 3, comunică faptul că ofiţerul de zonă 2 A, însoţit de doctorul Stopford, se află în hanul de pe şosea, la cincisprezece mile

depărtare de vila Sutton. Şeful de grupă aşteaptă instrucţiuni. Transmis prin X-Radio. Ora 4, 21. Raportul s-a sfîrşit.

Timp de cinci minute domni tăcere. Apoi omul cu figura lui Napoleon dădu un şir de ordine:

- Comunică şefului Diviziei A să trimită încă trei grupe de trăgători, care să ocupe toate drumurile de acces spre hanul din şosea. Ofiţerul de zonă 3 A, care preia comanda, să încerce a stabili imediat legătura cu ofiţerul de zonă 2 A. Îndată ce vei îndeplini aceasta, fii gata pentru a primi ordine noi!

După altă pauză, care nu dură mult, glasul muzical urmă:

- Raportul ofiţerului de zonă I A, din vila Sutton!

- Raportul a sosit. La ora 4 şi 5 minute Ned W.Regan a plecat spre oraş. Şeful de grupă s-a luat după el. Colonelul Roscoe a rămas. Operaţia nereuşită. Ofiţerul de zonă aşteaptă instrucţiuni. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul şefului Diviziei B!

- Raportul tocmai a sosit. Toate unităţile A au fost retrase în ordine, deşi toate drumurile erau supravegheate de patrule poliţieneşti. Raportul s-a sfîrşit.

- Comunică şefului Diviziei B. să adune toate unităţile A.în sectorul 3 B 2 şi să preia personal comanda. Îndată ce va fi cu putinţă, o va preda şefului Diviziei A. şi va aştepta indicaţii pentru prinderea colonelului Roscoe, în cazul cînd acesta va părăsi vila Sutton. Cînd se va stabili legătura cu ofiţerul de zonă 2 A, doresc să vorbesc cu el. Dacă doctorul Stopford va părăsi hanul din şosea, să fie prins! Ordin general urgent: în afară de unităţile 9 şi 11, care sînt de serviciu, toate unităţile tuturor diviziilor sînt în stare de alarmă. La lucru!

Scînteia roşie se stinse.

XVII

- Cauza pentru care mă aflu în puterea Centralei Principale, spuse doamna Czerna, este că soţul meu învinovăţit de o crimă pe care n-a făptuit-o, a fost condamnat la deportare şi transportat pe Insula Dracului, după trei luni de la căsătoria noastră. După doi ani de sforţări, autorităţile franceze mi-au îngăduit şi mie să plec la Cayenne, în urma cărui fapt - conform legilor franceze - am devenit şi eu membră a coloniei de puşcăriaşi. După moartea soţului meu nu mi s-a îngăduit să mă înapoiez în Franţa. Trebuia deci să rămîn în Guyana. Şi fără ajutorul Centralei Principale, aş fi rămas toată viaţa.

- Dar ce putere avea această "Centrală" în Guyana franceză?

- Are agenţi în toată lumea, răspunse doamna Czerna. Pe atunci, oamenii săi puneau la cale fuga a doi indivizi care făcuseră parte din "Zone". Unul din ei îşi spusese, probabil, că le-aş putea fi de folos, şi astfel se puse la cale şi evadarea mea...

"Graţie acestei organizaţii minunate, am reuşit să evadăm toţi trei, cei doi barbaţi din Insula Dracului şi eu, care mă aflam la Cayenne. O barcă cu pînze ne-a adus la un loc fixat dinainte, de unde am plecat cu un yaht spre Brazilia. Acolo se făcuseră toate pregătirile pentru înapoierea mea în Europa. Ce s-a întîmplat cu unul dintre cei doi fugari, nu ştiu, de celălalt am aflat însă că se găseşte la New York.Eu am căpătat un paşaport pe numele Feca Czerna, nume care, în afară de cel de botez, nu era al meu cu adevărat. Paşaportul era prevăzut cu o fotografie care- mi seamănă aidoma. Şi acum Centrala Principală mă avea în puterea sa. Deoarece trecutul meu îi era cunoscut el mă putea preda în orice clipă

autorităţilor franceze. Şi acest lucru înseamnă pentru mine înapoierea în Guyana. În cele din urmă, am fost trimisă la New York.

Cunoşti vre-un punct al New York-ului, întrebă Stopford, din care ar fi cu putinţă de stabilit locul unde se află cartierul general al acestor indivizi? Cu alte cuvinte, care a fost ultimul punct pe care l-ai observat cu prilejul întîlnirilor d-tale cu Majetatea Sa Centrala Principală, înainte ca aceia care te-au condus să te facă să-ţi pierzi putinţa de orientare?

Era un restaurant cu numele curios de: "La bărbierul albastru", răspunse doamna Czerna. Noaptea, după închiderea localurilor, am fost dusă într-acolo. De îndată ce m-am aflat înăuntru, mi s-au legat ochii cu o legătură întunecată, fiind condusă pe scări nenumărate. Am străbătut după aceea coridoare lungi şi săli care nu se mai sfîrşeau. Uneori ne foloseam şi de ascensor, pînă cînd, în cele din urmă, m-am pomenit singură cu Centrala Principală, într-o încăpere vopsită în negru şi auriu.

După o scurtă pauză, d-na Czerna îşi urmă povestirea, fiind scuturată de un fior.

E grozav omul acesta! Energia sa e atît de mare, încît o simţi aproape fiziceşte. După terminarea primei noastre întrevederi am coborît cu un ascensor, mai multe etaje, după care am fost legată iarăşi la ochi, fiind condusă, printr-un adevărat labirint, la o maşină unde mi se scoase legatura de pe faţă. Dar ferestrele automobilului erau acoperite automat şi numai în apropierea hotelului "Plaza", unde locuiam pe vremea aceea, şoferul trase perdelele. De atunci n-am mai fost la "Bărbierul albastru". Am mai fost chemată la Cartierul general încă de două ori, dar în ambele cazuri membrii organizaţiei m-au luat în maşina asta închisă, lăsîndu-mă într-un garaj.

Intr-o casă ce se afla la cincisprezece mile depărtare de vila Sutton, colonelul Drake Roscoe avea o convorbire

telefonică cu Ned W. Regan.

- Aşadar, ai stabilit legătura cu prefectul poliţiei, care conduce personal operaţiile de încercuire. De unde vorbeşti?

- De la circumscripţia de poliţie care e la două mile spre Sud de d-ta, răspunse Regan. Nu s-a operat nici o arestare. A scăpat toată banda care fusese concentrată în preajma vilei Sutton. Încep să cred că indivizii aceştia au înfăţişarea unor oameni de treabă, fiindcă deşi au fost oprite toate maşinile, n-a fost întîlnit nici un om care să pară suspect. Dacă ar fi mers pe jos, firește că s-ar fi putut strecura cu toţii.

- Deci, nimic suspect?

- Aşa presupun. Poliţiştii înaintează mereu şi în curînd vor fi la d-ta.

- Ai vreo veste de la doamna Czerna?

- Da... Împreună cu prietenul d-tale, doctorul acela englez, a trecut în goană, într-o maşină, pe dinaintea unui poliţist care abia a avut timpul să-i ia numărul. Firește, o maşină din garajul lui Sutton. Doctorul ăsta e o pramatie bună! Cred că nu ţi-ai pierdut simpatia pentru el?

Roscoe rîse.

- Mă bucură că eşti mulţumit, colonele. Ai şi dreptul să fii, deoarece ai scăpat cu viaţă. Dar plasa este goală. N-am prins nimic în ea.

- Te înşeli. Lucrurile merg încet, dar sigur. Îndată ce-i vom încercui pe Stopford şi pe doamna Czerna, vom fi mult mai departe decît sîntem acum. Păstrează contactul cu mine, căci un singur lucru mă neliniştește şi anume: dacă "zonişii" aceia dau de Stopford, îi va merge rău.

- Dar ei ar trebui să fie mulţumiţi că Stopford a izbutit să le scape un membru al bandei, spuse detectivul.

- Asta e adevărat, însă va fi aflat prea multe cu privire la ea. Ascultă ce-ţi spun eu, Regan; trebuie să dăm de dînsul cît mai repede. Regan se întărîtă, cuprins de necaz:

- Plesnesc de furie de cînd perechea aceasta a şters puti-

na. Şi abia acum încep să pricep... că lucrul s-a întîmplat cu ştirea d- tale.

- Ai ghicit. Drumurile noastre nu sînt totdeauna aceleaşi, Regan. Şi pentru ceea ce ce am făcut îmi asum toată răspunderea. Aştept deci un raport asupra celor doi, în răstimpul următoarelor douăzeci de minute.

Într-o cameră întunecoasă, în care se putea ajunge pe cale ocolită prin restaurantul "Bărbierul albastru", se aprinse o luminişă roşie.

- Aici C.G.spuse un glas monoton. Raportul comandantului de sector I A I, care comandă detaşamentul de la casa din şosea. Ofiţerul de zonă 2 A mai e încă acolo, cu doctorul Stopford.

Ofiţerul de zonă 3 A este aşteptat să preia comanda. Ora şi 5 minute. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul şefului Diviziei A!

- N-a sosit nici un raport.

- Raportul patrulei C.G.care supraveghează pe comandantul de sector I A II, ceru glasul muzical.

- A sosit. Patrula raportează că două grupe de trăgători în frunte cu şefii de grupă, au venit în maşini, oprind la nord şi sud de casa din şosea.

Alte patru grupe stau pregătite. Comandantul de sector a luat măsurile necesare. Ora 5. Raportul s-a sfîrşit.

Cîtva timp domni tăcere apăsătoare, apoi omul misterios urmă:

- Pune în vedere comandantului de sector să comunice imediat sosirea ofiţerului de zonă şi pune-l pe acesta în legătură cu mine, prin Radio X.

Ia contact cu şeful Diviziei A. Lucrul acesta este extrem de urgent. Adună unităţile împrăştiate în propriile lor zone.Toate unităţile vor continua să stea pregătite. La lucru!

Lumina roşie se stinse.

In locul ei se ivi deodată în perete, harta luminoasă a New York-ului, pentru dobîndirea căreia multi oameni

bogaţi şi-ar fi înjumătăţit, cu dragă inimă, averea, ca să descopere cuibul acelei organizaţii teribile. Ea reprezintă faimosul sistem al "zonelor", dînd în acelaşi timp la iveală ceea ce căutau atît de mulţi oameni: sediul Centralei Principale.

Zorile se iveau încetişor. O lumină tulbure, cenuşie, se cernea prin crăpăturile draperiilor.

Stopford, care stătea la pîndă la una din ferestre spuse:

- Maşina de la cotitura şoselei mai stă acolo.

O alta se află nu departe de casa noastră.

Doamna Czerna zîmbi trist:

- Nu ţi-am spus că sîntem împresuraţi? Eu sînt asigurată, caci fac parte din organizaţie, dar pe d-ta nu te vor lăsa să pleci... Ce-o fi asta? Doctorul ciuli urechea, apoi spuse:

- Cineva dă tîrcoale pe coridor, e probabil unul din indivizi. Se poate, însă, să fie şi un servitor căci începe să mijească de ziuă. Capul sus!

- O singură speranta mai am, spuse doamna Czerna. Unul dintre cei doi bărbaţi, care au evadat împreună cu mine din Guyana, este acum şeful meu de divizie. Ţine mult la mine şi cred că ne va ajuta.

- Nu prea pun mare preţ pe ajutorul lui...

- Eşti nebun! Ai trecut doar prin destule primejdii ca să ştii că viaţa d-tale nu prea are valoare atunci cînd te pui în calea acestor oameni. Îl voi chema la telefon.

- Ce? Cunoşti numărul lui?

- Da.

În lumina tulbure a dimineţii, doamna Czerna se îndreptă spre telefon. Tocmai ridicase receptorul, cînd zgomotul de pe coridor deveni mai pronunţat.

- Încuie uşa! spuse ea, din ce în ce mai nervoasă, apăsînd pe furca aparatului.

Cineva încerca uşor clanţa.

- Centrala?... întrebă doamna Czerna. Dă-mi, te rog, legătura cu...

Doctorul Stopford îşi întipări bine în minte numărul

cerut. Şi în acelaşi timp auzi paşi uşori sub fereastră...

- Aici Zona 2 A. Pot vorbi cu şeful Diviziei?... Ce?... E de serviciu?... Înştiinţează-l imediat prin Radio X să mă cheme aici. Numărul?... Notează!...

Îndică numărul apoi spuse:

- Ai înţeles?... Atunci comunică imediat mai departe ce ţi-am spus. La revedere!

Doctorul o privi iscoditor şi întrebă:

- Aş putea să aflu ce fel de meserie are acest şef de divizie? Vreau să spun, profesiunea cu care se arată în lume!

- Şeful Diviziei mele este un foarte cunoscut membru al Bursei din New York.

- Drace! exclamă Stopford, surprins. Atunci nu e de mirare că prietenul meu Roscoe se află într-o încurcătură atît de mare. După cum am putut afla acum, domnul acesta e ocupat în clipa de faţa?

- Da. E de serviciu...

- Şi ce e cu Radio X?

Ea şovăi cîtva timp, apoi răspunse:

- Toţi ofiţerii cu un rang mai înalt decît acela de şef de grupă, sînt prevăzuţi cu un aparat portativ de radio, o invenţie secretă a Centralei Principale.Pe al meu am fost nevoită să-l părăsesc în vila Sutton. Se găseşte în caseta mea de manechiură.

- Asta înseamnă că personajul pe care îl cauţi poate fi găsit de-a dreptul de la cartierul Diviziei sale?

- Exact aşa este! Acum aştept să-mi vorbească dintr-un moment într-altul...

O izbitură puternică în uşa o făcu pe frumoasa femeie să se arunce în braţele lui Stopford. El se aplecă deasupra ei şi o sărută.

- Deschide uşa! porunci cineva. Altfel o spargem.

Doamna Czerna aprinse lumina în cameră şi, dîndu-şi seama că arăta cam "deranjată" după noaptea aceea furtunoasă, se dădu repede la o parte.

Stopford deschise uşa şi patru bărbaţi intrară înăuntru, purtînd măşti negre care le acopereau pe jumătate obrazul. Toţi patru aveau revolvere în mîini. În urma lor venea un al cincilea care, aruncînd o privire spre doamna Czerna, îşi întoarse reverul hainei, lăsînd să i se vadă o insignă cu sclipiri de diamante.

- O maşină te aşteaptă jos! spuse el.Ordin de la Centrala Principală.

Privirea desnădăjduită a doamnei Czerna se opri asupra doctorului Stopford. În clipa aceea se auzi un ţipăt care venea de jos, şi care fu curmat deodată...

- Bietul de el! murmură medicul. Asta trebuie să fi fost portarul de noapte...

Conducătorul grupului se îndreptă spre telefon.

În camera care adăpostea singura hartă veritabilă a Zonelor, se aprinse o lumină roşie.

- Aici C.G! rosti cineva. Raportul ofiţerului de zonă 3 A, care conduce operaţiunile la casa din şosea.

În fruntea unui grup de trăgători, el a izbutit să pătrundă înăuntrul casei, după metoda obişnuită.

Şeful de grupă ţine în şah pe portarul de noapte.

Drumul e apărat de grupele 3 şi 4, din sectorul 3 A I. Totul în regulă. Doctorul Stopford arestat. Ora 5, 10. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul şefului Diviziei A!

- Raportul a sosit. Conform instrucţiunilor, şeful e în drum spre casa din şosea. Raportul sosit prin Radio X. Lipseşte ora. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul patrulei C.G.

- A sosit. Patrula raportează că două grupe ţin ocupată şoseaua şi că ofiţerul de zonă 3 A, cu o a treia grupă, a pătruns în casă. Şeful Diviziei tocmai a sosit. Ora 5, 28. Raportul s-a sfîrşit.

Timp de un minut domni tăcerea. Apoi se auzi ordinul:

- Pune în vedere şefului Diviziei să-l aducă pe doctorul

Stopford direct la Cartierul general.

Intrarea şapte. Ofiţerul de zonă 2 A să-mi raporteze de îndată. Pune în vedere ofiţerului de zonă 3 A să concedieze unităţile instalate în zonele lor. Toate unităţile vor sta pregătite în aşteptare ordinului de a trece în repaos. La lucru!

Lumina roşie se stinse.

- Foarte interesant! spuse Stopford, cînd şeful oamenilor mascaţi puse la loc receptorul. Cu adevărat că ai "izbutit să pătrunzi înăuntru", deşi nu prea pricep bine cum vine chestia cu "metoda obişnuită".

Şi privind prin monoclu la cei patru mascaţi înarmaţi, care stăteau lîngă uşă, el urmă:

- Probabil că sînteţi o "grupă de trăgători". şi cu toate că nu sînt de acord cu şeful dvs. că "totul e în regulă", înţeleg destul de bine că sînt "arestat"

De afară se auzi o fluierătură slabă. Şeful tresări şi se îndreptă spre uşă.

Un al şaselea mascat, care purta sub mantilă un costum elegant de seară, intră înăuntru şi imediat se îndreptară asupra lui patru revolvere. El îşi întoarse însă, liniştit, reverul pardesiului şi din nou sclipiră diamante...

- Duceţi-vă jos şi staţi pregătiţi acolo! ordonă el.

- Cum să-ţi mulţumesc! exclamă frumoasa femeie, cu însufleţire. Ştiam că mă pot bizui pe d-ta. Ai sosit tocmai la timp.

- Nu te bizui prea mult pe mine, fiindcă am mîinile şi picioarele legate şi nu văd încă ce aş putea...

Îşi curmă vorba, fiindcă de pe şosea se auzi duduit de motoare puternice. Apoi detunară împuşcături şi un ţipăt sfîşie văzduhul...

Mascatul alergă la fereastră. Se luminase bine de ziuă. Şi în timp ce el era ocupat încă să dea la o parte draperiile, răsunară paşi pe scară şi undeva, în casă, se mai auzi o detunătură de armă.

Colonelul Roscoe dădu buzna în cameră, urmat de şase poliţişti.

- În sfîrşit, o captură bogată! exclamă el, triumfător. Doisprezece trăgători, cu doi şefi de grupă doi ofiţeri de zonă şi... dacă nu mă înşel... un şef de divizie.

Doctorul Stopford se întoarse spre doamna Czerna.

Ea se feri să-i întîlnească privirea, dar buzele rostiră încetişor:

- Slavă Domnului!

XVIII

Într-o încăpere albă stătea o făptură neagră. În nici un loc din cele două emisfere ale globului nu s-ar fi putut găsi o altă încăpere la fel şi o făptură asemănătoare.

Încăperea era rotundă şi deasupra ei se boltea o cupolă de sidef, care făcea impresia unui cer de seară de la Tropice, deoarece servea de reflector unui invizibil sistem de luminat. Pereţii, îmbrăcaţi cu lemn de abanos, erau şi ei încrustaţi cu sidef.

Singura persoană care se află în această încăpere şedea la o masă mare, albă, pe care erau împrăştiate hîrtii şi unde se afla şi o serie de tablouri de comandă, foarte complicate şi cu o înfăţişare ciudată.

Persoana aceasta era o femeie.

Ea purta o rochie neagră din catifea, şi tăietura lăsa să se vadă că modelul aparţinea epocii medievale. Rochia îi venea turnată pe corp, întocmai ca o piele de şarpe. Braţele şi umerii erau minunat modelaţi, fiind de o albeaţă neobişnuită. Părul pieptănat pe ceafă după moda spaniolă, avea o strălucire neagră-albăstruie şi la urechi scînteiau doi cercei cu briliante mari cît aluna.

Ochii-i luminoşi, cu genele ca două linii drepte, priveau

ţintă înainte. Mîinile subţiri, fine, stăteau nemişcate pe masă. Pe arătătorul mîini drepte avea un inel cu un briliant de o tăietură şi mărime neobişnuite.

Se auzi un sunet slab, ca al unor zurgălăi de argint ce ar fi răsunat în depărtare şi într-un dulăpior de lac, de pe masă, sclipi o luminiţă roşie, ca şi cum o vietate micuţă, pitulată acolo, ar fi privit afară cu un ochi mînios.

- Aici C.G.! spuse un glas gutural.

Glasul părea să fie al unei persoane ce se afla chiar în cameră.

- Raportul Centralei Principale New York! porunci femeia, cu glas rece, în timp ce buzele-i roşii abia se mişcară.

- Centrala Principală se va afla imediat la aparat

- Dă-mi legătura!

Alături de punctul roşu de lumină din dulăpiorul de lac, se aprinse unul violet.

Femeia întinse mîna spre un buton şi imediat încăperea se cufundă în întuneric.

- Aici Centrala Principală New York, rosti glasul muzical, care parea să fie la cîţiva metri depărtare.

- Raportul d-tale!

- După lovitura neizbutită din vila Sutton, despre care am raportat la timp, ofiţerul de zonă 2 A Feea Czerna, s-a refugiat într-o casă situată în apropiere pe şosea, însoţită fiind de medicul englez de vapor Stopford. S-a procedat după metoda obişnuită. Colonelul Drake Roscoe, care operează în slujba guvernului, a atacat casa azi dimineaţă la ora 5, 30. Următorii ofiţeri au fost arestaţi: şeful Diviziei A, ofiţerul de zonă 2 A, ofiţerul de zonă 3 A, şefii de grupă 2, 3 şi 4, comandantul de sector 3 A 1 şi doisprezece trăgători. Pe baza unor informaţiuni a căror sursă nu poate fi determinată, prefectul poliţie Burke a împresurat toate străzile din jurul C.G.-ului New York. Întreaga circulaţie se face pe cale ocolită. Se pregăteşte o razie la "Bărbierul albastru". Statul major stă gata de acţiune la C.G. Toate unităţile sînt

împrăştiate. Raportul s-a sfîrşit.

Cu calm desăvîrşit femeia ordonă imediat:

- Şefii Diviziilor B şi C să se anunţe de îndată la Centrala Principală Chicago. Înştiinţează Chicago! Şeful Diviziei D, se va anunţa astă seară la ora opt la Centrala Principală Filadelfia.

Înştiinţează Filadelfia! Înainte de plecare fiecare şef de Divizie procedează cu ofiţerii săi de zonă în conformitate cu instrucţiunile indicate pentru cazurile de primejdie. Comunică imediat aceste ordine şi fii gata pentru a primi altele!

Din întuneric se ivi o hartă luminată, care acoperi o mare parte a peretelui din faţa mesei. Era o hartă a Statelor Unite, prevăzută pe toată întinderea ei de un păienjeniş fin de cercuri. Erau reţele mai mari şi mai mici, dar ele se atingeau unele cu altele.

Femeia de la masă făcea să dispară în întuneric un sector după altul al hărţii, pînă nu mai rămaseră decît Zonele din Filadelfia, New York şi Chicago.

- Aici Centrala Principală New York! se auzi din nou glasul muzical. Ordinele au fost transmise mai departe.

- Comunică tuturor acelora care fac parte din statul major al d- tale, să se anunţe mîine aici, la şeful statului major. Procedează după instrucţiunile pentru cazuri de primejdie. Deoarece Drake Roscoe trebuie să fie în posesia unor informaţii importante, fă tot ce poţi în timpul care-ţi mai rămîne, pentru a induce în eroare ancheta.D-ta însuţi anunţă-te personal, mîine, la mine.

Atît luminiţa roşie cît şi cea violetă din dulăpior se stinseră.

- Dă încoace felinarul! porunci prefectul poliţiei, Burke.

În gangul întunecos nu se vedea decît capătul aprins al unei ţigări. Şeful iubit şi temut în acelaşi timp era văzut rar de tot la o razie; dar aceasta de acum era una excepţională.Luau parte la ea patru sute de oameni.

- Aici, Sir!

Un rotocol de lumină albă căzu pe o uşă pe care se putea citi numele unei firme foarte cunoscute.

- Unde e Cartwright? întrebă Burke.

- Sînt aici, Sir.

- I-ai telefonat lui Bronson că avem nevoie de cheile bi-roului său?

- D-l Bronson e plecat din oraş.

- Ranga de fier!

Doi poliţişti vînjoşi veniră repede în faţă şi se apucară să pargă uşa cu ranga. Scara şi gangul mişunau de oameni.

- Ne aflăm la etajul optsprezece, spuse cineva.

- Adevărat, Markham? întrebă Burke.

- Vroiam să spun prin asta, Sir, că, după raport, încăperea pe care o căutăm e situată foarte sus.

- Ceea ce înseamnă...?

- Clădirea "Scudamore" se află la capătul acestui bloc şi nu mai putem fi prea departe de acest capăt.

- Ei, şi?

- Nu e cu putinţă ca încăperea cu pricina să se afle în creştetul turnului "Scudamore"?

- Ba chiar foarte posibil, spuse cineva de jos.

Toţi întoarseră privirile, căutînd să afle cine vorbise.

- Colonelul Roscoe, murmură Burke.

Mai trecură cîteva clipe pînă cînd colonelul să-şi poată face loc spre ei.

- Tocmai mă înapoiez dintr-un zbor de recunoaştere, spuse el. Cea din urmă informaţie a noastră ne arată că e vorba de o încăpere ce se află într-un turn şi n-are ferestre.

- Şi?... întrebă Burke.

- Ultimul etaj al turnului " Scudamore" n-are ferestre. În tot oraşul e singurul în acest fel.

- Respectele mele, Roscoe! spuse prefectul.

Un trosnet puternic dădu de veste tuturor că uşa fusese spartă. O duzină de lămpi de buzunar îşi revărsară deodată

lumina şi poliţiştii dădură buzna în birourile firmei Bronson.

În camera zugrăvită în negru şi auriu, o făptură caraghioasă stătea în faţa unui perete din care ţîşni o scînteie roşie.

- Aici C.G., se auzi un glas monoton. Ordinele au fost îndeplinite. Toate cartierele generale ale Diviziilor evacuate. Nu s-au mai produs alte arestări. Detaşamentul de razie de sub conducerea prefectului Burke, pornit de la Ieşirea No.7 spre "Bărbierul albastru", a înaintat pînă la birourile Bronson. Se conduc probabil după un plan întocmit de ofiţerul de zonă 2 A. Ofiţerul de zona 1 B., Max Solke, raportează că descoperirea intrării spre ascensorul particular e numai chestie de timp. Se pare că Roscoe, cu prilejul unui zbor deasupra oraşului a stabilit locul unde e situat C.G.-ul. El se află în prezent cu detaşamentul de razie. Raportul s-a sfîrşit.

- Pune-mă în legatură cu şeful chimist! ordonă omul mascat.

Alături de lumina roşie se ivi una albastră.

- Aici laboratorul şeful chimist.

- Vino imediat la mine!

O mînă înmănuşată se mişcă, răsuci un comutator şi peretele deveni iar negru.

La stînga mesei lungi se deschise uşa secretă a ascensorului mic şi un bărbat cu păr cărunt şi mustaţă stufoasă intră în ciudata încăpere. Peste haină omul purta un halat de lucru cenuşiu.

El se înclină cu stîngăcie şi ochii săi blînzi miopi, se aţintiră prin ochelari asupra mascatului aşezat în spatele mesei.

- Harta a fost îndepărtată?

- Da.

- Laboratorul a fost evacuat?

- Complet.

- Adu sus statuia, după aceea poţi pleca. Joi la ora 5 anunţă-te la C.G. Cincinnati. Eu însumi voi întrerupe curen-

tul care deserveşte ascensorul.

Şeful chimist făcu o nouă plecăciune stîngace şi plecă. Uşa se închise fără zgomot în urma lui.

XIX

Căpitanul transatlanticului "Ruritania" tresări din somn.

- D-ta eşti, intendent?

- Da, Sir. Iertaţi deranjul, dar doctorul Stopford, care tocmai a sosit pe bord, stăruie să stea de vorbă imediat cu dv.

- Stopford!

Căpitanul transatlanticului sări jos din pat ca o veveriţă.

- Unde e? întrebă el.

- În cabina dv., Sir.

Cînd intră în cabină în uniformă, dar cu un fular alb la gît în loc de guler îl găsi pe fostul medic al vaporului, în smoking şi cu un pardesiu care-i şedea cam prost, stînd pe canapea alături de o femeie nespus de frumoasă, care părea că vine şi ea de la vreo petrecere.

- Ah, Sir Harry! făcu Stopford, vesel ca de obicei. Mi-a fost foarte penibil să vă scol din pat, dar nevoia nu cunoaşte lege. Doamna Czerna se topea de dorinţa de a vă cunoaşte. Şi întorcîndu-se spre însoţitoarea sa, îl prezentă:

- Căpitanul Sir Harry Bristol.

Sir Harry, care ştia să aprecieze o femeie frumoasă, regretă că era nebărbierit.

- Ce s-a întîmplat, Stopford? întrebă el. Dispariţia d-tale mi-a provocat multe griji. Ai nimerit în vreo capcană?

- Aţi ghicit, răspunse Stopford, aruncînd o privire doamnei Czerna. Într-o capcană a bandei Zonelor.

- Banda Zonelor?

- Există în New York un individ, spuse Stopford apoi,

care ţine în puterea sa - sau ţinea - întreg oraşul. Pornind vînătoarea după el, prietenul nostru comun, colonelul Drake Roscoe, era cît pe ce să-şi piardă preţioasa-i viaţă. Doamna pe care o vedeţi aici mai pluteşte şi acum în primejdie de moarte. Astfel se explică ivirea noastră neprotocolară aici.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că solicităm ocrotire.Dumnezeu ştie cum am izbutit să ne strecurăm prin liniile duşmane, dar abia aici ne aflăm în afara cîmpului lor de acţiune.

- Aici sună a gol, Sir.

Poliţiştii, care se aflau deasupra "Bărbierului albastru" şi la miazăzi de el, erau acum mai aproape de a face o mare descoperire decît bănuia vreunul din ei.

- Străpungeţi! ordonă Burke.

Un adevărat uragan de trosnete şi lovituri se dezlănţui deodată.

- Unde e colonelul Roscoe?

Nimeni nu ştia.

- Cheamă-l la telefon pe Neville, pe cablul Bronson şi spune-i că e probabil c-am descoperit galeria. Unde e Solke?

- Aici! răspunse un glas.

Lămpile de buzunar intrară în funcţiune, deoarece cablul electric era tăiat în apartamentele acestea. Oamenii îşi dădeau osteneala să descopere vre-o uşă secretă în pereţi.

- Solke, unde ai plecat acum cinci minute?

- Am vrut să văd unde a rămas colonelul Roscoe.

- Vino mai încoace, la lumină!

Max Solke, secretarul prefectului poliţiei şi deţinătorul tuturor secretelor Prefecturii, se apropie.

- Parcă te-am auzit telefonînd de la un aparat al firmei Bronson? îi spuse Burke.

- Da, Sir.

- Am pus să te supravegheze; colonelul Roscoe m-a făcut atent asupra d-tale.

Max Solke, ofiţerul de zonă I B., nu trădă nici o surprindere. Pe fruntea sa se iviră totuşi broboane de sudoare.

- Eşti arestat. Duceţi-l de aici!

Un murmur de uimire se auzi din toate părţile. Şi în vremea asta, opera de distrugere continua la al douăzeci şi doilea etaj al clădirii " Scudamore".

După ce fusese dat la iveală mecanismul unei uşi glisante, secrete, din perete, se dădu peste o galerie îngustă de ascensor.

Lămpile electrice luminară golul acesta, în sus şi în jos.

- Un om vrednic ar putea să se caţere pe cablul acesta, spuse prefectul, privind gînditor în sus.

Cine are planul casei?

- Eu Sir.

- Sîntem aici la temelia turnului "Scudamore"?

- Da.

- Atunci aduceţi scările de incendiu! Vom cerceta cele trei etaje ale turnului.

Luînd lampa de buzunar din mîna unuia care-i stătea mai aproape, el îndreptă din nou lumina în susul golului ascensorului şi exclmă:

- Dumnezeule sfinte!

Se dădu înapoi, clătinîndu-se şi lampa îi căzu din mînă.

- Ce s-a întîmplat, Burke?

Prefectul se reculese şi se-ntoarse spre cel care vorbise era colonelul Roscoe.

- Colo sus, îngăimă Burke, vădit emoţionat încă, la extremitatea galeriei, am văzut ceva care se holba la mine...

- Ce anume?

- Ceva galben, fără păr... un soi de mumie.Dar ochii se mişcau...

- Aha! Aşadar, dumnealui mai e aici! spuse Roscoe rîzînd.

- "Dumnealui"? Dar ceea ce am văzut eu nu era ceva omenesc.

- Omenesc sau nu, fapt e că ceea ce-ai văzut este tocmai ceea ce căutăm; Centrala Principală.

Un aparat de înaltă frecvenţă pîrîi violent într-o încăpere întunecoasă din apropierea creştetului turnului clădirii Scudamore. Apoi se produse un ticăit accelerat, care, exprimat în cuvinte, însemna:

- Aici Marea Centrală Principală. Raportul!

Omul mascat răspunse:

- Aici Centrala Principală New York stop. Detaşamentul de razii se desfăşoară în linie, pe scări de incendiu stop. Zonele de aici evacuate stop. Totul adus la îndeplinire conform prevederilor stop. Raportul s-a sfîrşit.

Un zgomot îndepărtat pătrunse înăuntru, un sunet de lovituri înnăbuşite, amestecat cu glasuri agitate.Aparatul mai ticăi odată, scurt de tot:

- Retrăgeţi-vă!

Printr-o fereastră pe jumătate acoperită pătrunse o undă de lumină albă orbitoare, care alunecă mai departe, părînd să lase în urmă încăperea şi mai întunecată. Pompierii puseseră în funcţiune reflectoare, şi fiind scăldat de fîşia mişcătoare de lumină, turnul imobilului Scudamore se înălţa în întunericul ceţos. Pe partea sa de răsărit se căţărau pe scări oameni, parc- ar fi fost furnici.

Încăperea luminată fugăr de reflectoare, se dovedi a fi un laborator din care aparate şi instalaţii păreau abia de curînd demontate şi duse acolo. Rafturile şi sertarele erau goale.

Un bărbat, cu figura umbrită de marginea pălăriei stătea în faţa unui tablou de comandă. În întunericul care învăluise din nou camera, el aprinse o lampă de buzunar, îndreptă lumina pe tablou, întinse mîna şi deşurubă un comutator mare.Aproape de tot de locul unde se afla, topoare lucrau de zor...

Se auzi un trosnet uşor, apoi se lăsă o tăcere mormîntală în laboratorul părăsit, întreruptă doar de zgomotul pe care-l

făceau, căutînd, poliţiştii şi pompierii.

Zorile se iviră cenuşii şi tulburi; un linţoliu nesfîrşit parca să atîrne deasupra oraşului. În spatele cordoanelor de poliţişti se îngrămădeau trecătorii matinali şi noctambulii întîrziaţi şi toţi se holbau în sus, unde turnul Scudamore strălucea ca un minaret vrăjit.

Din depărtare încă, Molly O'Hay şi prietena ei June, care însoţite de Ned W. Regan se îndreptau spre teatrul de luptă observau spectacolul. Ajunşi la un punct de unde se putea vedea bine, detectivul ordonă şoferului să oprească maşina o clipă.

- Ia priviţi! Asta e o razie de primul rang!

Era cam în acelaşi timp cînd oamenii lui Burke pătrunseseră în laborator, în timp ce Roscoe cu şase poliţişti se căţărau mai sus, spre vizuina păianjenului.

- Ajutaţi-mi să încalec ieşitura asta a zidului! spuse prefectul.

Cu revolverul în mînă, el privea cercetător prin încăperea golită.

- Un laborator, îşi dădu cu părerea cineva.

- Te-ai întors, Markham?

- Tocmai am sosit, Sir. Ex-secretarul dvs. e în siguranţă, într-o celulă.

- Foarte bine. Cercetaţi mai departe!

Şi oamenii săi găsiră fel de fel de lucruri misterioase, dar nici o ieşire care să ducă afară din încăperea aceasta.

- Ciocăniţi pereţii!

Tocmai cînd se îndeletniceau cu treaba asta, Roscoe intră şi el prin fereastra care fusese spartă.

- Alo, Burke! De afară nu putem pătrunde în etajul cel mai de sus.

- Şi aici stăm de asemenea ca în cuşcă, mormăi prefectul poliţiei.

Asta era laboratorul unde preparau otrăvurile, spuse colonelul îngîndurat. Mă tem că indivizii ni s-au strecurat

printre degete.Poate că încăperea de sus ne va despăgubi pentru asta.

- Am găsit golul ascensorului, Sir, dădu de veste Markham.

- Să se aducă rângi de fier! porunci Burke.Pinker d-ta ai făcut armata la marină, dacă nu mă-nşel?

- Da, Sir.

- Poţi să te caţeri cincisprezece picioare pe un cablu şi s-o faci acolo pe spărgătorul?

- Lăsaţi pe mine, domnule prefect!răspunse Pinker plin de încredere.

Rângile şi topoarele se înfipseră în perete.

Cînd maşina lui Sutton ajunse în faţa cordonului poliţienesc, strada era blocată de o masă de oameni. Maşina îşi făcu loc cu greu, pînă cînd un comisar strigă:

- Înapoi! Nu se poate trece pe aici!

Dar bărbatul de lîngă şofer se uită la comisar de parc-ar fi vrut să-l înghită şi spuse:

- Eu sînt Ned Regan, şi mă duc la imobilul Scudamore.

În felul acesta maşina lui Page Sutton îşi putu continua drumul. Dar cu o sută de metri mai departe fu oprită din nou de un ofiţer de poliţie:

- Cine v-a dat voie să treceţi?

- Eu însumi!răspunse detectivul furios.

Şi pentru a doua oară maşina trecu, iar ofiţerul de poliţie salută, ducînd mîna la şapcă, în timp ce un surîs fin înfloră pe chipul său cadaveric, iar ochii-i pătrunzători se aţintiră asupra Molly-ei O'Hay.

- Mr. Regan! rosti deodată Molly, prinzîndu-l de umăr pe detectiv.

- Ce s-a întîmplat?

- Pe omul acela, pe lîngă care am trecut acum, îl cunosc.

- Îmi pare rău.

- Seamănă cu Napoleon.

- Pe dinafară, dar nu şi pe dinăuntru.

Prietena Molly-ei se amestecă şi ea în vorbă.

- Omul acela în uniformă de poliţist a supravegheat casa tatălui meu, toată săptămîna trecută.Nu e poliţist, cum nu sînt eu...

- Dra...

Maşina opri.

- Cred, spuse Molly, stăpînită de o nervozitate de nedescris, că este cu siguranţă acela pe care colonelul Roscoe îl numeşte "Centrala Principală".

Croindu-se un drum în încăperea cu cupola aurie, colonelul Roscoe intră cel dintîi înăuntru, cu mare băgare de seamă.

Privirea sa uimită alunecă peste pereţii negri-aurii, se opri la covoarele de preţ, aşternute pe jos, apoi pe cele patru trepieduri negre şi pe masa antică. Şi în fotoliul din spatele acestei mese sta cineva...

Era o făptură învesmîntată în talarul medieval al magisterilor şi mîinile galbene şi le ţinea pe masă. Obiecte ciudate se aflau de asemenea pe această masă, lungă şi îngustă; dar privirea îţi era atrasă de figura umbrită care stătea acolo, în fotoliu, mută şi nemişcată.

Era o figură galbenă de mumie, cu ochi nefiresc de alungiţi, ca acei ai unei zeităţi egiptene, cu un nas care abia se vedea de mic ce era şi cu o gură care părea doar o tăietură.

Prin uşa spartă de la golul ascensorului, prefectul poliţiei dădu buzna înăuntru, urmat de o duzină de poliţişti ale căror lămpi de buzunar luminau puternic ciudata încăpere

- Aha! Centrala Principală! exclamă cineva.

Revolverele întinse ţineau în şah făptura din spatele mesei. Roscoe se apropie... dar individul rămase nemişcat. Colonelul puse mîna pe umărul lui.

- Atenţie, colonele! îl preveni cineva.Eu n-am încredere în el nici acum.

Roscoe înhăţă trupul fără viaţă, îl smuci... şi-l zvîrli furios la pămînt.

- E un manechin! scrîşni el.

- Alo! Unde e colonelul Roscoe?

- Aici sus, răspunse Markham. Cine strigă acolo?

- Ned Regan. "Centrala Principală" colindă străzile, deghizat într-un poliţist de-ai voştri.

Restul cuvintelor lui Ned W. Regan se pierdură în zarva care se produse. Abia cînd i se ivi faţa, pe scara care ducea din golul ascensorului, se făcu tăcere.

Şi în tăcerea asta răsună deodată, sinistru, un rîs argintiu. Rîsul venea din cameră, unde totuşi nu se afla nimeni.

- Colonelul Drake Roscoe e acolo? întrebă un glas feminin.

Roscoe tresări şi privi furios în juru-i.

- Cine vorbeşte?

- Aici e Marea Centrală Pricipală, răspunse glasul. Prin intervenţia d-tale ai întîrziat simţitor înfăptuirea planurilor mele, colonele Roscoe. Mulţumită d-tale New York- ul este deocamdată evacuat. N-am încotro, trebuie să te felicit. Dar într-o zi ne vom întîlni şi nădăjduiesc că eu voi cîştiga partida, cu toate astea.

XX

- Chestia e, spuse căpitanul vaporului, că deşi consider ca o cinste faptul de a vă pune la dispoziţie cabina mea, nu pot lăsa "Ruritania" nici o clipă mai mult decît o oră în docul unde se află. Acum e douăsprezece şi jumătate.

Marele politician zîmbi dulceag. Pentru un mare politician, era un om de statură foarte mică; dar chipul său brăzdat cu cute trăda o voinţă de fier.

Vaporul fu străbătut de o cutremurare slabă, care încetă însă îndată.

- Se pun în mişcare maşinile, lămuri Sir Henry. Peste cel

mult două minute primul meu ofiţer îşi va face raportul. Transportăm poştă şi trebuie deci să plecăm punctual. Dacă domnul care lipseşte nu vine curînd, conferinţa dvs. va fi de foarte scurtă durată.

Privirea căpitanului alunecă asupra oaspeţilor săi: o femeie şi şapte bărbaţi. Femeia era încîntătoare. Bărbaţii erau: colonelul Roscoe, doctorul Stopford, Ned W.Regan, cel mai vestit detectiv, prefectul Burke, Page Sutton, unul din cei mai bogaţi cetăţeni ai Americii, Peter Champion, "regele lemnului", şi marele politician.

- Pricepi, domnule căpitan, spuse Regan, că adunarea noastră nu putea avea loc nicăieri în altă parte.Acesta e un vapor englez, şi atîta timp cît acei monştri nu aruncă bombe asupra noastră, ne putem considera aici la adăpost de maşinaţiile Zonelor.

- Adică pentru următoarele douăzeci şi cinci de minute.

- Acest criminal cunoscut sub numele de Împăratul Americii, luă cuvîntul Peter Champion, operează din nou la New York. Informaţia pe care o aşteptăm în noaptea asta, mă costă pe mine şi pe Page Sutton, o sumă frumuşică, dar atît noi cît şi ţara întreagă am suferit destul pînă acum.

- Mi se pare...

Stopford îşi curmă brusc vorba, fiindcă uşa se deschisese şi în prag se ivi un bărbat încotoşmănat cu un şal gros.

Într-o încăpere boltită, în care aveai impresia că te afli în Spania medievală, se afla o făptură înfiorătoare. Încăperea boltită, care părea să fie cioplită în piatră, dar care în realitate nu era decît o peşteră naturală, desăvîrşită numai de mîna omenească, avea o formă ovală. Roca pereţilor şi a acoperămîntului era din serpentin- piatra şarpelui - de un verde atît de închis, încît pe suprafeţele netede aproape că făcea impresia de negru.

Acoperişul părea susţinut de o coloană aşezată în mijloc. Ea făcea parte din stîncă, dar fusese modelată de o mînă dibace. Asemănător trunchiului unui curmal, ea se desfăcea în

partea de sus în şase ramuri, care se adaptau curbelor pietrei sclipitoare şi erau susţinute de şase coloane subţiri.

Sub bolţi frumoase, dispuse în semicerc, se deschidea de fiecare parte cîte un gang; un al treilea, mai mare, se căsca sinistru ca gura unui Moloch, la capătul de răsărit al peşterii.

O lumină verzuie, care nu se vedea de unde provine umplea încăperea, şi din depărtare se auzea murmurul înnăbuşit al unei cascade, repetat de ecoul peşterilor nesfîrşite.

Afară de o masă lungă şi un fotoliu spaniol cu spetează înaltă, nu era nici o altă mobilă în încăpere.

Oricît ar fi fost de ciudată această peşteră - un fenomen geologic, verde, în măruntaiele Manhattan-ului - făptura din fotoliu era şi mai ciudată.

O lumină roşie se aprinse spre coloana din mijloc în direcţia în care se afla masa, şi deşi nu se văzuse ivindu- se nimeni din vreunul din gangurile întunecoase, totuşi, se auzi un glas de atît de aproape, ca şi cum cel ce vorbea ar fi stat lîngă masă.

- Aici C.G. , spuse glasul.Raportul şefului Diviziei C; conducătorul secţiei care supraveghează pe şeful Diviziei B.Acesta din urmă, Robert Macrae, a plecat la zece minute după miezul nopţii spre "Ruritania" şi s-a urcat pe bord. Conform ordinului el a fost supravegheat, dar n-a fost arestat. Ofiţerul de zonă 3 C a rămas pe bord şi aşteaptă instrucţiuni pe coverta vaporului. Şeful de grupă 2 secţia 3 C 2, şi şeful de grupă 4, secţia 2 D 1, detaşaţi pentru misiuni speciale, sînt de asemenea la bord. Conferinţa are loc în cabina căpitanului. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul patrulei C.G., care supraveghează pe şeful Diviziei C! ordonă cu glas muzical făptura mascată.

- Raportul tocmai a sosit. Patrula C.G. confirmă.

Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul d-tale nu e satisfăcător, obiectă mascatul, de astă dată cu glas tăios. Cînd voi dori să-l aud condensat, îţi voi ordona în consecinţă. Altminteri trebuie să raportezi

amănuntiţ.Consideră aceasta ca un avertisment oficial. Nu repeta acum raportul patrulei C.G., ci dă-mi-l pe acela al şefului de grupă care supraveghează "Ruritania" dinspre ţărm.

- Raportul a sosit la timp.Şeful de grupă 1 de la secţia 3 C 1 raportează că toţi ceilalţi oaspeţi se află acum pe uscat. Toată corespondenţa e pe bord. Docul e liniştit. Maşinile "Ruritaniei" au fost puse în funcţiune. Ofiţerii sînt la posturile lor.Totul e gata de plecare.Ora 12, 41.Raportul s-a sfîrşit.

Numai murmurul cascadei îndepărtate tulbura liniştea din peşteră.

- Dă dispoziţii ofiţerului de zonă 3 C, porunci mascatul, să plaseze pe şefii de grupă detaşaţi pentru misiuni speciale în anumite puncte de unde să poată supraveghea ieşirile dinspre bord ale cabinei căpitanului. Ofiţerul de zonă e făcut răspunzător dacă amîndouă uşile nu vor funcţiona. Înştiinţează-l pe ofiţerul de zonă! Îndată ce şeful Diviziei B va fi şters din liste, ofiţerul de zonă şi şeful de grupă să înştiinţeze personal de aceasta pe şeful Diviziei C. La lucru!

Peştera se cufundă în întuneric.

- Grija mea cea mare este numai aceea de a şti dacă am izbutit să-mi acopăr urmele, spuse bărbatul care dăduse buzna în cabina lui Sir Harry Bristol.

- Din puţinul ce-am fost în stare să aflu despre organizaţia aceea a Zonelor, răspunse doctorul Stopford, pot răspunde cu un NU definitiv şi absolut.

- Sînt de aceeaşi părere, spuse Macrae. Dar preţul cu care mă vînd aproape c-ar fi ispitit pe oricine.

- Dat fiind că o parte din acest comitet nu pleacă împreună cu noi, spuse Sir Bristol, privind la ceas, aveţi aproximativ şaptesprezece minute pentru a cîştiga premiul de care aţi pomenit.

Zicînd acestea, el se ridică, se înclină în faţa doamnei Czerna, apoi se adresă politicianului:

- Mă cheamă datoria. Am dispus să fiţi încunoştinţat cu trei minute înainte de plecare. Acum vă rog să mă scuzaţi.

După o nouă plecăciune, ieşi.

- Hai repede, Macrae, spuse Peter Champion, schimbînd o privire cu Roscoe. Presupun că vei răspunde la cîteva întrebări ale colonelului.

Fără să mai aştepte încuviinţarea celuilalt, Drake Roscoe începu:

- D-ta eşti Robert Macrae, reprezentantul a diferite ziare europene şi în acelaşi timp şef de divizie a aşa numitei Organizaţii a Zonelor?

- Da.

- Arată-mi insigna d-tale!

Macrae, un om înalt, slab şi chel, ridică reverul mantilei şi în aceeaşi clipă şapte perechi de ochi se aţintiră asupra unei insigne de onix, care avea încrustată pe ea un D. din diamante.

- Şi spui că vrei să ne dai materialul care să ne dea putinţa de-a lichida cu această organizaţie?

Unde e?

În tăcerea generală, Macrae scoase din buzunar un pachetel, îndepărtă foiţa de hîrtie subţire în care era învelit şi puse pe masă un duplicat al insignei sale.

- O imitaţie! spuse el. Dar nimeni nu pune la îndoială autenticitatea. Din motive lesne de înţeles, nu mă pot despărţi încă de propria mea insignă. Cred că sînt unul dintre cei patru şefi de divizie, deşi n-o ştiu în mod sigur. Am în subordine trei ofiţeri de zonă, nouă comandanţi de sectoare şi treizeci şi şase de şefi de grupă. Mai presus de mine e Centrala Principală. Nu-l cunosc pe acesta, adică nu ştiu cum arată la faţă. Dar el mă cunoaşte. Îi cunosc pe cei trei ofiţeri de zonă ai mei şi ei mă cunosc pe mine. Îi cunosc şi pe comandanţii mei de sectoare, ei însă nu mă cunosc şi nici nu ştiu cine stă în fruntea celorlalte divizii. Dar puterea acestei insigne se întinde asupra întregului oraş.

- Cum trebuie înţeles lucrul acesta? întrebă Page Sutton.

- În sensul că insigna îţi dă autoritate asupra ofiţerilor tuturor zonelor, indiferent căror Divizii aparţin, atîta timp cît n-au rang de şefi de divizie.

- Aşa, aşa! murmură Roscoe, privind insigna falsă pe care o ţinea în mînă. Asta înseamnă că acela care o poartă îşi poate exercita puterea asupra Zonelor?

- Fireşte.

Roscoe se întoarse spre doamna Czerna şi-i ţinu în faţă insigna.

- Recunoaşteţi asta? o întrebă el.

- E insigna unui şef de Divizie.

Macrae se holbă la dînsa:

- De unde ştiţi asta?

- Am fost cîndva ofiţer de zonă, răspunse ea, recăpătîndu-şi calmul. Înainte de razia cea mare aveam sub ordinele mele Zona 2 A.

Macrae privi în jur şi încercă să zîmbească.

- Or mai fi şi alţii de-ai noştri pe aici?

- Nu, răspunse Roscoe. N-avem prea multă vreme... Ai motive serioase să presupui că Centrala Principală plănuieşte un mare complot politic?

- Da. Însă nu ştiu împotriva cui e îndreptat.

Politicianul, care nu-l scăpase din ochi pe acela care vorbise, se amestecă acum în vorbă.

- Crezi că există foruri mai înalte decît Centrala Principală?

- Nu; el este stăpînul.

- În noaptea asta, reluă Roscoe, eşti de serviciu pe bord, pentru Zone, nu-i aşa?

- Da, am bilet pînă la Cherbourg.

- E adevărat că urmează să părăseşti vaporul înainte de plecarea acestuia?

- Da. Numai bagajul meu pleacă.

- Şi ce misiune ai aici pe bord?

- Venim în sfîrşit şi la asta! spuse Macrae. In noaptea aceasta urmează să fie dată o lovitură despre care e drept că nu ştiu încă dacă e îndreptată împotriva d-vs, mr. Champion împotriva lui mr. Page Sutton, sau...

Marele politician zîmbi şi spuse, sec:

- Sau împotriva mea. In orice caz, presupun, mr... mr. Macrae, că e vorba de o chestiune foarte importantă, de vreme ce un şef de Divizie a fost însărcinat personal cu aducerea ei la îndeplinire.

- Fără îndoială.

- Şi ce ordine ţi s-au mai dat? urmă Roscoe cu interogatoriul.

- Să aştept instrucţiuni în cabina mea

- Cu prilejul împresurării casei din şosea, spuse Roscoe, ne-au căzut în mînă cîteva instrumente, a căror construcţie n-a fost în măsură să ne-o lămurească nici un electrician din Statele Unite. Probabil că porţi unul cu d-ta, mr. Macrae?

- Da, un aparat nou, care e o perfecţionare a vechiul Radio X. Cu aparatul acesta nu se lucrează prin alfabetul Morse, ci el funcţionează ca un telefon.

Zicînd acestea, Macrae scoase din buzunarul de la piept un soi de tabacheră mare şi voi tocmai să urmeze cu lămuririle, cînd dinspre uşă se auzi un glas:

- Iertaţi-mă că vă deranjez, dar...

Comandantul "Ruritaniei" intră în cabină, însoţit de o femeie foarte frumoasă, cu părul negru ca pana corbului, îmbrăcată într- o blană de samur, care-i ajungea pînă la picioare a căror piele se străvedea prin ciorapii negri de mătase.

Toţi se ridicară. Străina însă, nu se uita decît la doamna Czerna.

- Ducesa de Greuze, spuse Sir Harry, care călătoreşte împreună cu noi, a descoperit abia acum că a suferit o pagubă mare şi doreşte să folosească telefonul meu pentru o convorbire cu uscatul. Îmi e foarte neplăcut să vă deranjez,

dar vă pun în schimb la dispoziţie cabina cea mare de la capătul gangului.

- Ducesa de Greuze! rosti Roscoe, pe gînduri. Înainte de a se mărita cu bătrînul Duce, a fost o "de la Haye"...

Se opriră din mers, căci doamna Czerna pusese mîna pe braţul lui Stopford.

- Femeia aceea m-a recunoscut, şuşoti ea, înspăimîntată. Am întîlnit-o la Paris şi... ea cunoaşte trecutul meu.

- Cum? exclamă Roscoe.

- Să n-ai nici o teamă! căută s-o liniştească Stopford. Sîntem destul de numeroşi ca să veghem asupra d-tale.

- Intraţi amîndoi înăuntru, spuse Roscoe. Peste doua minute vin şi eu.

- Încotro?... întrebă Stopford, dar colonelul se şi îndepărtase.

Sir Harry Bristol se şi afla înapoi pe punte cînd Roscoe îşi lipi urechea de uşa cabinei comandantului.

Ducesa de Greuze pusese receptorul înapoi în furcă şi scoase din poşetă un instrument delicat, pe care-l puse pe masă, în faţa sa...

XXI

Într-o peşteră întunecoasă din măruntaiele Manhattanului, o porţiune dintr-o hartă bizară era luminată. Ea înfăţişa reţeaua de străzi din vecinătatea docurilor, care erau folosite de marile vase de pasageri. Lumina difuză, răspîndită de fragmentele multicolore ale hărţii, cădea pe o făptură îmbrăcată în negru, care şedea în spatele unei mese lungi.

Din depărtare se auzea bolboroseala unei căderi de apă.

Deodată, un punct roşu sclipi pe hartă.

- Aici C.G., grăi o voce nazală. Şeful de Divizie D. comunică de la Hotel Ambasador că Marea Centrală Principală

ordonă imediata chemare telefonică şi legătură directă. Urgent! Raportul s-a sfîrşit!

- Întrerupe legătura! spuse omul mascat.

Pe masa lungă se auzi un pîrîit, apoi se ivi o luminiţă verde.

- Aici Centrala Principală New York, spuse glasul muzical.

- Aici Marea Centrală Principală. Planul pentru "Ruritania" trebuie modificat. Uşiţele de pe punte şi cabina căpitanului nu corespund scopului. Avertizează-l pe şeful Diviziei C. Comută operaţiunile pe covertă, la bord, în spatele cabinei comandantului. Procedează imediat! Din acest moment eşti personal răspunzător. Întăreşte echipele de acoperire! Ofiţerii detaşaţi acolo sînt în primejdie.La lucru!

Luminiţa verde făcu loc celei roşii.

- Aici C.G.

- Comunică şefului Diviziei C. să întărească unităţile de jur împrejurul docurilor. Ordin urgent:toate secţiunile cuprinse între West-Thirteenth-Street şi West-Fourteenth-Street pînă în Fifth Avenue trebuie asigurate. Comunică ofiţerului de zonă 3 C să plaseze la puncte potrivite de la babordul covertei pe şefii de grupă detaşaţi pentru misiuni speciale şi să supravegheze personal îndeplinirea planului. În caz de nereuşită, ofiţerul de zonă 3 C va face, la nevoie, uz de armă şi va sări peste bord. Înştiinţează-l pe şeful de grupă care asigură acoperirea pe partea dinspre apă! Şeful Diviziei C să se pună apoi personal în legătură cu mine. La lucru!

Luminiţa roşie se stinse.

Drake Roscoe scoase o înjurătură, în timp ce se întorcea de la cabina căpitanului, unde trăsese cu urechea. Tocmai acum renegatul şef de divizie comunica la telefonul din cabina cea mare o seamă de lucruri pe care el trebuia neapărat să le cunoască. Dacă din păcate instinctul său îl înşelase, atunci făcuse o boacănă. Căci numai instinctul sau inspiratia

îl determinase să creadă că discuţia telefonică a Ducesei de Greuze era de mai mare însemnătate decît orice destăinuire făcută de Macrae.

Dar singurele cuvinte pe care le mai putuse prinde din convorbirea ei, fură: "ofiţerii detaşaţi..." - celelalte două sau trei nu putură fi înţelese - apoi: "La lucru!"

După aceea se făcu tăcere, iar colonelul, bătînd în uşă, intră.

Ducesa tocmai îşi închidea poşeta.

- Vă cer scuze de o mie de ori! spuse el. Vă rog, nu vă deranjaţi! Sînt în căutarea agendei mele pe care nu ştiu unde am lăsat-o.

- Nu-i nevoie să vă scuzaţi, spuse ea, netulburată. Am aflat tot ce vroiam să ştiu şi mă tem că va trebui să debarc.

- Oh!

- Colierul meu de perle - colierul acela istoric, despre care probabil c-aţi auzit - a rămas la hotel, dar nu e de găsit acolo.

- Şi ce aveţi de gînd să faceţi?

- Rămîn pe uscat, fiindcă nu îndrăznesc să apar în faţa soţului meu fără colier. Camerista mea va pleca înainte cu bagajele la Cherbourg.

- Îmi pare rău cu adevărat de nenorocirea aceasta, Ducesă. Din păcate, nu vă pot oferi serviciile mele, deoarece sînt ocupat pentru moment cu propriile mele chestiuni. Dacă totuşi îmi îngăduiţi să vă stau la dispoziţie mai tîrziu...

- Cu multă plăcere. Locuiesc la "Ambasador".

Ea îi întinse mîna şi lui Roscoe îi veni în minte Mylady din "Cei Trei Muşchetari".

Alergă înapoi la cabina cea mare şi cînd deschise uşa cu oarecare bruscheţe , Stopford îl întîmpină cu un "Pst!" doamna Czerna duse degetul la buze şi prefectul poliţiei şopti:

- Radio X. Tăcere!

Robert Macrae şedea la masă, în faţa aparatului ascuns

în tabachera sa şi de îndată ce apăsă pe un mic buton de la marginea de sus a acesteia, se auzi un glas nazal:

- Aici C.G.

- Aici şeful Diviziei B., răspunse Macrae.

- Repede raportul d-tale!

- Vorbesc din cabina mea. Conferinţa s-a strămutat în cabina cea mare. N-am fost încă pus în legătură cu ceilalţi ofiţeri de pe bord. Aştept instrucţiuni. Urgent, deoarece e ora 12, 53.

- Ordinul Centralei Principale: du-te imediat pe covertă! La balustrada de la babord, între două bărci de salvare, te va aştepta un ofiţer de zonă. Întrerupe legătura!

Macrae închise tabachera şi o puse înapoi în buzunar.

- Trebuie să îndeplinesc ordinul, spuse el, ridicîndu-se, fiindcă altminteri nu v-aş mai putea fi de folos. Dacă vreţi cumva să vă luaţi după mine, mr. Burke sau mr. Regan, vedeţi să nu fiţi observaţi.

Abia ieşise pe uşă, că Roscoe porni după el.

- Acoperă-mă, Regan!

Detectivul mormăi ceva şi se pregăti să-l urmeze pe colonel.

În vremea asta, jos, în clasa a doua, un tînăr ofiţer de pe "Ruritania" o conducea pe Ducesa de Greuze printre munţi de bagaje şi muşuroaie de oameni, spre locul unde o punte îngustă mai lega încă vasul de chei.

Cineva urca în clipa aceasta puntea îngustă.

- Înapoi! îi strigă ofiţerul.

- Sînt căpitanul Markham din Prefectura poliţiei.

- Poţi să fii şi Preşedintele Hoover în persoană. Înapoi!

Markham şovăi; dar tînărul ofiţer rămase învingător.

- Daţi-mi voie să pornesc eu înainte, doamnă, spuse el. S-ar putea să vă împiedicaţi.

- Dacă sînteţi cu adevărat de la Prefectură, puteţi să-i fiţi de folos acestei doamne. E ducesa de Greuze, căreia i-a

dispărut la hotelul unde locuia pînă acum, un istoric colier de perle.

Căpitanul Markham salută.

- Stau la dispoziţia dv, deşi timpul meu este măsurat.

Ducesa zîmbi amabil ofiţerului:

- Vă mulţumesc, domnule.

În clipa cînd Markham, ajuns înapoi pe puntea îngustă care ducea la chei, se mai întoarse odată spre ea, din partea de sus a vaporului se auzi un ţipăt ascuţit, curmat brusc.

Întocmai ca ochiul unui animal ascuns se aprinse un punct roşu, undeva, în măruntaiele Manhattanului.

- Aici C.G. Şeful de grupă 1, secţia 3 C 1, care ţine sub supraveghere "Ruritania" dinspre partea apei, raportează că ofiţerul de Zonă 3 C. a înnotat la barca sa; de asemenea, şeful de grupă 4 de la secţia 2 D 1. Despre şeful de grupă 2, secţia 3 C 2, pînă acum nici o urmă. "Ruritania" a plecat. Ora 1 a.m. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul ofiţerului de Zonă 3 C!

- Raportul a sosit. Ducesa de Greuze a debarcat cu 6 minute înainte de plecarea vaporului, pentru a se înapoia la "Ambasador". Şeful de grupă a urmat-o. Numărul Unu a părăsit "Ruritania", cu un minut înainte de plecare şi a pornit spre casă însoţit de Ned W. Regan şi de prefectul poliţiei Burke. N-a fost trimis nimeni după ei. Precum s-a anunţat, Page Sutton şi Peter Champion merg cu "Ruritania", de asemenea Stopford şi doamna Czerna. Colonelul Roscoe a rămas pe bord. Şeful Diviziei C se află acum în drum spre C.G. Ora 1.05. Raportul s-a sfîrşit.

Urmă imediat ordinul:

- Supraveghează pe Numărul Unu şi pe însoţitorii săi! Informează-l pe şeful Diviziei C! Trimite rapoarte la fiecare sfert de oră asupra mişcărilor lui Ned W. Regan şi a prefectului de poliţie Burke! Ofiţerul de Zonă 3 e răspunzător pentru lămurirea dispariţiei şefului de grupă 2 de la secţia 3

2. Adu- i la cunoştiinţă aceasta! Şeful de grupă care conduce hidroavionul va observa cînd "Ruritania" va debarca pilotul ei, şi va raporta despre aceasta. Şeful Diviziei C. vă fi lăsat să intre prin Intrarea No.2. La lucru!

În vremea asta, în cabina cea mare avea loc o convorbire însufleţită.

- Nenorocitul de el bănuia ce i se va întîmpla, spuse Roscoe.

- Eşti de părere c-a fost omorît?

Doamna Czerna, foarte palidă, răspunse în locul lui Roscoe, la întrebarea lui Peter Champion:

- Eu ştiam c-o vor face.

- Milioane m-a costat pe mine şi pe Champion această bandă a Zonelor, şi iată-i acum iar pe urmele noastre. Sîntem fugari în propria noastră ţară. Ce vom face cînd vom debarca?

Asta vom vedea-o atunci, răspunse Roscoe. În orice caz, nu sînteţi singuri. Dar ştiţi ce ţinteşte în realitate această bandă, deşi îşi alege ca victime indivizi izolaţi?

- Nu.

- Ţinta ei este naţiunea întreagă. Pentru noaptea asta vo considera misiunea mea terminată, cînd veţi pune iarăşi piciorul pe uscat. Sir Harry a încuviinţat să fie puse îr funcţiune reflectoarele, fiindcă afară e întuneric beznă.

Cerul era fără lună cînd "Ruritania" îşi debarcă pilotul. Dintre pasageri numai puţini băgară de seamă faptul acesta.

Stopford coborî cel dintîi scara, urmat de un tînăr subofiţer, căruia nu prea îi stăteau bine pantalonii. Rochiţele vaporoase şi pantofiorii cu tocuri înalte nu se potriveau deloc pentru o asemenea întreprindere, şi din această cauză doamna Czerna făcuse un mic împrumut din garderoba doctorului Stopford.

Apoi coborî pilotul, cu doi oameni care transportau ba-

gajele, şi în cele din urmă Page Sutton izbuti şi el să-i urmeze pe ceilalţi, fără nici un accident.

Peter Champion stătea încă, şovăind, în capul scării, cînd reflectorul "Ruritaniei" lumină deodată suprafaţa zbuciumată a oceanului.

- Urmează-mă, mr. Champion! se auzi un glas poruncitor în spatele său. Atenţie, treaptă cu treaptă!

Roscoe trecu pe lîngă el şi puse mîna pe scara de frînghie.

Sir Harry Bristol şi doi dintre ofiţerii săi observară prin ocheanele lor un hidroavion care, cînd fu prins în lumina reflectorului, alunecă repede spre apus, pentru ca acum, urmărit de conul alb de lumină, să se desprindă din valuri şi să se înalţe cu repeziciune.

- Notează asta în registrul logului! spuse Sir Harry.

Apoi ordonă:

- Înainte, cu toată viteza!

XXII

Ca răspuns la ţîrîitul soneriei, se deschise uşa unei case părăsite, ce se afla într-o stradă din partea de răsărit a oraşului. Un bărbat intră înăuntru şi imediat uşa se închise la loc. În timp ce maşina care-l adusese îşi văzu de drum, omul rămas pe gangul neluminat întrebă:

- Alo, C.G.! Ai ceva de raportat?

- Nu.

Glasul al doilea putea fi al unui italian.

Întrerupe legătura!

O uşă fu deschisă şi închisă la loc. Noul sosit făcu apoi lumină, se văzu într-o cameră murdară, îmbibată de mirosul acela specific anumitor străzi din Neapole şi alte oraşe italiene.

Omul nostru, care purta peste frac un pardesiu subţire şi pe cap o pălărie moale, neagră, care umbrea o figură ce aducea cu a lui Napoleon, străbătu camera goală şi ajuns la capătul ei coborî o scară ce se afla acolo şi care ducea într-o încăpere mucegăită. Apoi coborî mai departe, într-o pivniţă dărăpănată, plină cu cărbuni, cutii goale de conserve şi alte vechituri.

După ce închise şi zăvorî uşa, începu să cerceteze pivniţa în amănunţime. Vădit satisfăcut, porni în cele din urmă spre partea nordică, unde se întîmplă ceva ciudat. După cîteva învîrtituri repezi, o etajeră încărcată cu tot felul de vechituri se dădu în lături fără zgomot, scoţînd la iveală o scară de lemn.

La capătul ei omul se opri. Făcu iarăşi cîteva învîrtituri, şi chepengul de deasupra lui se închise la loc. Printr-un gang lung de douăzeci de metri, sprijinit cu bîrne după modelul galeriilor de mine, el ajunse la nişte trepte, la capătul cărora se deschidea un nou gang în direcţia sudestică. Pornind pe acesta ajunse la o crăpătură în stîncă, în formă de V

Acum se afla într-un tunel natural, care pe alocuri părea să fi fost lărgit de mînă omenească. Nicăieri mai înalt de cinci picioare, uneori chiar mai scund, era peste tot destul de larg ca să poată trece un om prin el.

Formînd serpentine lungi, înclinate, gangul sfîrşea în cele din urmă în faţa unei uşi grele de oţel, la care omul nostru avea o cheie.

Cu toate acestea se scurse o jumătate de oră pînă cînd o făptură înveşmîntată într-o robă neagră luă loc pe un scaun îmbrăcat în piele, cu spătarul înalt, în spatele unei mese lungi şi înguste, ce se afla într-o boltă de culoare verde întunecată, al cărei plafon părea să fie susţinut de o coloană plasată în mijloc.

O fioroasă mască galbenă şi nişte mănuşi moi de cauciuc îi ascundeau adevărata înfăţişare. Una din mîinile galbene apăsă pe cîteva butoane ale tabloului de comandă şi deodată

îşi făcu apariţia, prin intrarea boltită din stînga, un om care avea faţa pe jumătate acoperită de o mască neagră.El se înclină cu supunere în faţa mascatului. O altă apăsare a unor butoane ce se aflau pe tabloul de comandă făcu să păşească prin intrarea boltită din dreapta o făptură asemănătoare. Iar o a treia urmă celei dintîi şi o a patra celei de-a doua.

- Şefi de Divizie! spuse glasul muzical.Cifrul vostru de identificare!

- A

- B.

- C.

- D.

- Şef al Diviziei B, urmă bizara făptură, d-ta ai fost numit abia de curînd şi-ţi începi imediat funcţia cu o misiune mare. Mîine seară toate Diviziile vor fi concentrate în regiunea Broadway-ului. Dată fiind însemnătatea acestei operaţiuni, v-am convocat aici. Zonele au nevoie de capital nou. Mîine seară ni-l vom procura.

Doctorul Stopford umbla neliniştit prin cameră, în sus şi-n jos.

Colonelul Drake Roscoe, care şedea pe un scaun în faţa mesei, urmărea din ochi această "plimbare".

- Te-am rugat să te întorci cu doamna Czerna, Stoppy, pentru că simţeam că ceea ce cunoştea ea despre zone e într-adevăr de nepreţuit.

- Aşa se pare! încuviinţă Stopford.

- Ne aflăm în ajunul unor alegeri prezidenţiale, urmă Roscoe, şi după presupunerea mea, Zonele se vor amesteca.

- Aşa e! spuse Stopford. Ai dreptate.

- Indivizii aceia şi-au instalat un nou Cartier general, Dumnezeu ştie unde. Dar e de datoria mea să-l descopăr. Ceea ce socoteam eu mort e cît se poate de viu, şi Centrala Principală, păianjenul a cărui umbră se profilează pe reţeaua care se întinde pe toată suprafaţa Americii, lucrează cu o

energie nemicşorată. De altminteri, ia priveşte asta. Întinse peste masă, prietenului său, o invitaţie prin care Ducesa de Greuze îl poftea să ia parte în loja ei de la Teatrul Roxane, duminică seara, la o reprezentaţie de gală dată în onoarea regelui din Turkestan.

- Încîntătoare femeie! rosti Stopford.Te duci, nu?

- Fireşte. Sînt de asemenea de părerea d-tale că e o femeie încîntătoare.Numai că...

- Ce?

- Nimic. Atîta doar că n-am încredere în nimeni, în propria mea ţară, Stoppy, după ce mi-am făcut o idee aproximativă de proporţiile acestei organizaţii.

- De o mie de ori ura! exclamă Stopford. Dar să revenim la duminică seară; ce cloceşte creierul d-tale?

- Bîjbîi în întuneric. Pe scurt:n-am încredere în Ducesa de Greuze. Deoarece însă Zonele au operat totdeauna din umbră, nu mă tem că voi fi împuşcat în loja ei de la Teatrul Roxane. Pe de altă parte, am presimţirea că se pregateşte ceva împotriva regelui din Turkestan.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Vreau să spun că: afară de faptul că soţia sa poartă o întreagă avere în bijuterii, vor veni, de asemenea, şi alte doamne din societate la această reprezentaţie de gală, purtînd adevărate comori de pietre preţioase. Şi chiar dacă nu ştim nimic cu privire la ţinta finală a Zonelor, ştim totuşi că oamenii aceştia sînt piraţi. Au nevoie mare de bani. Pentru siguranţa Majestăţii Sale din Turkestan se îngrijeşte Prefectura de poliţie şi fiecare mişcare a sa e ocrotită de o cohortă de agenţi. Va fi literalmente cu neputinţă să faci un pas în Teatrul Roxane, fără să te izbeşti de un detectiv. Şi cu toate acestea sînt neliniştit.

- Din ce în ce mai de neînţeles şi de nepătruns! murmură Stopford. O socoţi pe Ducesa de Greuze - ce idee absurdă! că face parte din Zone. Doamna aceasta te invită să iei parte, din loja ei, la o anumită reprezentaţie. Bine! Dacă

s-ar gîndi însă să însceneze cu prilejul acestei reprezentaţii vreo "afacere comică", d-ta eşti cel din urmă om din New York pe care un membru al bandei l-ar invita. Cred că m-am exprimat destul de lămurit!

- O, da! răspunse Roscoe, rîzînd. Dar Zonele nu fac ceea ce sare în ochi cuiva, Stoppy.

- Fireşte că d-ta nu vezi toate acestea cu aceiaşi ochi ca şi mine... pentru că d-ta nu cunoşti nimic din taina şi frămîntarea dragostei... Nucleul fiecărui lucru este pentru mine numai Feea şi cu prilejul tuturor demonstraţiilor d-tale m-am gîndit mereu la ea, deşi, pentru a-ţi putea fi de folos, am încercat să te urmez.

Cu o mişcare impulsivă, Roscoe se întoarse.

- Să nu fii prea sigur, tinere... Poate că pricep totuşi ceea ce crezi că nu pricep. În orice caz, preţuiesc foarte mult tot ce faci, în aceste condiţii.

- Bine. Ai vorbit inteligent, chiar limpede de tot. Deoarece, după părerea d-tale, cu prilejul acelei reprezentaţii de gală putem să ne aşteptăm la o ticăloşie, Feea rămîne afară din joc. S-a făcut?

- Nu! răspunse Roscoe. Îmi pare cît se poate de rău, dar nu merge.

XXIII

O scînteie roşie ţîşni pe coloana din piatră de serpentin. Individul cu mască de mumie, care şedea nemişcat în fotoliul său, nu mai avea nimic omenesc în el, în lumina tulbure, verde.

Aici C.G., se anunţă un glas nazal. Raportul şefului Diviziei D. Planul pentru concentrarea tuturor unităţilor pe sectorul 2 D 1, astă noapte, e gata. Comandantul de sector 1 D 3, detaşat pentru serviciu special, a făcut legătura cu

ceilalţi comandanţi de sectoare. Raportul său e aşteptat din moment în moment. Totul în regulă. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul ofiţerului de zonă care supraveghează vînzarea biletelor de la Teatrul Roxane!

- Raportul a sosit de curînd. Afară de numele comunicate azi dimineaţă, lista locurilor reţinute n-a suferit nici o schimbare. Însoţitorii tuturor deţinătorilor de loji au fost stabiliţi, în afară de oaspeţii Ducesei de Greuze. Ora 3, 15. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul ofiţerului de zonă care o supraveghează pe Ducesă.

- N-a sosit nici un raport.

- Raportul şefului de grupă de la Hotelul Ambasador!

- Raportul a sosit chiar acum. Ducesa continuă să se afle în apartamentul ei. Ora 3 şi 10. Raportul s-a sfîrşit.

- Fii gata pentru un ordin general! Dă-mi acum legătura cu şeful chimist!

Alături de locul unde sclipise scînteia roşie, se ivi una albastră.

- Aici laboratorul.

- Vino neîntîrziat la mine!

- Dezaprob în chip hotărît măsurile pe care vrei să ni le impui, spuse Stopford, cu toată seriozitatea. Feea şi cu mine ne-am întors la New York la cererea d-tale, dar împotriva propriilor mele dorinţe. Ea crede că are o datorie faţă de ţara sa şi poate că dreptatea e de partea ei. Cunoaşte şi o mulţime de lucruri asupra acestei bande a Zonelor şi e gata să vă dea o mînă de ajutor... însă pînă la un punct.

- Te rog! îl întrerupse doamna Czerna.

Prinse mîna lui Stopford şi urmă:

- N-aş putea fi niciodată fericită, şi nici tu n-ai putea fi, dacă n-aş face tot ce mi-ar sta în putinţă ca să nimicesc pe aceşti ucigaşi.

Drake Roscoe se ridică şi privi bănuitor pe fereastră afară.

Apartamentul se afla la etajul al patrusprezece- lea, de unde se deschidea priveliştea unei mari pieţe. Totuşi, colonelul n-avea încredere nici măcar în aerul New York-ului. În cîteva rînduri i se păruse că a descoperit o sclipire suspectă la o fereastră îndepărtată.

- Ia să rînduim faptele, spuse el, postîndu-se în faţa celor doi îndrăgostiţi. Organizaţia Zonelor, stimata mea Feea - cred că Stoppy nu se supără dacă-ţi spun pe nume - te-a adus de pe Insula Dracului. Deoarece n-ai făptuit niciodată vreo crimă, faptul că te-au salvat n-a însemnat pentru ei altceva decît ca un act de iubire a aproapelui; totuşi, această purtare le-a dat o putere nespusă asupra d-tale. Dar de acum înainte s-a sfîrşit cu asemenea procedee.

- Ce vrei să spui? întrebă Stopford.

- Îţi închipui cumva că ţara aceasta a mea e atît de nerecunoscătoare încît să uite serviciile care i-au fost aduse?... Cazul Feea a fost luat în considerare la Washington; ea are toată libertatea să se întoarcă în Franţa, oricînd pofteşte... cu îngăduinţa d-tale, Stoppy.

- Oh! şopti doamna Czerna şi-şi ascunse faţa în palme.

Stopford se ridicase brusc:

- Roscoe! N-am nici cea mai mică îndoială cu privire la recunoştinţa bunului şi bătrînului Washington, dar...

Punînd apoi mîna pe umărul lui Roscoe, urmă:

- Aprob! Astă seară ea va fi acolo, scumpul meu.

Doamna Czerna îşi puse iar mîna într-a lui.

- Acum să lăsăm chestiile personale, spuse colonelul. Iată planul Teatrului Roxane. Crucile roşii indică pe cumpărătorii de bilete necunoscuţi; celelalte locuri corespund cu lista asta de aici. Feea deoarece d-ta cunoşti vre-o douăzeci de membri de seamă ai bandei, propun să ocupi fotoliul de orchestă No.14 din rangul F, fiindcă acolo te vei afla în mijlocul unui cîmp compact de cruci roşii.

Trei capete se aplecară deasupra planului.

- Aici este loja Ducesei,-de unde pot supraveghea bine

locul d- tale.

Şi luîndu-i mîna, Roscoe adăugă:

- Văd că porţi un minunat inel cu briliante...

- Mulţumesc! interveni Stopford.

- ... şi pentru că ştii să "marşezi"...

Roscoe se opri, deoarece doamna Czerna îşi retrăsese mîna dintr-a lui. Imediat însă rosti încetişor:

- Nu fi supărat! Fireşte că ştiu să "marşez"... e însă un "atu" de care cred că nu voi mai avea nevoie să mă folosesc prea multă vreme şi pe care nădăjduiesc că o să-l uit. Şi doreşti să-ţi semnalez care din oamenii pe care-i pot vedea aparţin Zonelor? Dar cum vei şti ce cred despre ei?

- Ai dreptate, murmură Stopford. Aici e greutatea.

- Nu-i nici o greutate, spuse colonelul. Feea va "telegrafia", de pildă: Fotoliul de orchestră rîndul D. şi în felul acesta ingenios voi afla degrabă tot ceea ce doresc.

- Ia stai niţeluş! D-ta te afli în loja asta de aici, spuse Stopford, arătînd cu degetul pe plan, fiind ocupat cu Ducesa d- tale...

Feea îţi telegrafiază: Fotoliu de orchestră 9, rîndul A, sau Balconul 7, rîndul I, ori alte comunicări de acest soi. Poţi înţelege ceva din sistemul acesta?

- Totul. Feea n-are altceva de făcut decît să-şi întipărească în gînd locurile pînă la acela al celui suspect, numărînd apoi de la început, şirurile de scaune A, B, C, şi aşa mai departe. Un joc nervos cu mîinile, făcînd să sclipească briliantul la intervale scurte, îmi va marca punctele şi virgulele mesajului său.

- Foarte inteligent! recunoscu Stopford. Pentru asta e nevoie de o memorie prodigioasă şi de multă rutină. Aşadar, deghizată cu o perucă albă şi o pereche de ochelari, Feea se duse la Teatrul Roxane, unde noi avem grijă de ea. Deoarece Zonele n-au vre-un interes deosebit pentru mine, tînt oarecum la adăpost. Dar d-ta? Un glonţ trimis în loiă e o nimica toată...

- Nu-i chiar aşa. Vei vedea în noaptea asta că va fi greu să se tragă asupra mea fără să fie nimerită şi Ducesa. Ea e scutul meu, Stopford. şi apoi, mai am şi asta pentru caz de nevoie.

El scoase din buzunar o mică mască neagră şi un obiect sclipitor: o insignă de onix, cu un D. mare de briliante.

- Insigna unui şef de Divizie. Deoarece cadavrul omului care mi- a dat-o n-a fost încă găsit, nu ştie nimeni că o posed.

De afară se auzi zgomot.

Ăsta e Regan. Dă-i drumul să intre, Stoppy.

Lumina roşie sclipea de cîtva timp în bolta din măruntaiele Manhattan-ului. Un glas moale ordonă:

- Raportul comandantului de sector care supraveghează apartamentul ex-ofiţerului de Zonă 2 A, Feea Czerna!

- Raportul a sosit. Comandantul de sector I A I raportează că doctorul Stopford şi colonelul Drake Roscoe au vizitat-o pe la ora 5 şi jumătate. Ned W. Regan a sosit şi el peste zece minute. Observaţiile prin ochian au fost stînjenite, deoarece se pare că lui Roscoe i-a bătut la ochi, de la fereastră, sclipirea lentilelor. Ora 5, 45. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul patrulei C, G, din holul hotelului.

- Chiar acum mi-a fost trimis. Patrula confirmă sosirea lui Roscoe şi a lui Stopford, la ora 5, 30, precum şi a lui Regan, la 5, 40. Toţi trei se află încă în apartamentul doamnei Czerna. Raportul s-a sfîrşit.

- Trimite şefilor de grupe întăriri cu taxiurile A şi maşinile C.G.! Cel puţin şapte trebuie să stea pregatite la hotel. Dacă e nevoie, ia două maşini de la teatru. Comunică-i ofiţerului de zonă I B să preia paza din hol. Informează patrula C, G, de acolo! Roscoe, Regan şi Stopford vor fi urmăriţi pînă la locurile lor de destinaţie, care trebuiesc comunicate neîntîrziat. Feea, Czerna va fi deghizată în seara asta. Felul deghizării ei trebuie să fie comunicat în clipa cînd părăseşte hotelul. La lucru! Dă-mi legătura cu şeful chimist!

O lumină albastră se ivi.

- Aici laboratorul! vesti un glas cu accent nordic.

- Dă-mi ultimile rapoarte cu privire la cabluri!

- Totul în regulă, afară de postul 5. Acesta trebuie să fi fost topit de la puţul de intrare din Forty-ninth Street. Instalaţia e gata şi o secţiune sub conducerea unui şef de grupă, veghiază ca executarea să nu fie stînjenită. Propun să li se asigure o bună protecţie pentru cazul cînd lucrul lor va trezi bănuieli.

Întrerupe!

O mînă galbenă apăsă pe un buton şi lumina roşie apăru iar.

- Aici C, G. Ultimile ordine au fost transmise mai departe.

- Concentrează la ora nouă şi jumătate patru grupe de trăgători sub comanda unui comandant de sector, care se vor afla neapărat pe Forty-ninth Street., între Sixth Avenue şi Broadway. S-ar putea ca şeful de grupă care lucrează sub conducerea chimistului şef să aibă nevoie de o acoperire mai puternică. Înştiinţează-l pe ofiţerul de zonă I A că toate sectoarele trebuie să fie în măsură să asigure retragerea grupelor de puşcaşi, fără ca prin aceasta să se producă o slăbire a sectoarelor centrale. La lucru! Pune-mă în legătură, pe rînd, cu şefii de divizii!

In noaptea aceea Teatrul Roxane se afla sub "stare de asediu".

Prefectul poliţiei, Burke, închiriase nu mai puţin de patruzeci de ferestre care dădeau spre clădirea teatrului, şi la fiecare din ele postase un poliţist înarmat. Străzile care răspundeau la teatru erau înţesate de poliţişti, şi înăuntru clădirii se afla, pe fiecare al douăzecilea loc, un ofiţer de poliţie în civil.

Pentru protecţia oaspeţilor regali, Burke pusese totul în mişcare, lucru pentru care colonelul îşi exprimă toată ad-

miraţia faţă de prefect, cînd acesta îi dădu să examineze la direcţia teatrului, schiţa cu măsurile de siguranţă ce fuseseră luate.

- Mi se pare că te-ai putea duce acasă, să te culci liniştit, spuse el.

- Ba rămîn aici de veghe. În teatrul acesta vor fi expuse noaptea asta giuvaericale de vre-o cinci milioane de dolari. Nu mă aştept la vreo crimă, ci doar la un furt monstru. Cu cîţiva dintre artişti mi-am aprins paie în cap pentru că nu îngădui ca în timpul reprezentaţiei să fie redusă iluminaţia clădirii. Ca măsură de siguranţă, am pus trei oameni de ai mei la tablourile de distribuţie.

Cînd, cu puţin înainte de ridicarea cortinei, teatrul se umplu, scînteierea giuvaierurilor din loja regală rivaliza cu aceea din Park Avenue. Briliante cu reputaţie mondială sclipeau şi aruncau focuri. În şirul al treilea de fotolii de orchestră, o fostă actriţă purta un rubin de curînd achiziţionat, care, după relatările gazetelor, costase o sută de mii de dolari. Rubinul şi doamna erau însoţite de cumpărătorul lor. Perlele istorice ale familiei Greuze sclipeau pe gîtul alb al frumoasei ducese, astfel că Roscoe, cînd luă loc în lojă alături de ea, deveni ţinta unei întregi baterii de binocluri.

Împotriva aşteptărilor el rămase singur cu ea, ceea ce nu prea corespundea intenţiilor sale...

- Fotoliu orchestra B, numărul 7, semnaliză d-na Czerna. Ofiţer de Zonă.

Roscoe privi într-acolo şi văzu un bărbat scund, cu înfăţişare de neamţ.

- Fotoliu orchestră D, numărul 2 şi 12, comandant de sector şi şef de grupă.

Astfel urmară semnalele, pînă cînd cincisprezece membri ai Zonelor fură identificaţi. În acest timp, Ducesa saluta pe nenumăraţi cunoscuţi şi prieteni, din care Roscoe cunoştea doar prea puţini.

- Balcon, mijlocul primelor bănci. Şef de Divizie, semnaliză deodată doamna Czerna.

Apoi începu reprezentaţia devenită istorică în analele teatrale. Ned W. Regan, cunoscut şi temut de fiecare nelegiuit al New York- ului, iscodi de jur împrejurul clădirii, controlînd toate măsurile luate de poliţie, în timp ce prefectul spiona pe undeva, în spatele scenei. Deşi nimeni nu ştia ce se va întîmpla, toţi se găseau într-o încordare aproape insuportabilă.

Burke ieşi pe uşa care dădea la scenă şi se strecură afară spre faţada clădirii, unde dădu peste Ned W. Regan.

- Totul în regulî, spuse prefectul. Dar piaţa întreagă mişună de oameni înarmaţi cu revolvere. Sînt Zonele, Ned. Ce naiba au de gînd?...

Asta era la ora zece fără zece minute. La zece fix Zonele intrară în acţiune.

XXIV

Dedesubtul City-ului se aprinse o lumină roşie.

- Aici Divizia A! spuse cineva. Poziţia ocupată sub conducerea unui ofiţer de Zonă. Toate unităţile stau pregătite în sectoarele lor de activitate.

- Continuaţi conform planului! replică glasul melodios al omului mascat. Întrerupe legătura!

- Aici Divizia B! Poziţiile ocupate sub conducerea unor ofiţeri de Zonă. Toate unităţile stau pregătite în sectoarele lor de activitate.

- Continuaţi conform planului! Întrerupe!

- Aici Divizia C! rosti un glas cu accent olandez. Patru grupe de trăgători din Zona 3 C.

acoperă lucrările pe Forty-ninth Street. Tocmai acum a sosit chimistul şef, împreună cu însoţitorii săi. Pînă în

momentul de faţă nici un deranjament la cabluri. Toate unităţile pe poziţiile lor.

- Continuaţi conform planului! Întrerupe!.

- Aici Divizia D! spuse un glas adînc, cultivat.

Vorbesc din biroul comandantului de sector însărcinat cu conducerea operaţiunilor de la Teatrul Roxane. Împărţirea unităţilor de zonă şi a celor de poliţie, după cum s-a raportat. Şase oameni au fost postaţi în locuri mai bune. Drake Roscoe a părăsit de trei ori loja Ducesei de Greuze; a fost spionat în cabina telefonică, a vorbit în limbaj cifrat. Ex ofiţerul de Zonă Fcea Czerna a fost identificat deghizat. Stă în legătură cu Roscoe prin "Morse". Doi oameni detaşaţi special pentru ea. Toate unităţile pregătite.

- Continuaţi conform planului! Ex-ofiţerul de Zonă Fcea Czerna să nu fie şters din liste, ci trebuie adus neapărat la Cartierul general cel mai tîrziu la ora zece şi jumătate. Întrerupe!

La ora zece, cînd cel mai mare tenor, pe care îl avea acum lumea de la Caruso încoace, fu copleşit cu aplauze care nu se mai sfîrşeau, pentru veşnic populara arie din "Pagliacci", se stinseră toate luminile în Teatrul Roxane.

Burke tocmai se înapoiase la tabloul de distribuţie de sub scenă.

- Mii de draci! înjură el şi lăsă să-i scape ţigara din mînă. Ce înseamnă asta, maşinist? întrebă el cu o voce în care clocotea furia.

- Nu mai e curent, răspunse maşinistul din întuneric.

Scoţînd o lanternă electrică din buzunarul fracului său, prefectul poliţiei dădu buzna pe scară în sus.

În teatru domnea o larmă de nedescris. Deodată se auzi o voce ca de tunet:

- Linişte!

Se făcu tăcere.

- Rămîneţi pe loc! urmă Drake Roscoe. Nu există nici un

motiv de îngrijorare.

În contrazicere flagrantă cu această asigurare, din loja regală se auzi un ţipăt ascuţit.

- Repede! spuse Ducesa, luînd mîna colonelului şi el simţi atingerea rece a unor perle. Ascunde-mi-le! Mi-e frică!

- Bine. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă. Rămîneţi aici!.

- Vrei să mă părăseşti?

- Trebuie.

Degetele ei îi prinseră braţul, urcară de-a lungul lui... braţe moi îi încleştară.

- Rămîi! Te rog!... Îţi poruncesc!

- Iertaţi-mă! Am datorii de îndeplinit.

Zicînd aceasta, el se desprinse şi se îndepărtă.

Chibrituri, care se stinseră îndată, şi cîteva lămpi de buzunar, se aprinseră pe ici pe colo. Ţipetele femeilor deveniră îngrozitoare. Apoi prima împuşcătură ţîşni de la balcon.

Mulţimea se lupta la ieşiri. Lumina unei lămpi de buzunar atinse deodată faţa unui om cu mască neagră, dar lampa fu dată jos din mîna aceluia care o ţinea.

Aflîndu-se în partea stîngă a parterului, în momentul în care se stinseră luminile, doctorul Stopford văzu pe Feea Czerna sărind de la locul ei şi strigînd deznădăjduit după ajutor. El izbuti să ajungă pînă la dînsa... cu răsuflarea tăiată, ameţit, croindu-şi drum ca un disperat prin mulţimea compactă, lovind, fără să- i pese, în dreapta şi-n stînga.

O rază de lumină îl orbi deodată. Simţi o lovitură grozavă în tîmplă şi se prăbuşi printre fotolii.

Pe Broadway domnea un întuneric de iad. Afară de farurile maşinilor, White Way-ul era negru ca smoala.

Numai instinctul său de marinar îl călăuzi pe Drake Roscoe în noaptea asta spre singurul loc din New York unde putea fi de folos.

Ţinînd seamă de înghesuiala mulţimii cuprinsă de panică şi de împotrivirea detectivilor postaţi acolo, el ajunsese la

convigerea că Feea Czerna va fi scoasă afară prin ieşirea pentru caz de pericol, la care se putea ajunge mai repede.

În clipa dinaintea stingerii luminilor, el văzuse la fel ca şi Stopford, că cineva arăta spre ea... Omul din centrul crucilor roşii era spiritul conducător care dirija acest atac clasic.

Purtînd masca pe faţă, colonelul îşi croi drum prin mulţimea învălmăşită pînă la o maşină mare, închisă, în care doi bărbaţi se căzneau să vîre o femeie în nesimţire.

- În lături! strigă colonelul în momentul în care Feea Czerna fusese aşezată în maşină.

Omul pe care-l înhăţase de umăr se întoarse cu repeziciunea fulgerului, în timp ce celălalt îndreptă revolverul asupra lui Roscoe.

Acesta întoarse reverul fracului său.

- Ah! făcu cel dintîi. Ce ordoni?

- Duceţi-vă la comandantul de sector din intrarea teatrului!

Cei doi barbaţi se îndepartară repede.

- Serviciul d-tale pentru ziua de azi s-a sfîrşit, spuse apoi Roscoe şoferului.

Omul îşi părăsi locul de la volan şi dispăru în mulţimea de pe Broadway.

Roscoe închise uşa maşinii şi sări la volan. Tocmai în clipa cînd cel dintîi reflector tăia o cărare de lumină prin beznă, maşina porni fără zgomot...

Unde putea fi la adăpost? se întrebă colonelul.

Bine c-o scăpase cel puţin pe mica Franţuzoaică de o soartă groaznică; dacă scăpaseră şi ceilalţi cu viaţă, n-avea de unde şti. În buzunar avea o mică avere în perle, şi acum îl aştepta sarcina de-a lămuri misterul care o învăluia pe proprietara lor.

XXV

- Toate astea sînt cît se poate de interesante şi desigur, destul de neliniştitoare spuse marele politician. Dar eu continui să orbecăiesc în întuneric, chiar dacă mi se pare că am început să recunosc că această călătorie de plăcere constituie numai un cadru pentru altceva.

Societatea adunată în salonul vestitului yaht al lui Peter Champion, "Şoimul alb", aştepta răspunsul gazdei.

Peter Champion privi în jurul mesei. Nu se afla nici o femeie acolo, fiindcă de dimineaţă bîntuise furtuna, de ale cărei urmări mai sufereau unii pasageri.

- Judecaţi dvs. singur! începu el. Înainte de sfîrşitul lunii veţi fi probabil preşedinte al Statelor Unite... Page Sutton, aici de faţă şi cu mine ne gîndim să vă asigurăm alegerea. În faţa dvs. stă prefectul poliţiei Burke, alături de dvs. Ned W. Regan. Şi fără să mă gîndesc a ofensa distinsa societate de pe bord, trebuie să adaug că domnul colonel Drake Roscoe nu se află aici de dragul sănătăţii sale... Fiul meu vă poate povesti ceva despre Zone.

- Aha! făcu John Wilberforoe Wright. E aşa cum îmi închipuiam. Călătoria aceasta a fost un pretext.

Prefectul poliţiei luă cuvîntul:

- Întrucît vă priveşte pe dvs., da. Se pusese la cale un complot pentru a vă răpi în ajunul alegerilor.

- În ce scop? Drept să vă spun, nu pricep ce-ar avea de cîştigat cineva prin răpirea mea ; afară numai dacă...

- Dacă vă gîndiţi la ex-guvernatorul Bronson, spuse Burke, atunci Prefectura poliţiei n-are nici cea mai neînsemnată dovadă pentru o astfel de bănuială monstruoasă.

- Ideea aceasta e absurdă, se amestecă Roscoe.

Cum s-ar putea întovărăşi cu Zonele, un om cu trecutul

politic al lui Bronson?

- Zonele acestea au strîns milioane, spuse Ned W. Regan. Ce vor face cu ele?

Stopford îşi dădu şi el părerea:

- Dacă nu mă înşeală memoria, cu prilejul raziei împotriva Cartierului General a căzut bănuiala asupra unui membru al firmei.

- Biroul fraţilor Bronson se află alături, spuse Burke, şi în ce-i priveşte pe Bronsoni înşişi, ancheta i-a găsit fără nici o vină...

Wilberforce Wright îl întrerupse:

- Pe scurt: toţi aceştia au conspirat să mă îndepărteze din New-York în toiul campaniei mele electorale, pentru că...

- Pentru că altminteri Bronson ar deveni în mod sigur preşedinte, întregi Roscoe.

- Pentru ce?

- Dacă dvs. aţi dispare, cine i-ar mai sta în cale?

- Dar eu nu pot rămîne pe vapor un timp nelimitat.

- Nici nu e nevoie.Complotul urma să fie adus la îndeplinire ieri; astăzi e tîrziu. Fireşte că noi am luat toate măsurile cuvenite, totuşi, spre a avea destulă siguranţă, v-am scos pentru 36 de ore din cîmpul de activitate al Zonelor.

Într-un punct a cărui aşezare corespunde cam cu a lui Times Square, dar cu vre-un sfert de milă dedesubtul acestuia, o femeie în robă neagră de catifea şedea la o masă lungă şi îngustă, pe care se îngrămădeau aparate şi instrumente de formă neobişnuită, precum şi cărţi, hîrtii şi hărţi marine. Părul, de un negru albăstrui, îl purta într-un coc pe ceafă. Ochii-i luminoşi priveau drept înainte prin tăieturile unei măşti de mătase.

O lampă ciudată cu abajur, care se afla drept în mijlocul mesei, arunca lumina în jos, în aşa fel, încît restul încăperii rămînea în întuneric complet. Liniştea adîncă nu era tulburată decît de vîjîit înnăbuşit, ca al unei cascade îndepărtate.

În întunericul din faţa mesei se ivi luminoasă - ca şi cum ar fi atîrnat liberă în aer - o hartă cu o reţea de sectoare felurit colorate; aceasta era veritabila hartă a Zonelor, pe care poliţia o căutase zadarnic, şi pentru care fuseseră oferite în ultimi 2 ani sume care se apropiau de un milion de dolari.

Acum, degetele subţiri învîrtiră la un tablou de comandă şi o porţiune după alta a hărţii dispăru, pînă cînd nu rămaseră decît o bucată din Islanda şi vîrful lui Sandy Hook ca singurul uscat în oceanul înconjurător.

Deasupra hărţii se ivi o lumină roşie.

- Aici C.G.! rosti un glas nazal. Şeful de grupă 1 de la sectorul 1 A 1 de pe bordul "Şoimul alb" raportează că s-a schimbat itinerariul spre Vest. În caz că nu va interveni o altă schimbare a itinerariului, yahtul va trece pe ruta vapoarelor la ora 6, 30p.m. 40 gr.24' Nord, 73 gr.59' Vest. Ora 6p.m. Raportul s-a sfîrşit.

Ochii întunecaţi şi de nepătruns ai femeii de la masa lungă examinară porţiunile care mai rămăseseră din harta uriaşă.

- Raportul şefului Diviziei A!
- N-a sosit nici un raport.
- Raportul patrulei C.G. care-l supraveghează!
- Nimic nou de adăugat la ultimul raport.
- Raportul patrulei aeriene!
- A sosit. Pilotul avionului n-a descoperit nici o urmă a bărcii cu motor cu care a plecat în larg şeful Diviziei. Ţinînd seama de furtuna din noaptea trecută, se teme că s-ar fi scufundat. Ora 5, 45. Raportul s-a sfîrşit.

Timp de vre-o 3 minute domni tăcere, tulburată doar de vîjîitul îndepărtat al cascadei. Mîna cu degete subţiri făcu să dispară în întuneric şi restul fragmentelor hărţii. Apoi se auzi ordinul:

- Comunică-i ofiţerului de Zonă, detaşat cu supravegherea excepţională, să raporteze neîntîrziat, în amănunţime, toate poziţiile vapoarelor care sosesc şi care pleacă. Co-

mandantul de sector care pilotează avionul A, să fie gata pentru plecare imediată. Transmite mai departe ordinele acestea şi dă-mi legătura cu chimistul şef!

Vremea nu fusese pînă acum potrivită pentru o călătorie de plăcere.

Peter Champion umbla pe punte încolo şi încoace.

Deodată, bătrînul negustor de cherestea îşi întrerupse promenada. Un marinar era pe cale să lege ceva de unul din colacii de salvare care atîrnau de parapetul de la babord.

O clipă, Peter Champion contemplă tăcut treaba omului, apoi întrebă:

- Cine ţi-a poruncit să legi aici sticla asta?

Individul, un italian bărbos, cu înfăţişare antipatică, se întoarse ca ars. Recunoscînd pe acela care-i vorbise, pe chipul său se zugrăvi un amestec de teamă, slugărnicie şi poftă de a ucide.

- Mi-e teamă, Sir, îngăimă el în cele din urmă...

Sînt un înnotător prost şi dacă ne scufundăm...

- Cum să ne scufundăm? Vorbeşte, omule! " Şoimul alb " nu poate fi scufundat de nici o furtună spuse Champion. Dacă ţi-e teamă, trebuie să ai motive secrete. Care anume?

- N-am nici un motiv, Sir.

- Eşti un mincinos! - Şef de echipaj!

Cînd Peter Champion ridică glasul, vocea sa profundă de bas se auzea la mari depărtări, întocmai ca răgetul unui elefant rănit.

Marinarul aruncă priviri viclene asupra lui Champion, aprecie greutatea corpului său, pumnii ciolănoşi, strînşi... şi rămase în aşteptare.

- Arestează-l pe omul acesta! porunci Peter Champion, şefului de echipaj, care venise în grabă.

Încunoştiinţează-l pe căpitanul Ransome!

În acest timp veniseră pe punte trei doamne un trio atrăgător: Molly O'Hay, frumoasa fiică a lui Page Sutton şi Feea Czerna. Dar în loc de a le saluta, Champion îl trase

de-o parte pe colonelul Roscoe şi-i spuse:

- E ceva suspect! Omul acesta îşi pregătea fuga.

- Pst! Îl preveni Roscoe şi făcu uşor cu ochiul spre un grup de marinari care păreau foarte interesaţi de incident. Omul e probabil numai un şef de grupă şi slavă Domnului că noi cunoaştem ierarhia ofiţerilor de Zonă.

- Drace! Ce-i asta? exclamă Champion.

Maşinile "Şoimului alb" începuseră să funcţioneze mai încet.

- Echipajul la barca de salvare Nr.1! se auzi de pe punte.

Champion se grăbi spre scară, dar chiar la jumătatea drumului se întîlni cu căpitanul său.

- Nu-i nici un motiv de nelinişte, mr Champion.

Marinarul de pază de la catarg a zărit un om plutind cu un colac de salvare, tocmai înaintea cursului nostru. Îl voi pescui.

- Bine.

Căpitanul salută şi se înapoie pe punte.

Toţi se aplecară peste parapet ca să observe pescuirea naufragiatului.

Atlanticul tălăzuia uşor, ca o mare de ulei.Barca de salvare a "Şoimului alb" fu pusă pe apă, ajunse la locul cu pricina şi după cîtva timp fu ridicată iar pe bord.

Omul pescuit era fără cunoştinţă.

- Oh! exclamă fiica lui Page Sutton, văzîndu-l.

Ăsta e mr. Partington.

Şi alţii recunoscură apoi în victima oceanului pe Hilary Partington, editorul publicaţiei new yorke-ze "Critic"

- Să nu pierdem vremea! spuse doctorul Stopford Aduceţi-l în cabina mea!

XXVI

"Lou" Bronson, cel mai important candidat pentru scaunul prezidenţial după John Wilberforce Wright, stătea, cu capul sprijinit în mînă, în spatele biroului frumos sculptat din biblioteca sa.

Ex-guvernatorul Bronson tocmai se întorsese de la o mare întrunire, în care personalitatea lui fascinantă şi forţa darului său oratoric stîrniseră o însufleţire extraordinară.

Sub cuvîntul vrăjit al retoricii sale, fiecare om dobîndise convingerea că Lewis Bronson era preşedintele predestinat.

Ca mai toţi cei din familia sa, Lewis Bronson era roşcovan cu păr rar, neted şi sprîncene fără culoare. Dar ochii-i ciudaţi, întunecaţi, aveau în ei acel magnetism care domină. Dacă faţa şi părul lui ar fi avut altă culoare, s-ar fi putut spune că elementele caracteristice ale fizionomiei lui Napoleon se potriveau aidoma cu acelea ale lui Bronson.

Timp îndelungat el privi în gol, dus pe gînduri, pînă cînd se auzi sunetul înnăbuşit al unui telefon. Ridicînd receptorul de pe unul din diferitele aparate, el spuse:

- Da?

Apoi adăugă doar atît:

- Z.

- Zone, veni răspunsul. Aici M.C.P.

- Aici Centrala Principală New York.

- Marea Centrală Principală doreşte să vă vorbească.

Chipul lui Bronson nu se schimbă deloc, numai ochii săi pîlpîiră.

- Aici Marea Centrală Principală, se auzi glasul liniştit al unei femei. Raportează-mi imediat personal! Întrerupe!

Bronson puse la loc receptorul şi aruncă o privire asupra pendulei din faţa lui. Dăduse ordin să nu fie deranjat sub

nici un motiv; uşa spre bibliotecă era încuiată.

Acum se îndreptă spre un raft înalt cu cărţi, de pe a cărui poliţă de jos scoase un volum, pentru ca să descuie apoi o broască ce se afla în spatele lui, cu ajutorul unei chei artistic lucrată. După ce puse cartea înapoi la locul ei, împinse în sus, cu uşurinţă toată partea raftului în faţa căruia stătea, şi intră într-un gang îngust ce se boltea în zidul masiv al casei. Apoi trase raftul în jos, înapoi, şi-l încuie în partea inferioară.

Facu cîţiva paşi pe întuneric şi ajunse într-o încăpere mică. Aici aprinse lumina electrică şi se aşeză înaintea unei mese de toaletă.

Cînd se ridică iarăşi, Lou Bronson, proeminentul politician, dispăruse... Un alt om stătea în locul lui, un om care ar fi apărut străin tuturor acelora care-l cunoşteau pe fostul guvernator. Culoarea schimbată a pielii şi a părului făceau ca asemănarea cu Napoleon să fie mai izbitoare ca pînă acum, şi ochii păreau să fi devenit mai străpungători sub sprîncenele şi genele negre.

După o jumătate de oră de sforţări, cel salvat din valuri deschise ochii şi făcu o mişcare slabă.

- Bravo! exclamă doctorul. Nu încerca încă să vorbeşti! Mănîncă ceva şi rămîi liniştit aşa!

Totuşi, după cîteva minute, omul şopti:

- Unde sînt?

- Pe bordul "Şoimul alb", yahtul lui mr. Champion.

- Dumnezeule mare!

Culorile care reveniseră încetişor în obrajii omului dispărură deodată. Privind îngrozit în juru-i, îngăimă:

- Cît... e... ceasul?

- Stai liniştit! îi spuse Stopford, văzîndu-l că se agită. E mai ora şapte.

- Lucrurile mele! Unde sînt lucrurile mele?

- Hainele d-tale au fost puse la uscat, mr. Partington, răspunse Stopford.

- Mă cunoşti?...

- Cineva de pe bord a rostit numele d-tale. Eu personal n-am avut pînă azi plăcerea să te cunosc.

- Fă-mi, dacă vrei, un serviciu, îl rugă Partington pe doctor, uitîndu-se la el cu o privire sălbatecă. Adu-mi tabacherai Rugămintea mea sună cam ciudat, nu-i aşa? Păstrez, în tabacheră cîteva amintiri sentimentale şi mi-ar fi neplăcut...

- Destul! îl întrerupse doctorul

Afară în gang fu oprit de Roscoe.

- Cum se simte bolnavul?

- Cam albastru; răspunse Stopford. E îngrijorat de boarfele lui ude... Ei, dar ce-i cu d-ta?

Roscoe se holbă la el cu o expresie care nădea de bănuit că un anumit lucru din cuvintele lui Stopford îi trezise o nouă idee.

- Hai cu mine!

Ajunşi în cabina lui, colonelul puse pe pat o insignă de email albastru cu alb, în care era încrustat un G. mititel din diamante.

- Am găsit-o în lada marinarului arestat, zise el.

- Şef de grupă! spuse Stopford. Dar de ce te agiţi din pricina asta, scumpule! Doar ne-am aşteptat totdeauna la asemenea lucruri

- Dar de aceasta ce spui?

Colonelul îi ţinu în faţă un aparat ciudat.

- Sfinte Dumnezeule! O mască împotriva gazelor!..

- Pe care am găsit-o, de asemenea, printre boarfele lui, urmă Roscoe, nervos. Şi acum, unde sînt lucrurile lui mr. Hilary Partington?

Mutra lui Stopford se schimbă brusc.

- Drace!..Cred că ele sînt la uscat în magazia de provizii

Peste patruzeci de secunde se aflau în magazie.

Cînd se înapoiară de acolo în cabină, Roscoe aruncă o insignă sclipitoare alături de cea de email. Aceasta avea pe dînsa un D mare, format din diamante. Jos, într-o cabină

încuiată, un om ciocănea cu desnădejde în uşă.

- Chemaţi-l pe căpitan! Trebuie să-i vorbesc căpitanului! Trebuie...

- Ei! îl întrerupse un glas aspru de pe gang. Las-o mai încet! Nu te agita aşa!

- Trebuie să-i spun ceva. Ascultă, vasul acesta e pierdut... iremediabil pierdut.

Paşi repezi se apropiară. Se auzi un scurt schimb de cuvinte, apoi o cheie fu răsucită în broască şi uşa se deschise. Urmat de Stopford, Roscoe trecu pragul. Arestatul făcu un pas înainte.

- Pe loc! se răsti căpitanul la el.

Omul rămase ţintuit.

- Cum te numeşti?

- Manoel Vara.

- Portughez?

- Din naştere. Dar cetăţean american.

- Şef de grupă al Zonelor?

- Da.

- Eşti marinar de profesie?

- Da.

- Ce slujbă îndeplineşti aici pentru Zone?

- Raportez itinerariul vaporului.

- Ai raportat?

- Da.

- Şi ce se va întîmpla?

- Jur că nu ştiu. Trebuie să părăsesc vaporul, de îndată ce se întîmplă ceva.

- Şi cum urmează să-l părăseşti?

- Sărind peste bord cu un colac de salvare.

- Mai e vreun membru al Zonelor pe bord?

- Nu.

- Sînt ceva explozibile ascunse?

- Asta nu ştiu. Tot ce ştiu am spus.

- De ce ai fost echipat cu o mască împotriva gazelor?

Chipul lui Vara se făcu alb ca varul.

- Nici asta nu știu! strigă el, desnădăjduit. Trebuia s-o pun în cazul în care aș fi fost împiedicat să părăsesc vasul. Mai mult nu știu.

- Pentru întreprinderea aceasta ai fost prevăzut cu un aparat de radio X. Unde e ascuns aparatul?

- Știam că-mi va aduce nenorocire, se tîngui Vara. Se afla în cartea de rugăciuni din lada mea.

- Nu-i de mirare! că am trecut-o cu vederea, spuse el, încuie ușa, Stoppy.

De pe punte ajungeau pînă la ei glasuri agitate.

- Ce s-a întîmplat? întrebă medicul.

- Adu-i imediat lucrurile lui Partington! Te găsesc apoi în cabina d-tale.

Stopford se uită uimit la Roscoe.

- Dragul meu, spune acesta, cei mai înverșunați potrivnici ai Centralei Principale sînt reuniți pe bordul acestui yaht. Ne aflăm la treizeci de mile de uscat și cel mai apropiat vapor pe care putem conta, "La Patrie", transatlanticul francez e la o depărtare de jumătate de oră de noi.

XXVII

Cam în același timp cînd Hilary Partington fu pescuit de yahtul lui Peter Champion, în bolta de sub Manhattan strălucea fără întrerupere un ochi roșu. Femeia din spatele mesei lungi nu se clintea.

- Aici șeful chimist! se auzi în tăcerea adîncă.

Vorbesc de pe aerodrom.

- Mai explică odată planul d-tale. Centrala Principală New York înțelege metoda, dar pentru mine e ceva nou.

- Cu plăcere, se auzi răspunsul. Noul gaz T.N. este răspîndit printr-o serie de tuburi instalate sub avion. Dat

fiind că e mult mai greu ca aerul, cade repede, cam la fel cum s-ar întîmpla cu un lichid gros. Pe vreme liniştită - acum e vreme liniştită şi va rămîne aşa pînă în amurg - un avion, de la înălţime potrivită, poate deci opera avînd siguranţa unui succes deplin asupra unei ţinte lipsită de apărare, cum e "Şoimul alb". Ieşirea gazului se produce fără zgomot şi T.N-ul însuşi este invizibil.

- Are efect sigur şi imediat? întrebă glasul liniştit de femeie.

- Gazul distruge tot ce e viaţă, animală sau vegetală.

- Dar pe bord se află un ofiţer de Zonă.

- Acesta are ordin să părăsească yahtul înainte de acţiunea noastră. Totuşi, pentru caz de nevoie, a fost prevăzut cu o mască specială de gaze.

- Există vre-un antidot?

- Da. La început se produce o somnolenţă, apoi o rigiditate completă. Înainte de producerea acesteia din urmă, trebuie folosit antidotul.

Cît timp durează starea aceasta?

- Zece pînă la cincisprezece minute.

- Duci cu d-ta o cantitate din acest antidot?

- Firește. Am luat-o pentru cazuri neprevăzute.

- E necesar să conduci d-ta personal din avion operaţiunile împotriva "Şoimului alb"?

- Nu; operaţia aceasta o poate face şi asistentul meu.

- Atunci dă-i dispoziţii să ia el conducerea.

D ta te vei îmbarca cu o cantitate îndestulătoare de antidot pe hidroavionul G. Colonelul Drake Roscoe trebuie adus viu pe aerodrom.

S-ar putea să fie cam greu.

Ofiţerul care conduce hidroavionul G. este dator să te aducă pe bordul "Şoimului alb". Pentru rest eşti d-ta răspunzător. Întrerupe!

Un deget subţire e apăsă pe cîteva butoane ale tabloului de comandă

- Aici C.G. se auzi un glas. Ultimele ordine au fost date.

- Atunci informează aerodromul că avionul A. să plece la ora 6.45, avînd la bord pe asistentul chimistului şef. Hidroavionul G., avînd ca pasager pe chimistul şef, îl urmează, ieşind în calea "Şoimului alb". După îndeplinirea acţiunii, chimistul şef va fi adus pe bordul yahtului. Conducătorul hidroavionului va primi apoi alte ordine de la chimistul şef. Şeful Diviziei A. şi conducătorul de grupă I din sectorul I A I vor fi chemaţi prin Radio X din trei în trei minute, pînă va fi stabilită legătura. Să-mi se transmită neîntîrziat rapoarte. La lucru!

Lumina roşie se stinse. Acum se ivi fragmentul de hartă pe care se găsea punctul 40 grade 26' Nord, 73 grade 58' Vest.

Toţi pasagerii care putuseră ajunge pe punte priveau peste parapetul "Şoimului alb".

- Ciudat vas, Sir, spuse ofiţerul secund. Hidroavion... Trebuie să fie o experienţă de marină.

- Se îndreaptă înspre noi, murmură Ransome, cu binoclul la ochi. Roagă-l pe colonelul Roscoe să urce pe punte.

Cînd ofiţerul intră după un minut în cabina doctorului Stopford, Roscoe tocmai spunea omului salvat:

- Tabachera d-tale nu funcţionează, mr. Partington. Dar presupun că această carte de rugăciuni aparţinînd unui şef de grupă care a fost arestat aici pe bord, ar putea fi un înlocuitor potrivit...

- Scuzaţi, Sir, îl întrerupse ofiţerul secund. Căpitanul Ransome vă roagă să aveţi bunătatea de-a veni pe punte.

Se auzi un sbîrnîit fin.

- Uite, iarăşi! exclamă Stopford, arătînd spre cartea de rugăciuni. De cînd am găsit-o, emite la răstimpuri egale aceste zgomote ciudate.

- Dă-o repede încoace! spuse Partington, întinzînd mîinile tremurătoare. Mă predau dvs. fără condiţii... Mă tem

totuşi că e prea tîrziu.

În Cartierul general al Zonelor, în măruntaiele oraşului, femeia aşezată la masa lungă îşi trăsese peste cap gluga veşmîntului pe care-l purta.

Dintr-un gang de la dreapta ei îşi făcu apariţia omul care semăna atît de bine cu Napoleon Bonaparte, şi se înclină. Nimeni nu spuse vre-un cuvînt. Femeia se uita la cel care sosise în faţa sa, iar acesta se uita la dînsa. De undeva, de departe, o cascadă subterană îşi trimitea murmurul prin peşteri şi galerii.

- Cuvîntarea d-tale a fost bună, începu femeia, cu glas liniştit. Două puncte n-au fost atinse: bănuiesc care e scuza d- tale şi o accept. Unul din participanţii la întrunire părea să aibă cunoştinţe temeinice asupra Zonelor. Prin răspunsul d-tale la întrebarea dacă ai pregătit un plan pentru a pune capăt acestei terori -"Mîinii negre" a Americii, cum s-a exprimat el - nu te-ai obligat la nimic, însă ai lăsat să-ţi scape un prilej mare.

Pe coloana care susţinea bolta se aprinse un punct roşu.

- Aici C.G. Raportul şefului Diviziei A tocmai a sosit. A fost prins de furtună. Motorul a încetat să funcţioneze. S-a răsturnat. A plutit pe mare cu colacul de salvare. Şi-a pierdut cunoştinţa. Şi-a revenit pe bordul "Şoimului alb". Raportează prin Radio X din cabina doctorului Stopford. Întîmpină greutăţi deoarece stîrneşte bănuieli. Ora 7, 15. Raportul s-a sfîrşit.

Cîteva clipe de tăcere. Apoi ea ordonă:

- Dă-mi imediat legătura cu comandantul de sector, care are sub conducerea sa avioanele!

Ochii ei întunecaţi nu se dezlipiră de pe chipul omului care stătea în faţa mesei.

- A intervenit destinul. Nu ne putem îngădui să-l jertfim pe şeful Diviziei A. El va fi succesorul d-tale la New York, fiincă nimeni nu cunoaşte oraşul atît de bine ca el. Un sin-

gur lucru ne mai rămîne: să amînăm toată operaţia.

- Poate că e prea tîrziu.

Glasul nazal se auzi din nou:

- Comandantul de sector 2 B 3 aşteaptă.

- Dă-i legătura!

După o clipă, un glas nazal anunţa:

- Aici sectorul 2 B 3.

- Raportul d-tale!

- Avionul cu asistentul la bord a decolat conform ordinului sub conducerea şefului de grupă 3, de la acest sector. Va potrivi astfel timpul de zbor încît să opereze împotriva "Şoimului alb" pe la 7, 20 la 40 grade 26'Nord, 73 grade 58'Vest. Hidroavionul cu chimistul şef la bord raportează că a zărit "Şoimul alb". Totul în regulă. "La Patrie" e în avans cu zece minute. Raportul s-a sfîrşit.

Ochii întunecaţi de sub glugă cercetară cadranul luminos al unui ceasornic care ticăia pe masă.

Apoi femeia începu să dea ordine...

Într-o cabină zăvorîtă de pe "Şoimul alb", un om îngenunchiat se ruga fierbinte, în limba portugheză. În cabina doctorului Stopford, Partington zăcea alb ca varul, după ce-şi transmisese solia prin Radio X.

- Colonelul Roscoe va veni îndată, Sir.

Dar căpitanul "Şoimului alb" nu dădu atenţie cuvintelor secundului său. El urmărea cursul unui hidroavion care se îndrepta spre apus, şi a unui avion care, venind dinspre nord- est, se întoarse acum, luînd acelaşi drum cu cel dintîi.

O sirenă îndepărtată sfîşia văzduhul cu ţipătul ei.

- "La Patrie"! spuse primul ofiţer. Sîntem pe acelaşi drum cu transatlanticul francez.

În cele din urmă, căpitanul Ransome lăsă în jos ochianul.

- Foarte ciudat!

Dar puterea aceea misterioasă care se numeşte Destin salvase în seara aceasta viitorul Statelor Unite.

XXVIII

Drake Roscoe se mira de ce dăinuia visul. Trecuse de stadiul acela în care mrejele lui te ţin cu totul în puterea sa, şi se afla acum în faza în care omul ştie că visează, dar cu toate acestea nu se trezeşte.

Şi călătoria continua în jos, din ce în ce mai jos. Pînă acum calea fusese neliniştitor de mută, cu excepţia acelei flecăreli nedesluşite care intervenea mereu. Dar acum se auzi de departe un susur de apă căzătoare. Drumul deveni deodată foarte înclinat şi sfîrşi într-un puţ natural, de o adîncime nedefinită.

În acest cămin subpămîntean, slab luminat de becuri electrice, fuseseră construite trepte de lemn. Susurul apei căzătoare se auzea mai aproape.

- Trezeşte-te! îşi porunci Roscoe, cu tărie. Trezeşte-te!

Dar visul continuă. Se afla sub puterea unui vis inexplicabil, misterios. Mîinile-i, legate la spate, îl dureau nespus.

- În jos! porunci un glas aspru.

Un Negru de o urîţenie fioroasă începu să coboare cel dintîi. Răbdător, Roscoe merse în urma Negrului pînă la capătul tunelului, unde se afla un grilaj de lemn care îi sili să se oprească. Dîra de lumină a lampii de buzunar se pierdu în spaţiul gol de dincolo.

Vîjîitul cascadei subpămîntene deveni sinistru. Deşi încă la o depărtare mare de acea cădere de apă, ecoul ei se auzea distinct în peştera uriaşă, pe a cărei margine stătea Roscoe.

Negrul se întoarse puţin şi lumina lămpii sale de buzunar căzu pentru o clipă în jos... Acolo se întindea luciul îngheţat al unei ape liniştite, negre ca smoala. Un lac subpămîntean?... Unde?

- Trezeşte-te!

Voinţa lui Roscoe lupta din greu ca sa învingă somnolenţa de care era stăpînit.

- Ia loc! porunci glasul aspru.

Obosit, colonelul se lasă pe o bancă de lemn de lîngă peretele de granit. Acum îl văzu şi pe cel care vorbise: un om mărunţel, îmbrăcat neglijent, cu faţa pe jumătate acoperită de o mască neagră.

În faţa unui dulap îngust de lemn zidit în stîncă, se aprinse o lumină, şi mascatul deschise imediat dulapul. Înăuntru se afla un aparat telefonic.

- Aici ofiţerul de Zonă 2 C. Stau în galerie ca să raportez.

Drake Roscoe tresări puternic şi începu să smucească sălbatic de legăturile sale. În sfîrşit, se trezise.

În peştera aceea naturală din piatră verde-închisă, pe care oameni dintr-o epocă îndepărtată o modelaseră în formă de boltă, o rază slabă de lumină căzu asupra unei femei. Pe degetul arătător al mîinii ei albe sclipea un briliant.

O scînteioară roşie se aprinse şi cineva anunţă:

- Aici C.G.

- Raportul comandantului de sector care-l supraveghează pe colonelul Roscoe! ceru femeia.

- Raportul a sosit. Comandantul sectorului I A 3 raportează că Drake Roscoe a părăsit camera sa la ora 7, 05 şi a plecat la locuinţa ex-guvernatorului Bronson. Ora 7, 15. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul şefului de grupă care supraveghează pe I A 3!

- Mi-a fost comunicat demult. Şeful de grupă confirmă. Colonelul a sosit la ora 7, 15 la locuinţa lui Bronson. Ora 7, 20. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul chimistului şef!

- A sosit. Operînd în bibliotecă, chimistul şef a împrăştiat gazul pregătit pentru acest scop. Vizitatorul şi-a pierdut

îndată cunoştinţa. Chimistul şef s-a folosit de antidot şi, conform ordinului l-a predat pe prizonier într-o stare de semiconştienţă, şefului Diviziei de la Intrarea No. 1.

Ora 7, 30. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul şefului Diviziei C!

- Îl am la îndemînă.Prizonierul a fost preluat de chimistul şef şi transportat cu maşina pregătită spre Intrarea No.2. Poliţia a observat ceva, dar n-a intervenit. A fost predat apoi ofiţerului de Zona 2 C. Ora 7, 40. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul patrulei C.G!

- Confirmă pe acela al şefului de Divizie. Vorbit cu poliţistul de serviciu, care n-a manifestat nici o bănuială. Ora 7, 35. Raportul s-a sfîrşit.

- Dă legătura ofiţerului de Zonă 2 C., direct cu mine.

Îndată după asta se auzi glasul aspru:

- Aici Zona 2 C. Conform ordinului, mă aflu în galerie cu colonelul Roscoe. Şeful de grupă A, Zona X, care servea de conducător, e cu mine. Prizonierul îşi revine de pe urma tratamentului aplicat de chimistul şef. Aştept instrucţiuni.

- Aşteaptă sosirea conducătorului şef. Prezintă-te după aceea înapoi şefului d-tale de divizie! Întrerupe!

După o scurtă pauză se auzi din nou glasul nazal:

- Aici C.G.

- Trimite-l neîntîrziat pe conducătorul şef la galerie, pentru a-l aduce pe colonelul Drake Roscoe de acolo la Cartierul general. Şeful de grupă A, Zona X, va da ajutor. Dă-mi legătura cu chimistul şef!

Lumina roşie se stinse. Una albastră îi luă locul şi un glas cu accent nordic spuse:

- Aici laboratorul.

Roscoe începea să-şi aducă aminte...

Episoadele care duseseră la această situaţie pacătoasă, şi pe care i se părusе că le visase, se proiectau acum limpezi în faţa lui. Îşi aminti cum se îngrijise mai întîi de siguranţa lui Wilberforce Wright, cînd ghicise, în sfîrşit, intenţia mon-

struoasă a Zonelor, şi cum alergase la locuinţa ex-guvernatorului Bronson, singurul rival serios al lui Wright. Deoarece Marea Centrală Principală - această făptură misterioasă, inimaginabilă, de care ascultau Zonele - ţintea să stăpînească mecanismul politic al Statului, era nevoie să se aibă în grijă siguranţa fiecărui politician proeminent.

Fusese primit în palatul mohorît, de modă veche, unde Lou Bronson, ultimul purtător al unui nume odinioară vestit, trăia într-o izolare misterioasă.

Servitorul îl conduse pe Roscoe într-o bibliotecă încăpătoare, impresionantă prin vechile portrete de familie, întunecate de vreme. Pînă acum colonelul nu-l întîlnise încă niciodată pe Lewis Bronson. Omul în carne şi oase produse un efect puternic asupra lui.

Şedea în spatele unui birou comun - un omuleţ cu păr roşu, rar, cu o faţă roşcată şi cu sprîncene incolore. Dar ochii negri erau ochi de cuceritor, care te fascinau.

Dacă ar fi avut păr negru şi figura palidă, Bronson ar fi semănat aidoma cu Napoleon.

Nu cumva...? Dar la gîndul acesta Roscoe simţi că ameţeşte.

Poate că se trădase, poate că în convorbirea ce urmă lăsase să-i scape un cuvînt nechibzuit... Oricum ar fi fost, lucrul de necrezut era realitate - ce-i drept o realitate pe care el n-o va mai putea împărtăşi lumii: ex-guvernatorul Bronson era Centrala Principală!

În ce chip fusese adus în stare de inconştienţă, de asta nu-şi aducea aminte Roscoe. Nici nu băuse, nici nu fumase, ci stătuse tot timpul de vorbă cu Bronson, încercînd să se comporte într-un chip cît mai firesc, cînd se produse deodată un gol, o genună.

Şi acum, într-o peşteră uriaşă şi primitivă din măruntaiele celei mai mari metropole a Lumii Noi, se scurgeau cinci, zece, cincisprezece minute.

Omul care telefonase şedea acum la stînga lui Roscoe.

iar pe partea cealaltă stătea ghemuit Negrul cel fioros.

Deoarece fusese stinsă şi lampa de buzunar, în jurul lor se căsca întunericul peşterii.

Deodată, însă, se ivi în depărtare un punctuleţ luminos.

Se apropia din ce în ce, pînă cînd deveni atît de puternic încît dezvălui pereţi de granit neregulaţi, monstruoşi, înaţîndu-se ca nişte umbre fantastice şi dispărînd în apa liniştită.

Pe o potecă îngustă se ivi un om cu o lanternă. O făptură sălbatică, zburlită cu o coamă căruntă şi barbă încîlcită. Vorbea în timp ce mergea, ca şi cum ar fi fost însoţit de tovarăşi nevăzuţi...

Lumina se bălăbănea în colo şi în coace, urca şi cobora, zvîcnea cînd în sus spre umbrele misterioase, dănţuia cînd spre apa stătătoare din adînc.

- Te salut, micule lord! strigă făptura sălbatică, după ce ajunse la grilajul de lemn.

Bălăbănitul lanternei se lămuri atunci cînd mascatul îndreptă o clipă lampa de buzunar asupra bărbosului, ochii albaştri erau pe jumătate orbi.

- Du-l pe prizonierul acesta la Cartierul general. Şeful de grupă A merge cu d-ta! porunci mascatul.

Apoi, adresîndu-se lui Roscoe:

- Ţine-te după el! Dacă te rătăceşti cumva pe aici, rişti să nu fi niciodată regăsit.

XXIX

Nu mă mulţumesc cu asta! izbucni Ned W. Regan. Nu pot uita, Burke, ce ţi s-a întîmplat d-tale de curînd, cînd ai semnat ordinul acela care a redat libertatea unei cete de bandiţi cum rar îţi pică în mînă.

Ai dreptate, încuviinţă Irlandezul. Nu uita însă că eram

aproape ameţiţ de toate cele întîmplate şi că nici acum nu ştiu cum naiba m-am lăsat tras pe sfoară... Dar ce legătură vezi între întîmplarea asta şi celelalte?

- Eu aş deduce, spuse Stopford, care se mai afla cu încă un personaj în biroul prefectului de poliţie, că Regan se îndoieşte de faptul că s-ar afla în siguranţă, cu toate că l-a văzut pe Roscoe ieşind din casa lui Bronson, întovărăşit de un tip necunoscut.

- Ei da, se grăbi să spună Regan, încotro a plecat dumnealui? Şi de ce nu dă semne de viaţă?

- Colonelul Roscoe, spuse Burke, cam acru, conduce operaţiile de stat împotriva Zonelor. Asta nu-l obligă să-mi dea vreun raport... şi nici d-tale. Ideea aceea nebunească cu privire la Bronson te face să ai halucinaţii.

- Ei, zău! Dacă-ţi aduci bine aminte, Solke, mîna d-tale dreaptă, făcea parte din bandă, împreună cu Partington şi cu încă alţi cîţiva granguri. Deci, de ce n-ar fi amestecat şi Bronson în această maşinaţie politică?

Cineva bătu în uşă şi la răspunsul lui Burke intră Markham.

- Nimic nou despre colonelul Roscoe, raportă el.

- Mr. Bronson şi-a părăsit casa?

- Nu, Sir.

- Fă-mi placerea, interveni Regan, şi trimite-l pe Markham la locuinţa lui Bronson. Sub pretextul că eşti grijuliu faţă de siguranţa lui, să stăruie a fi primit personal de către ex-guvernator.

- Şi ce va ieşi de aici?

- Voi fi mulţumit dacă Bronson va fi acasă.

- Mi-ai ghicit gîndurile, spuse Burke.

- Probabil. Dar pun rămăşag o mie de dolari contra unuia singur, că Bronson nu e acasă.

Prefectul se uită cîtva timp plin de curiozitate la Ned Regan, apoi se adresă lui Markham:

- Fă ceea ce propune mr. Regan! Daly te poate înlocui

în vremea asta. Pune-ţi la contribuţie toată înţelepciunea cu care te-a înzestrat natura şi caută de te înapoiază cît mai curînd!

Markham plecă.

Visul se sfîrşise, aşa că locul unde se afla acum Roscoe nu mai avea puterea să-i stîrnească uimirea.

El se găsea sub o boltă ovală, săpată, de-a dreptul într-o stîncă de serpentin verde închis, care avea o deschizătură mai mare, la capătul răsăritean.

În deschizătura aceasta stătea Roscoe, legat fedeleş.

O lumină crepusculară, verzuie, umplea încăperea în care pătrundea, înăbuşit, un ecou de apă căzătoare.

Într-un jilţ spaniol cu spătar înalt şedea o femeie care purta o robă neagră, medievală. Faţa îi era acoperită pe jumătate cu o mască din mătase.

Undeva, în spatele lui Roscoe, în abisul întunecos stătea la pîndă Negrul.

- Colonele Roscoe, începu femeia, acum un an mi-am exprimat speranţa să te întîlnesc într-o zi. Adăugam atunci că eram sigură de succes. Îţi aduci aminte?

- Cît se poate de bine. A fost cea dintîi cunoştinţă pe care am făcut-o cu Radio X.

- Speranţa mea s-a înfăptuit pe deplin.

Domni o clipă de tăcere, apoi femeia urmă:

- Îmi dai cuvîntul d-tale că nu vei folosi forţa, dacă voi pune să fii dezlegat?

- Nu! răspunse prompt colonelul.

Femeia mascată zîmbi.

- N-ai nimic de cîştigat. Nici un om n-ar putea, fără ajutorul unei călăuze, să străbată drumul sub cascade şi de jurîmprejurul lacului.

- Sînt cu totul de părerea d-tale. Dar trebuie să mai fie şi un alt drum... ducesă.

Pusese mult preţ pe lovitura aceasta... dar efectul aştep tat nu se produse, şi cîteva clipe rămase în îndoială, mirat.

Femeia nu rămase surprinsă, ci se ridică indiferentă din jilţul ei. Apoi lăsă să-i cadă roba neagră şi îşi scoase masca.

- Ştiam că mă vei recunoaşte, spuse ea, liniştită. Era inevitabil.

Marea Centrală Principală era ducesa de Greuze!

Roscoe rîse sarcastic.

- Probabil că mă bucur de privilegii, dat fiind că ceasurile mele sînt numărate, spuse el.

Sprijinită cu spatele de masă, ea răspunse cu glas moale:

- Îţi stă în putere să alegi. Eu am în faţa ochilor o ţintă nestrămutată. D-ta m-ai ispitit să privesc în lături. Eu sînt tare, d-ta la fel. împreună, am fi de neînvins.

Roscoe tresări, întîlni privirea ei hotărîtă... şi pricepu.

- Mulţumesc! răspunse el calm. Să vorbim mai bine despre altceva.

Chipul ei rece, frumos, se afla acum foarte aproape de faţa colonelului.

- Drake Roscoe, eşti un bărbat viteaz şi inteligent. Dar împrejurarea de acum este Waterloo-ul d-tale. De ce n-ai căutat o ieşire cît mai favorabilă?

- Păi, va trebui să încerc, răspunse el, zîmbind.

- Desigur că te interesează mediul în care te afli, reluă ea, cu tonul unei adevărate gazde. Peşterile acestea au fost descoperite în urmă cu vreo cinci ani de un anume Flynn, care, pe cînd săpa o groapă în grădina sa - n-aş putea să-ţi spun în ce scop dădu peste una dintre cele trei intrări "Ceea ce a făcut Flynn e vrednic de atenţie, reluă ea, aprinzîndu-şi o ţigaretă. Singur, folosindu-se doar de cîteva funii şi de o lanternă, a explorat metru cu metru grotele acestea şi le-a însemnat pe o hartă. După ce a trecut şi sub marile cascade, a pătruns în bolta aceasta. De alminteri, era un fost marinar, meserie care şi explică dibăcia şi bravura de care a dat dovadă.

- Marinarii sînt vestiţi pentru spleenul lor, murmură Roscoe.

- Afară de asta sînt şi încăpăţînaţi, întregi ducesa.

Şi, cu seriozitate adîncă, ea adăugă:

- În toată viaţa mea n-am întîlnit un om pe care să-l pot respecta... pînă am dat de d-ta. Te interesează mărturisirea asta?

Roscoe susţinu privirea ochilor întunecaţi, care nu cunoscuseră nici o înfrîngere.

- Ducesă, eşti o femeie foarte rea, dar în acelaşi timp eşti minunată! Respectul d-tale mă onorează.

Pe coloană, deasupra capului lui Roscoe, se aprinse o lumină roşie şi un glas nazal spuse:

- Aici C. G. Centrala Principală a sosit.

Ducesa se duse la masă şi apăsă pe un buton ce se afla pe tabloul de comandă. Apoi spuse:

- Deoarece am acum o conferinţă importantă, poţi chibzui în liniştе, timp de o oră, asupra planurilor d-tale de viitor. Peste un an, începînd de astăzi, voi stăpîni peste cea mai mare împărăţie a lumii... America. Poţi împărţi cu mine această stăpînire, dacă vrei. Chibzuieşte asupra hotărîrii ce-o vei lua!

- Bronson n-a vrut să mă primească, raportă căpitanul Markham.

Ned Regan izbi cu pumnul în masă.

- Ce-am spus eu? strigă el.

- Ce puteam face? încercă să se apere căpitanul Markham.

- E acasă?

- Fireşte că e acasă. Dar s-a încuiat în bibliotecă, dînd ordin strict să nu fie deranjat.

- Aha! Ştiam eu! strigă Regan.

Doctorul Stopford socoti nimerit să intervină:

- Gentlemen, de ce sînteţi atît de nerozi! Faceţi ceva pentru salvarea lui Roscoe, luaţi o măsură, pentru Dumnezeu!

- Ai dreptate, încuviinţă Burke şi întinse mîna spre tele-

fon. Trimite-mi-l pe căpitanul Daly!

Şi, punînd la loc receptorul, se adresă lui Markham:

- Du-te la judecătorul Walsingham şi, dacă nu-l găseşti acasă, caută-l pînă dai de el! Pune-l apoi în legătură telefonică cu mine!

Markham se repezi la uşă, unde se izbi nas în nas cu căpitanul Daly.

- Daly, urmă Burke, adresîndu-se noului venit, du-te cu o echipă de razii la locuinţa ex- guvernatorului Bronson şi cere să fii introdus la el.

Dacă eşti refuzat, sparge uşa care dă în bibliotecă! nu e încă preşedinte, dumnealui, ci un simplu cetăţean. În nici un caz să nu mi te întorci înapoi fără să-l fi văzut pe Bronson!

XXX

Drake Roscoe privi în jurul său.

Mica peşteră era cu totul neatinsă de mîna omenească.

Mobilierul era format dintr-o masă, un scaun şi un divan. Celula aceasta era luminată de un bec electric, care atîrna atît de sus, încît nu puteai ajunge la el nici dacă te-ai fi urcat pe masă.

Se lăsă greoi pe divan. Pipa şi punga cu tutun se mai aflau în buzunare, şi, deoarece "damblageala" pe care o simţise în braţe şi în mîini începuse să dispară, el îşi aprinse o pipă, ca să poată chibzui în voie.

- Şefule!

Roscoe tresări.

- Domnule maior!

La auzul acestor cuvinte, el se ridică repede în picioare şi privi în sus.

O figură bărboasă se vîrîse printr-o gaură care se afla în perete, la douăsprezece picioare deasupra lui: era călăuza pe

jumătate oarbă.

- Nu vă mai amintiţi de mine, Sir? Pe cînd veneam încoace amîndoi, nu eram prea lămurit asupra dvs., fiindcă ochii mei şi-au pierdut lumina. Uneori îmi simt şi capul nu ştiu cum... Eu sînt Tom Flynn, fost ajutor de timonier pe "Corcoran".

- "Corcoran"! exclamă Roscoe şi rămase cu privirea aţintită în sus. Flynn! Dumnezeule, el e! Flynn! Flynn! Nu mă poţi scoate de aici?

- Nimic nu-i mai uşor decît asta. Dar dacă veţi băga de seamă că iar încep să deraiez, daţi-mi cîţiva ghionţi în coaste, domnule maior. Uite că vine funia!

Roscoe înhăţă funia şi începu să se caţere, proptindu-şi picioarele de peretele de stîncă.

Sus, în gangul îngust de piatră, prinse degetele noduroase ale lui Flynn şi spuse:

- Dumnezeu să te răsplătească! Dar ce legături ai cu banda asta?

- Eu nu fac parte din bandă, Sir, răspunse Flynn. Dar ei mi-au furat peşterile, pe care le-am descoperit şi pe care le iubesc atît de mult. Haha! Aia îşi închipuie că ar cunoaşte totul. Mai sînt însă kilometri peste kilometri de minuni, pe care ei nu le-au văzut şi nu le vor vedea niciodată. Femeia e aici, în noaptea asta, dar ea nu mă interesează. Dar şi el, canalia aceea, e aici. Cu dînsul am ce am şi va veni odată vremea să mă răfuiesc cu el.

- Despre cine vorbeşti?

- Îl cunosc sub numele de Centrala Principală, domnule maior. Există un Dumnezeu, în aceste peşteri... locuieşte sub cataractele cele mari. Şi acela mi-a povestit despre Centrala Principală că...

Roscoe îl izbi cu pumnul în coaste.

- Adună-ţi minţile în cap, Flynn! Ai început să deraiezi.

- Aveţi dreptate, Sir... Despre ce vorbeam?... Ah, da! Centrala Principală trebuie să se întoarcă în noaptea asta

peste lac, fiindcă pe la Intrarea No. I e cam primejdios.

- Şi cum ies eu afară, Flynn?

- Tocmai pentru că la Intrarea No. I e cam primejdios - eu aud tot ce vorbesc ei aici jos - v-aş propune să vă conduc pe drumul acela, Sir.

- Atunci, haide, să nu mai pierdem vremea!

Începură să se tîrască de-a lungul gangului îngust, care în curînd deveni atît de scund încît un om nu mai putea merge în picioare, şi ajunseră într-o peşteră conică, în ai cărei pereţi de stîncă quarţul sclipea ca diamantele.

Lanterna lui Flynn sfredeli întunericul.

- Pst! făcu bătrînul. Ne aflăm deasupra Templului verde. El e acum acolo, împreună cu "femeia".

Porniră mai departe, printr-o galerie semi-circulară. Într-un loc, unde granitul fusese sfărîmat din vremuri preistorice, o scară de lemn ducea în sus, în bezna adîncă.

- Sînt trei sute de trepte, spuse Flynn.

Ajunşi sus; pătrunseră într-o galerie care urca în multe curbe, pe care o urmară timp de zece minute, pînă dădură de o uşă masivă de lemn.

- E deschisă, spuse Flynn.

Stinse lanterna şi un întuneric de nepătruns îi învălui.

- Aşa! făcu el. Acum vă pot vedea mai bine. Aşa dar, ascultaţi! Peşterile sînt ale mele. Mi-am pierdut mulţi ani, explorîndu-le. Ele constitue o lume nouă.. sau poate una foarte, foarte veche.

Şi ascultă de un Dumnezeu cu totul altul...

- Flynn, fă lumină, te rog!

- Pentru ce? Văd cu mult mai bine aşa, scumpe domnule maior. Nu trebuie să vă temeţi. Şi cum vă spuneam mai înainte, ei mi-au furat peşterile. Astăzi, căsuţa mea e dărîmată şi intrarea care ducea de acolo în peşteri a fost zidită.

- Atunci au găsit ei o alta?

- Două. Înainte de a veni diavolii aceia m-am cătărat eu

îmsumi în susul puțului, știind că ducea pînă aproape de suprafață. Dar ei au construit treptele pe care ați venit azi dv. jos, au cumpărat casa de deasupra galeriei și au făcut o străpungere prin pivniță. Asta numesc dînșii Intrarea No. 2.

- Și No. I?

- Pe asta au găsit-o ei singuri. Acesta e drumul pe care-l folosesc mai des. El pornește de la casa ex-guvernatorului Bronson.

- Ce-ai spus?

- Așa e. Într-o zi vă voi arăta hărțile mele, domnule maior. Templul verde îl folosesc ei drept birou. El a fost săpat de oameni care trăiau pe acest continent înainte de începe Istoria în cărți; neamul acela s-a stins acum zece mii de ani, dar Dumnezeul lor trăiește încă... sub cataracte...

Aprinse din nou lanterna și Roscoe întrebă:

Unde se găsește pe hartă punctul acesta de aici?

- Vreți să spuneți pe harta orașului?

- Fireste.

Sîntem aproape exact sub mijlocul lui Times Square. Dar peștera mare de lîngă lac se află sub Central Park. Haideți!

Mai trebuiră să urce o scară lungă, fără întortochieri, apoi ajunseră printr-o galerie la o a doua ușă din lemn. Nici aceasta nu era încuiată. Mai străbătură un ultim gang, scurt și scund, și apoi ajunseră la o ultimă ușă, de fier.

- De obicei - Dumnezeu să-l afurisească! - o încuie pe aceasta, spuse Flynn.

Începu să zgîlțîie de ușă: era încuiată.

- Tăcere! șopti Roscoe. Ascultă!

De dincolo de ușă pătrundea o larmă nelămurită.

Cu răsuflarea oprită, cei doi ascultară.

Un glas de bărbat strigă în culmea mîniei:

- Dacă guvernatorul Bronson nu e aici - și el nu e aici atunci mai există încă o ieșire afară din casă.

Văzu o încăpere mică.. și mulți oameni înăuntru.

- Dragul meu! spuse doctorul Stopford.

O clipă, Drake Roscoe stătu în braţele prietenului sau. Dar imediat reveni la realitate:

- Evacuaţi casa imediat. Daţi de veste pompierilor!... Afară, toţi!...

Se clătină şi se prăbuşi la pămînt.

În două minute casa fu golită. Strada se umplu de curioşi, care se dădură în lături abia cînd răsunară sirenele pompierilor.

Deodată, o explozie năprasnică cutremură întreg cartierul. O văpaie ţîşni prin ferestrele sfărîmate ale parterului casei.

În maşina lui Burke, unde Stopford, îngrijorat, se ocupa de el, Roscoe deschise pentru o clipă ochii şi şopti:

Intrarea No. 1 e închisă pentru totdeauna.

XXXI

Cine e? întrebă Peter Champion.

În uşa de la capătul sălii lungi se ivi căpitanul Daly.

- Afurisit să...

Peter Champion se întrerupse şi aruncă o privire plină de scuze spre singura femeie din cameră: nepoata prefectului.

- Nici o veste! raportă Daly, ceea ce-l făcu pe doctorul Stopford să-şi frece de zor monoclul, gest care dovedea că nu se simţea în largul său.

Drake Roscoe îi puse un braţ în jurul umerilor şi îl scutură puţintel.

- Capul sus, tinere! Ea va fi găsită.

- De asta sînt sigur, spuse şi Burke.

Şi, privind la nepoată-sa, adăugă:

- Mai bine ascultam sfatul lui Sutton, trimiţîndu te cu

prietena ta în Europa. Page Sutton dădu din cap. În urmă cu o săptămînă, o expediase pe fică-sa cu o familie prietenă, în timp ce Molly O'Hay - în special cu concursul lui Pater Burke - se pricepu să-l hotărască pe unchiul ei să-i îngăduie să mai rămînă. Poate că bunul pastor bănuia că era vreo legătură între dorinţa fetei şi Drake Roscoe...

Ex-guvernatorul Bronson dispăruse în împrejurări misterioase, iar vechea casă a Bronsonilor din New York fusese nimicită în parte de incendiu.

Opinia publică presupunea că Lou Bronson îşi pierduse viaţa cu prilejul incendiului, dar numai Roscoe cunoştea adevărul senzaţional.

John Wilberforce Wright, devenit aproape sigur viitorul preşedinte al Statelor Unite, fusese chemat de afaceri urgente la Washington, unde era ocrotit de un batalion întreg de detectivi. Cu toate acestea, Zonele continuau lupta împotriva lui şi mai ales împotriva partizanilor săi influenţi: Peter Champion şi Page Sutton. Din această pricină, vila lui Champion se asemăna cu o fortăreaţă asediată, în care se aflau tocmai creerele care conduceau lupta împotriva acestei uriaşe organizaţii criminale. Zi şi noapte proprietatea era cercetată de patrule, pentru a se preîntîmpina orice atac.

Pînă cînd zarurile alegerilor vor fi căzut, era de aşteptat orice. Şi deoarece Drake Roscoe suspecta fiecare metru al City-ului, îşi strămută cartierul general în afara acestuia.

Ceva mai liniştit, doctorul Stopford se adresă acum lui Ned W.Regan:

- Ai cercetat personal fiecare centimetru de teren, înăuntru şi afară.În plus, detectivii d-tale adulmecă pretutindeni şi nu le-ar scăpa nici răsuflarea unui şoarece.. Cu toate acestea, constat că o persoană din societatea noastră nu se înapoiază dintr-o mică plimbare...

- Doamna n-a ieşit prin niciuna din porţi, îl asigură căpitanul Daly. Oamenii mei ar opri şi o muscă.

- Regan, spuse Peter Champion, omul d-tale, Stevens, a

văzut-o doar coborînd spre Grădina Cardinalului.

- Dar celălalt, se amestecă Stopford în vorbă care stă de pază la capătul grădinii, raportează că n-a ajuns acolo. Deci?

- Şi totuşi, nu există în grădină nici o urmă, nici un indiciu, după cum te-ai încredinţat singur, Stoppy, spuse Roscoe.

Feea Czerna, fostul ofiţer de Zonă, logodnica doctorului Stopford, dispăruse din mijlocul lor ca prin farmec, într-un mod inexplicabil.

În încăperea tapetată cu sidef se afla ducesa de Greuze. Rochia de catifea neagră îi lăsa desgolite braţele albe şi umerii. Briliante minunate îi atîrnau de urechi.

Întinse mîna şi, apăsînd pe un buton al tabloului de comandă, o lumină roşie se ivi în dulăpiorul de lac.

- Aici M.C.G.

- Raportul şefului Diviziei B! porunci ducesa.

- A sosit Şeful Diviziei B, care conduce personal măsurile la vila lui Champion, raportează că terenul e împărţit precum urmează:casa şi anexele sînt supravegheate de oamenii lui Regan; de jur împrejurul proprietăţii patrulează poliţia sub conducerea căpitanului Daly. Avioanele sînt plasate astfel: două pe ferma lui Seeger, unul pe plajă. Două secţiuni de apărare contra avioanelor, cu reflectoare, dar fără tunuri, nu sînt încă determinate exact. Ora 6, 30. Raportul s-a sfîrşit.

- Raportul ofiţerului de Zonă 2 C!

- A sosit.Ofiţerul de Zonă 2 C raportează că operînd din strămutarea de pe proprietatea lui Champion, a îndeplinit instrucţiunile privitoare la ex-ofiţerul de Zonă Feea Czerna. Aşteaptă ordine. Ora 6, 40. Raportul s-a sfîrşit.

O clipă domnii tăcere.

- Raportul şefului de grupă din casa lui Champion!

- A sosit mai demult. Întregul personal a căpătat concediu o săptămînă şi a fost înlocuit prin oameni de-ai lui Ned W. Regan. Ora 5 p.m.

- Raportul acesta ar fi trebuit să-mi fie comunicat fără

întîrziere, replică, dojenitor, femeia. O neglijenţă condamnabilă! Dă-mi legătura cu ofiţerul de stat major 3!

Îndată se auzi un glas moale:

- Aici ofiţerul de stat major 3.

- Preia imediat însărcinările ofiţerului de stat major 2, care va fi deferit instrucţiei! Ordinul referitor urmează.

Domni iar tăcere cîteva clipe, apoi se auzi:

- Urgent: toţi şefii de Divizie vor sta pregătiţi.

Toate ordinele anterioare revocate prin aceasta. Ofiţerul de Zonă 2 îşi concentrează operaţiunile neîntîrziat asupra nepoatei prefectului poliţiei Burke. Ex-Ofiţerul de Zonă Feea Czerna va fi adus imediat la M.C.G. La lucru!

Punctuleţul roşu din dulăpiorul de lac dispăru.

- Ştiu că Manhattan e împănat cu peşteri, spuse Drake Roscoe.De ce, deci, n-ar avea peşteri şi Long Island, care prezintă aceeaşi formaţiune geologică? O tăcere apăsătoare urmă cuvintelor sale. De cînd colonelul fusese scos în nesimţire din casa lui Bronson, părerile erau împărţite cu privire la ciudăţeniile pe care le povestise. Regan mărturisi, mai mult sau mai puţin pe faţă, că el, le socotea drept... aiureli.

În schimb, se arăta înclinat să recunoască necondiţionat un punct din povestirea lui Roscoe, deoarece vedea în el o confirmare a unei presupuneri pe care o nutrea de mult şi anume că Bronson şi Centrala Principală erau una şi aceeaşi persoană.

- La ce ne foloseşte asta? întrebă Burke.

- De folosit nu ne foloseşte la nimic, răspunse Roscoe, dar explică, poate, dispariţia lui Feea.

- Ah! Văd unde vrei să ajungi, amice!

- Un lucru nu pricep, se amestecă Page Sutton.

Dacă, precum presupui d-ta, Roscoe, Centrala Principală e moartă, de ce mai sînt Zonele în activitate? Şi ce cîştigă ele prin răpirea doamnei Czerna?

- Cîştigă, fiindcă în felul acesta ne poţi lega mîinile. Căci

chiar dacă Centrala Principală nu mai există, a rămas totuşi Marca Centrală Principală. Cei şase bărbaţi rămaseră pe gînduri, pînă cînd Stopford făcu propunerea.

Ce-ar fi dacă, ţinînd seamă de teoria lui Roscoe cu privire la peşterile de sub Long Island, am mai supune odată unei cercetări Grădina Cardinalului? Propunerea sa găsi destui amatori.

Atitudinea lui Stopford era eroică. Mergînd acum, în amurg, spre Grădina Cardinalului, Roscoe se uită cu duioşie la prietenul său şi murmură:

- Scumpul meu, vina e a mea; eu te-am convins să te înapoiezi cu ea la New York. Totuşi, cred că nu i se va întîmpla nimic. Va fi ţinută ca ostatecă şi atîta tot.

O santinelă le ceru parola.

- All right! răspunse Regan. E ceva nou?

- Nimic.

Se întuneca văzînd cu ochii. Cînd ajunseră pe treapta cea mai de sus care ducea la Grădina Cardinalului, se văzură din nou opriţi:

- Staţi! Cine-i acolo?

- Noi! răspunse Regan:

- Eu sînt, Stevens. Nimic nou?

- Nimic!

Începură să coboare treptele... În faţa cadranului era o operă din secolul al XVII-lea, se opriră.

- Ciudat! murmură Stopford. Mi s-a părut că am auzit un glas străin.

XXXII

Fcea Czerna simţi că ascensorul se oprise. Apoi fu împinsă înainte.

Legătura pe care o avea la ochi era destul de subţire ca sa-şi poată da seama că se afla într-un loc luminat, pe cînd pînă atunci se mişcase în întuneric.

Amănunte începură să iasă la suprafaţă din ceaţa amintirilor ei. Făcuse o plimbare pînă la cadranul solar, a cărui lucrătură antică o ispitise din nou Şi acolo se întîmplase... O pînză îi căzuse peste cap... o uşă se închise - se simţi coborînd...

Cineva, care stătea în spatele ei, îi scoase legătura de la ochi şi Fcea Czerna se holbă la femeia din faţa ei, ai cărei ochi o priveau pătrunzător prin tăieturile unei măşti negre.

- Ofiţer de Zona 2 A, spuse femeia mascată, cu glas rece, acum aproape un an ai fost indetificată ca trădător. Din septembrie trecut există dispoziţia ca să fii ştearsă din liste.

Deoarece Fcea Czerna nu spuse nimic cealaltă urmă - razia făcută la fostul Cartier general în New-York şi arestarea unui lot întreg de ofiţeri valoroşi a fost opera d-tale. Şi de curînd era cît pe ce să dai greş din nou planurile noastre ai ceva de obiectat împotriva acuzaţiilor pe care ţi le aduc?

- Nu.

Şi cuvîntul răsună batjocoritor în încăperea liniştită, cu tavanul în formă de cupolă.

- Ceea ce vreau să ştiu, spuse Ned W. Regan este dacă ai auzit sau ai văzut, înainte sau după ce doamna Czerna a trecut pe lîngă d-ta, ceva neobişnuit în Grădina Cardinalului?

- Nimic, mr. Regan.

- Cînd eram mai înainte afară, interveni Burke ni s-a

părut că am auzit un zgomot ciudat în apropierea cadranului solar.

Stevens, de la agenţia lui Ned W. Regan, omul care stătuse postat la capătul de nord al grădinii cînd Feea Czerna intrase în ea, privi de la unul la altul.

- Subzistă vreo îndoială cu privire la persoana mea, mr. Regan? întrebă el.

- Cîtuşi de puţin. Numai că stăm cu toţii în faţa unei enigme.

- Fapt este, vorbi Stopford, că d-ta şi cu omul de la celălalt capăt al grădinii sînt singura noastră speranţă.

- Pe Cumper te poţi bizui, răspunse Stevens.

- Fără îndoială. Şi cu toate acestea, cineva s-a evaporat printre dv. doi.

- Îmi dă ceva în gînd, interveni Roscoe. De acolo de unde stăteai, Stevens, puteai vedea exact celălalt capăt al grădinii?

- Nu, domnule colonel. Şi asta, pentru că nu stăteam în picioare, ci şedeam pe banca de dincoace de poartă, şi anume cu spatele spre gradină.

- Aha! făcu Roscoe. Regan, spune-i lui Cumper să vină încoace!

După cîteva minute intră în cameră cel chemat.

- Cumper, ai afirmat că n-ai văzut-o pe doamna Czerna în grădină. Vroiai să spui cu asta că n-ai observat-o nici intrînd, nici ieşind?

- N-am văzut-o nici intrînd, nici ieşind, răspunse prompt cel întrebat. Deoarece mi-a fost încredinţată spre pază livada, stăteam cu spatele spre Grădina Cardinalului.

- Ah! Asta înseamnă că a fost un interval de timp în care nimeni n-a supravegheat grădina! spuse Stopford.

- Şi în cursul căruia ea a dispărut, întregi Roscoe. Cine e de serviciu, în clipa de faţă în grădină, Regan?

- Nimeni, Stevens şi Cumper se înapoiază îndată la postuile lor. Pentru ce? Doar sîntem toţi aici împreună.

- Nu tocmai. Unde e miss O'Hay?

- S-o fi dus să se îmbrace, spuse Page Sutton.

Fără să mai stea o clipă pe gînduri, Roscoe alergă în hol unde apăsă pe un buton de sonerie.

Imediat veni un servitor, un om din echipa lui Regan.

- Du-te în camera lui miss O'Hay şi vezi dacă ea e acolo! îi spuse el.

Omul urcă scara. Peste două minute capul său se ivi deasupra balustradei de stejar a galeriei care împrejmuia holul etajului întîi.

- În cameră nu este, spuse el. Mr. Leslie spune că de azi dimineaţă, n-a fost sus.

Faţa lui Drake Roscoe deveni deodată colţuroasă.

- D-ta cînd ai văzut-o pe miss O'Hay? întrebă el.

- Pentru ultima oară cam pe la cinci şi jumătate cînd a dispărut "doamna franceză".

Roscoe făcu stînga împrejur şi se întoarse în porticul cufundat în semi-întuneric.

- A trecut miss O'Hay pe aici? întrebă el pe omul care stătea de pază acolo.

- Nu, Sir.

Alergă mai departe la uşa bibliotecii lui Champion, unde se afla un altul dintre oamenii lui Regan.

- A trecut miss O'Hay pe aici? repetă el întrebarea.

- De la cinci şi jumătate nimeni n-a mai părăsit casa prin această uşă.

La ieşirea de serviciu căpătă acelaşi răspuns. Mai rămînea acum numai uşa de la capătul serei.

Cînd ajunse la ea, un om sări din tufişul des.

- Eu sînt colonelul Roscoe. Repede a trecut pe aici miss O'Hay?

- Da, Sir. Acum zece minute. A apucat pe poteca dinspre livadă, unde stă de pază Cumper.

O, clipă Roscoe simţi că i se îmoaie picioarele.

Apoi, însă, începu să gonească de-a lungul potecii indi-

cate. La stînga sa era un gard de cişmir. Acolo unde verdeaţa acestuia era întreruptă de o portiţă, el se opri, o deschise... şi ochii săi străbătură încolo şi încoace Grădina Cardinalului.

Pe treptele de la capătul celălalt se mişcau făpturi.

- Alo! Cine-i acolo?

- Regan! se auzi răspunsul. Ai găsit-o?

Drake Roscoe nu răspunse. Era fericit că nimeni nu-i putea vedea faţa.

Grădina cardinalului făcuse o a doua victimă.

De la locul lui, Stevens putea să vadă ferestrele luminate de la biblioteca lui Champion, în rarele momente cînd îşi întorcea ochii de la grădină.

Acolo tocmai se desfaşura o scenă nespus de dramatică. Ellis, unul din oamenii de elită ai lui Burke îşi făcea raportul în faţa unui auditoriu încordat.

- Singura casă necercetată încă pe o rază de cinci mile, este vila construită pentru Michael Gollancz, pe colina...

- E goală, îl întrerupse Burke. Numai un paznic se află înăuntru.

- Ba nu e goală, replică Ellis. M-am căţărat mai înainte pe zid, Sir, şi am văzut că vila mişuna de oameni.

- Ce? strigă Roscoe.

- Oameni care stau acolo cu obloanele închise; oameni care nu se arată pe afară. Mă întreb cum intră ei în casă?

- Asta o vom afla îndată, strigă Burke. Daly să aduci toate maşinile care sînt pe aici! Peste cinci minute casa va fi atacată.

- Marele Cartier General! exclamă Roscoe. Se face lumină! Nu mă aşteptaţi, eu am altceva de făcut...

În acest timp, Stevens îşi aprinse o ţigaretă şi privi din nou pe suprafaţa verde luminată de lună.

Deodată ţigareta îi căzu la pămînt. Ce-a fost asta? Ceva în grădina Cardinalului nu mai era ca înainte.

Cadranul solar îşi schimbase înfăţişarea!

Obişnuit să lucreze repede, Stevens dădu să-şi scoată revolverul, cînd deodată îşi simţi mîna prinsă şi încleştată.

Cu iuţeala fulgerului se întoarse: în spatele lui stătea Drake Roscoe.

- Rămîi locului! îi ordonă colonelul. Indiferent de ce voi face, indiferent de ce se va întîmpla, să nu te mişti de la locul d- tale! Aceslaşi ordin pentru Cumper. Grădina nu trebuie să rămînă o clipă fără supraveghere.

Înainte ca Stevens să-şi revină din nedumerire, Roscoe coborî în goană treptele apoi alergă mai departe, pe iarbă pînă la cadranul solar.

Partea din faţă a soclului lui pătrat dispăruse în locul ei se căsca o gaură neagră.

- Cine e acolo? se auzi glasul lui Cumper.

- Rămîi unde eşti! îi strigă Roscoe în timp ce îndreptă lumina lămpii sale de buzunar în gaură.

La lumina ei văzu chipul bărbos al unui om care stătea în groapa de sub cadranul solar, în aşa fel încît umerii se aflau la acelaşi nivel cu genunchii lui Roscoe.

- Slavă Domnului, domnule maior, că v-am găsit atît de repede... Dar stingeţi lumina, căci mă orbeşte!

- Tom Flynn! Sfinte Dumnezeule!

- Chiar eu, domnule maior. M-aţi aşteptat?

- Nu, Flynn. Soarta a vrut să se întîmple astfel.

- Ba Dumnezeul peşterilor. Acum, însă, repede! Aveţi timp zece minute ca s-o salvaţi pe fată. Urmaţi-mă!

- Încotro?

- Spre casa cea mare de pe colină; ei o numesc M. C. G.

- Bănuiam eu.

Întorcîndu-se, îi strigă lui Stevens:

- All right!

Apoi coborî în groapă.

XXXIII

Burke fixase minutul în care zidul urma să fie escaladat deodată, în şapte puncte diferite.

Acum stătea cu ceasornicul în mînă lîngă un grup de asalt format din cinci oameni. Noaptea era liniştită, fără o boare de vînt.

- La lucru, băieţi!

Strîngînd între dinţi ţigara-i lungă, Burke se căţără cel dintîi pe una din scări. Cît ai clipi din ochi ele fură trase în sus şi lăsate pe partea cealaltă.

Trupa lui Burke descălecă într-o grădină de zarzavaturi, prin tufe sălbăticite. Ceva mai departe prefectul văzu pe oamenii lui Ellis încălecînd zidul.

Înarmaţi cu pistoale, topoare şi rîngi de fier, trupa înaintă din toate părţile, în direcţia casei.

- Dacă Roscoe are dreptate, atunci vom încheia aici cu Zonele, spuse Burke, gîfîind.

În acelaşi timp Roscoe observa cum călăuza lui, cu ajutorul unui simplu drug de fier, care lucra prin contragreutate, aşeza la loc partea lipsă a soclului.

- Lucrarea asta de aici este ceva mai veche de un an, îl lămuri bătrînul. De cînd Champion a cumpărat casa, a fost supravegheat de Zone. Cînd a angajat lucrători să-i amenajeze grădina cea veche, Zonele au făcut tot lucrul în contul lui.

- Ce vrei să spui cu asta, Flynn?

- Nimic alta decît că... lucrătorii care au construit cadranul solar erau "zonişti". Cu prilejul acesta au construit şi instalaţia aceea cu drugul de fier. Nimeni n-ar putea găsi ceva; acum cînd deschizătura e închisă. Ţineţi-vă după mine, dom-

nule maior!

În timp ce-şi urma călăuza printr-o galerie primitiv săpată şi proptită cu bîrne, Roscoe întrebă:

- Ştii cine a răpit-o pe fată?

- Negrul. Îl numesc "şeful de grupă no. 1

El e însemnat cu pecetea infamiei; Dumnezeul cataractelor îl cere...

- Vino-ţi în fire, Flynn! Mai ştii încotro vrei să mă duci?

- Bine că m-aţi trezit, Sir! Aici sîntem pe drumul care duce spre M. C. G., casa pe care au cumpărat-o de la Mike Gollancz, pentru că sub ea se găseşte o intrare la peşteri.

- Flynn! La peşteri ai spus? Păi fluviul se găseşte doar între locul acesta de aici şi Manhattan...

- Asta nu face nimic. Ele sînt cu mult dedesubtul albiei fluviului. Există în total patru comunicaţii de la o parte la cealaltă, dintre care însă numai una este utilizată şi care duce prin poarta peşterilor şi sub trei cascade. Dacă trebuie să ajungi pe partea cealaltă, îmbraci cizme de cauciuc.

Din galerie se ramifică acum un gang oblic, din piatră aproape neagră.

- Acum stingeţi lumina! spuse Flynn. Stînga merge spre Manhattan, dreapta spre M. C. G. Auziţi?

De la mare depărtare se auzea vîjîitul înnăbuşit al cascadelor.

Pe cînd stăteau să asculte, se auziră din direcţia contrară împuşcături... ţipete... larmă încîlcită... apoi iarăşi împuşcături.

- Aha! Burke a atacat vila... Ce-i asta?

Se apropiau paşi, mulţi, mulţi, paşi grăbiţi.

- Statul-major fuge. Daţi-vă puţintel mai înapoi, domnule maior! Indivizii vor alerga drept înainte, spre Manhattan.

La adăpostul căptuşelii de scînduri a galeriei întunecoase, Drake Roscoe fu martorul unui spectacol fantastic. O procesiune nebunească de demoni ce se întorceau în iad, dintre care fiecare purta o lanternă.

- Ei mă vor aştepta la "Poarta de purpură", şopti Tom Flynn, cînd cel din urmă dintre fugari dispăru. Vor aştepta pînă-n vecii vecilor.

- Cum asta?

- Sînt pierduţi cu toţii. În răsăritul oraşului a izbucnit în seara asta un foc mare, care a făcut să se prăbuşească acum o oră, Intrarea No. 1, singura pe care o mai cunosc ei... Repede, înapoi, vine cineva!

Luminîndu-şi drumul cu o lampă electrică, o făptură slabă de ascet se apropia. Imediat în urma ei venea un Negru uriaş, care ducea pe braţe o femeie în stare de nesimţire.

- Şeful de grupă I! şopti Flynn. Lăsaţi-l pe seama mea!

- Aşteaptă! spuse Roscoe, prinzînd braţul bătrînului. Mai vine cineva în urmă...

În spatele Negrului apăru o femeie, ale cărei mîini erau legate. Un bărbat cu o lanternă încheia micul convoi.

- Flynn, d-ta îl iei în primire pe Negru. Restul lasă-l pe seama mea.

Negrul o ducea pe Feea Czerna, iar femeia palidă, dar neîncovoiată şi acum, care venea după el, era Molly O'Hay.

- Gata, domnule maior!

Lumina roşie din dulăpiorul de lac se stinse. Marea Centrală Principală dăduse ultimul ordin.

În liniştea încăperii îmbrăcată cu sidef se auziră sunete distonante; glasuri omeneşti şi zgomote de unelte care lucrau de zor.

De partea cealaltă a zidului apusean, topoare şi răngi se aflau la lucru. Se auzeau trosnete şi glasuri răguşite care rosteau cuvinte neînţelese.

Ducesa de Greuze se ridică. Chipul ei frumos era palid ca marmora. Ea smulse dulăpiorul de lac din sîrmele care-l ţineau şi-l zvîrli la pămînt. Pentru întîia oară masca stăpînirii de sine se topi... Păşi spre perete şi apăsă pe un buton. În

timp ce în spatele mesei lungi apăru pentru o clipă tăişul unei răngi care pătrunsese printre cărămizi.

Uşa mascată în faţa căreia ducesa alunecă în lături şi făcu loc unui ascensor.

Dar din acesta ieşi Drake Roskoe...

Cele două perechi de ochi se măsurară timp îndelungat...

- Te admir, spuse colonelul. În cele din urmă, pentru că părăseşti ultima vaporul care se scufundă... Ai fi putut deveni un navigator mare. Totuşi pentru Marea Centrală Principală n-am nici un pic de simpatie.

Topoarele şi răngile triumfară. Căpitanul Daly străpunse peretele; bucăţi de sidef se răspîndiră ca nişte confetii prin aer. În spatele lui se ivi Burke, prefectul poliţiei. Scoţîndu-şi ţigara din gură, îl întrebă pe Roscoe, scurt:

- Nepoata mea?

- E la adăpost în casa lui Champion. De asemenea şi doamna Czerna. E drept însă că lucrurile n-au mers fără vărsare de sînge.

Abia acum Burke se-ntoarse spre femeie:

- Ducesă, acesta e momentul cel mai neplăcut din viaţa mea...

- Eu nu i-am precupeţit niciodată ducesei de Greuze admiraţia pe care o resimt, îl întrerupse Roscoe. Dar... ea e Marea Centrală Principală!

- Ducesă, spuse prefectul poliţiei, în numele legii vă arestez!

SFÎRŞIT